

Οι παραθεριζόντες στην Αθήνα

Μουτζα νάχουν τὰ Φάληρα, ἡ Αἰθήρα, τὸ Πήλιο, τὸ Λίνο καὶ τὸ Μπίρις καὶ ὅσα στὴν ὕψηλο ὑπάρχουν θέρετρα κομψά, δροσίσματα καὶ φῖνα δὲν πιάνουν οὔτε χαρτωσιὰ μπροστὰ εἰς τὴν... Ἀ- (θῆνα).

Ἄλλοι δὲς τρέχουν σ' ἐξοχάς, στὰ ὄρη τὰ τρανὰ ἡμεῖς καὶ ἡ... τρέλλα μονάχα δὲν πάμε στὰ θουνά. Διαγόμεν τὸ θέρος μὰς ἐντὸς σχεδίου πόλεως. Ἀμείνονι κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, γιὰ τὴν πλάξ νὰ τρέχουμε ἐφ' ὅσον καὶ δὴ χάμω στὸ Σύνταγμα ἂν πάη κανεὶς ἐρίσκει ἐφέτος... ἀμ- (μο;).

Ἡ θάλασσα ποὺ θαλασπῶς καθέναν λαχταρᾷ δὲν ἔχει ἀπ' τὴν ἀσφάλτου κάμμιὰ διαφορὰ! Καὶ ἡ ἀσφάλτος σὰν θάλασσα ἔχει πολλὰ φαρμάκια κ' ἂν τὴν προσέβης θὰ τὴν δῆς νὰ κίνη... κυματά- (κια). Εἶνε τὰ αὐτοκίνητα σὰν θάρκες δίχως κόπες. Ἡ ἀσφάλτος καὶ ἡ θάλασσα ἔχουν κοινὲς τίς... γό- (γες). Δὲν εἶνε ἀνάγκη εἰς τίς πλάξ νὰ τρέχουμε καμμία. Τῇ θάλασσᾳ τὴ θρίσκουμε καὶ μέσα στὰ... Ταμεία. Νὰ παίρνῃ ὁ καθένας μὰς μπορεῖ τὸ μπανιερὸν του καὶ νὰ θουτᾷ στὴ θάλασσα τῶν... οἰκονομικῶν του.

Ξέρομε ἐμεῖς τί κάνουμε ποὺ ἐν τῇ πρωτεύουσὶ διαρκῶς παραθερίζουμε. Οὔτε καὶ στὰ Μαραῖσι δὲν βρίσκεται τὴν δροσιὰν ὅση μέσα στὴν πόλιν μὰς ὅπου ἀέρας διαρκῶς φυσᾷ τὰ μάλα δροσεράς ἀπὸ... τὸ πορτοφόλι μὰς.

Γι' αὐτὸ στὴν πόλιν μένομε καὶ ἐξοχὴ δὲν πάμε καὶ τὰς θερμάς ἡμέρας μὰς στὴν ἀσφάλτου περνάμε. Ὅταν οἱ ζέστες σφίξουν γιὰ τὴν κακὴ μὰς μοῖρα. Τρέξε, Μοριώ, φωνάζουμε, δὴλ' τὸν ἀνεμιστήρα.

Καὶ τὸ μηχανήμα αὐτὸ τὸν ἰδιο αἲρα τὸν ζεστὸ σὰν ἀρχινίσῃ μὲ δοῇ νὰ τὸν ἀνακατεύῃ ἐπαλύνεται ὁ καθεὶς μπροστὰ καὶ μὲ τὰ θλέφαρα κλειστά στίς... Ἀλτεῖς ταξιδεύει.

Μὰς κάθε ἓνας κύριος καὶ κάθε μὴ κύρια πὰ καταρροὴν δύνανται καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα κρύα. Ὅταν ζεσταίνεται μπορεῖ πολὺ καλὰ κανεὶς νὰ μελετᾷ τὸν διάλογον... τῆς «Καθημερινῆς». Κάθε δραδάκι θγαίνουμε ὅλοι μαζί παρέα.

καὶ κάνουμε τίς δόλτες μὰς καὶ τὴν περνοῦμ' ὁραία. Πηγαίνουμε στὸ Ζάππειο, στὰ πάρκα, στὸ Μουσεῖο. Καὶ οἱ παρθένες προτιμοῦν νὰ πάνε στὰ... Θηεῖο. Τὰ ζευγαράκια γίνονται λιγὰκι ὀρεξιάτες. Στὸ Φιλοπάππου οἱ νεαροὶ ἐπαλύνονται σὰν γάτες τίς φλόγες τῶν δροσιζόντων μὲ ἄφθονα θερμὰ φιλία. Ἄλλοι πηγαίνουν γιὰ δροσιὰ εἰς τοῦ Σωκράτους τὴ (σπηλιά).

Πολλοὶ ποὺ τέρπονται λοχυρῶς ἀπ' τὰς περιτλανή- (σεις).

Μὲ ἄλλους πέντε ἑλληνες παρέα φιλοδοξοῦν νὰ γίνοντε ἥρωες τοῦ Ἀσπρά. Σὰν καταφεύγουν στῶν θουνῶν τὰς ἀποτόμους κλί- (σεις). Ἐχεῖ ὡς γνωστὸν πολλὰ θουνά ἡ Ἀθήνα κοντινά. Τὰ δάσος τοῦ Λυκαβηττοῦ, τὸ ὕψωμα τοῦ Κοπανά τοῦ Ἀρδηττοῦ τὸ ἀλσύλλιο καὶ τοῦ Σκουζέ ὁ λόφος. Ἀν πῆς καὶ γιὰ τὸ Ζάππειο... σὰν πέφτει τὸ λυκόφως κάνει δροσιὰς ἀφάνταστες καὶ ὅλοι οἱ συμπολίται σπεύδουν ἐκεῖ καὶ καρτεροῦν (λίγο ἀεράκι νὰ χαροῦν).

κακεντρεχεῖς ποὺ ἡ ὑπόλοιπος ἡ χώρα πυρπολεῖται ἔκει συχνὰ προσφεύγουν καὶ ζευγὴ λαθρεμπορικὰ μοδιᾶτες ποὺ ἐσχολάσαν ἀπ' τὰ ἐμπορικά, καὶ τὸ θέρος ὑπάλληλοι ὅπου περνοῦν κουτσά, στραβά τὸ θέρος (των).

ποὺ τοὺς δροσιζοῖ μοναχὰ ὁ φουκαριάρης ἔρωσ τῶν εἰδύλλια μαθητικά, ποὺ πλέκονται στὴ ζούλα... ἔκει ὁ φαντάρος σπαντὰ τὴ δροσερὴ τὴ δούλα. ἔκει πηγαίνει κ' ὁ δανδὴς νὰ θῇ λίγη δροσιὰ λέγοντας πὼς ἐκεῖ φυσᾷ... γιὰτὶ δὲν τὸν φυσᾷ. Ἄλλοι Ἀθηναῖοι γνήσιοι καὶ τέλειοι χασομέρηδες παραθερίζουν στοὺς... Ἀέριδες.

Καὶ μερικοὶ στὸν καφεὲ περνᾶνε τὴν ἡμέρα μιά ποὺ εὐρίσκουν ἀφθονοὺς νὰ κοπανοῦν αἲρα. Καὶ ὁ καθένας ποὺ τὸ σπορ τοῦ χιονοδρόμου ἐξο- (σκεῖ).

στὸν Ἀρειο Πάγῳ φυσικά κηγαίνει πάντα τακτικά καὶ τρέχει μ' εὐχαρίστησιν πάνω σὲ δύο... σκέ!

Ἐχομε θερινὲς πολλὰς στὴν πόλιν διασκεδάσεις. Μπορεῖς νὰ πᾶς στὸ σινεμά δυὸ ὥρες νὰ ξεσκᾷς.

ἔκει δροσιζέται κανεὶς μὲ φίλους εἴτε μόνος θλέποντας τὰ ἐπικάϊρα τὰ νέα... τοῦ χειμῶνος. Ἄλλη τερπὴ διασκεδᾶσις εἶνε νὰ πᾶς τὰ θράδια στὰ κέντρα τὰ ὑπαίθρια ὅπου ἡ αὐρὰ αἰθρία.

σοὺ κάνει ὑποθετικά καὶ μύρια ὅσα χάδια. ἔκει διαβάσεις τοῦ Νάγκ-Τάγκ τὴν χθεσινὴ τὴν ἄ- (λωση).

στῆς Ὀδὲν κανεὶς ἀφθονὴ καὶ πλούσια κατανάλωσι. Κατόπιν δὲ τὰ παρατᾷς αὐτὰ καὶ πιάνεις καὶ ρωτᾷς κάποιον διπλανό σου πὼς λέγανε τὴν ἀνηψία τοῦ πρώτου Κουδρου Βασιλιᾷ.

γιατὶ αὐτὴ σοὺ χρειάζεται γιὰ τὸ σταυρόλεξίδ σου. Κι' ὅταν τὴ λύσι θῇς καὶ εἰπῇς «μπράβο» στὸν ἑ- (αὐτό σου).

σηκώνεσαι καὶ ξεκινᾷς νὰ πᾶς στὸ σπιτικό σου. Ἀφοῦ δειπνήσης ἐλαφρὰ παίρνεις τὴν ταμπакέρη (σου).

καὶ ἀνεβαίνεις στὰ ψηλά νὰ πάρῃς τὸν αἲρα σου. Πᾶς καὶ κοιμάσαι δηλαδὴ ψηλά εἰς τὴν ταράτσα μὲ ἔξω τίς ἀρίδες.

κι' ὅλες οἱ καταστροφὲς τὴν νύχτα εἰς τὴν πλάτη σου χορεύουν... κουκουρά (ντα).

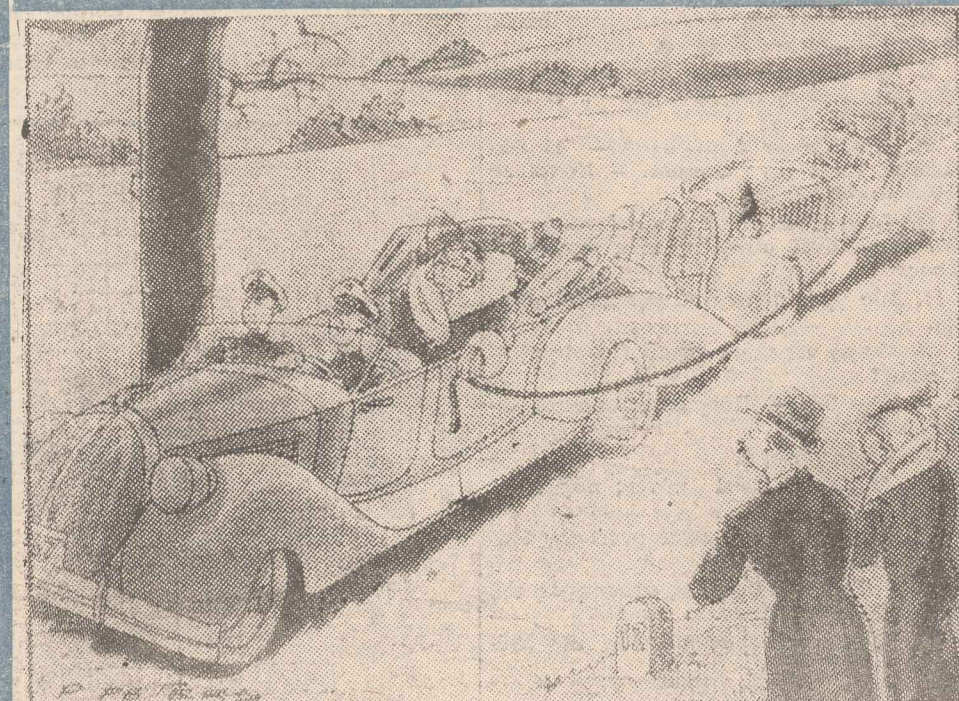
Μουτζα καὶ τὴν στὰς κομψὰς τοῦ κόσμου λο- (τροπῶν).

Κόσμε! ἔάν τοῦ ἀνομιτισμοῦ τὸ μίσημα ἀπεμπόλεις τὸ Μέταρριτ καὶ τὴν Ντωδὶλ, τὴν Νίκαια καὶ τὸ (Σπᾶ).

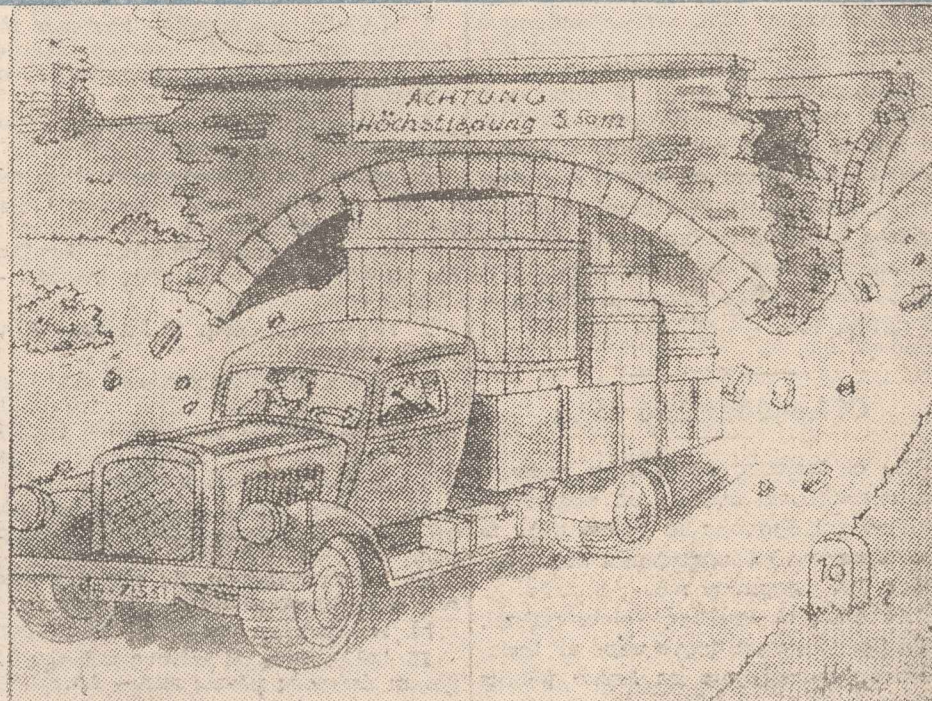
ὅπου κοροιδίστικα τὸ χρέμα σοὺ ἀποσπᾷ τὴν Πορταρία, τὴ Μύκονο, τίς Σπέτσες καὶ τὸ Πήλιο θὰ τάφηνες καὶ παρευθῇς θάρχουσιν δὴ γιὰ νὰ γευθῇς.

τὸ θέρος τὸ καλύτερο ποὺ ὑπάρχει στὴν ὕψηλο. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶνε σοφοὶ ποὺ ἐδῶ παραθερίζουν. Οἱ ἄλλοι ὅπου φεύγουν ἀπλῶς... παρὰ θερίζουν!

Οἱ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

Ἡ ἰσχύς τοῦ ἐκατομυριοῦ ὅταν γίνεται περίπατο μὲ τὸ σκῆπτρόν της.

Ἡ ἰσχύς τοῦ ἐκατομυριοῦ ὅταν γίνεται περίπατο μὲ τὸ σκῆπτρόν της.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Ἀθήναι 4 Σεπτεμβρίου 1937
Ἀριθ. φύλλου 50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπηση

Ἐξωτερικὸν Δελτίον
Τοῦ κ. Σπ. Παπαλουκά

Ὁ πόλεμος τῶν θα-
λακροῶν ὑφασμάτων.
Πῶς διεκδικεῖ ἡ Ἰαπωνία εἰς
τὴν Κίνα.

Ἀπλοὶ θάνατοι
Τοῦ κ. Π. Νιρβάνα

Τὸ βαπόρι τῶν συζύ-
γων.
Τοῦ κ. Σπ. Μελά

Ἀνυποκρίτως
Τοῦ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου

Μία συνομιλία μὲ τὸν
Μπέρναρ Σῶ.
Τὸ χιούμορ τοῦ διασώμου
Ἀγγέλου συγγραφέως

Μόδα χρωμάτων
Τοῦ κ. Τιμ. Μωραϊτίνη

Σύνγχρονος Πυθίος
Τοῦ κ. Δ. Ψαθά

Ἡ μόδα τῶν «ἐξαφα-
νισμένων».
Ἐπικαιροὶ ρεπορτάζ ἐξ Ἀ-
φορμῆς τῆς ὑποθέσεως Ἀλι-
κής, τοῦ κ. Γ. Λυδία.

Τὰ τετρίτια τῆς Ἀρ-
χόντις.
Δραματικὸν σκίτσο, τοῦ κ.
Παντελῆ Χόρν.

Πνευλόπη
Τοῦ κ. Γ. Φτέρη

Θὰ ἴδωμε ἐφέτος «ἀ-
νάνλυφο» κίνημα τ ο-
νράφο.
Τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Μοντέλλα ζωγράφων
Τοῦ κ. Ἀσημ. Γιολλάμα

Τὰ μαργαριτάρια
Ἐνδιαφέρουσα μελέτη, τοῦ
κ. Ρ. Κράους.

Σύνγχρονοι Θεραπεῖαι
Τοῦ Δρος Βέρνερ Ρέντλερ

Ἡ Βαλκανικὴ Ὀλυ-
μπιάς.
Προβλέψεις καὶ κρίσεις, τοῦ
κ. Β. Σκαλῆ.

Ποιηταὶ καὶ κρασί
Ἐνας παράδοξος ἰταλικὸς
διαγωνισμός.

Ἐργασίαι, ἀνέκδοτα, σελὲς
ἐκλογῶν, ρεπορτάζ τῆς μό-
δας, εὐθύμιος σελὲς, ἀνέκδο-
τα εἰκονογράφησις.
Ἐκτὸς τοῦ ἑξαμήνου.

Αθηναϊκή Ζωή

Η τεχνική της πωλήσεως

Περάστε, παρακαλώ!...

Τα τερτίπια των πωλητών

Όσοι αποτελούμε την πελατεία των μαγαζιών, δηλαδή ε-
λοι μας, πρέπει ν' ανοίξουμε τα
μάτια μας. Τό σπράτσμα των
πωλητών αναδιοργανώνεται. Οι
πωλητές των παντοίων καταστή-
ματων είναι, ως γνωστόν, οι προ-
σώπωνι έμποροι του ποταφολο-
γίου. Είναι οι άνθρωποι, που με
τό φοβερόν έπαινον των μεδω-
ματων και με τα τερτίπια της
σαγήνης των μας κάνουν ό,τι οι
Σιρηνες στους άτυχους ταξιδι-
ωτες. Μας ξεκοκκαλίζουν. Έ, λοιπόν, αυτοί οι έπικινδυνόι εκ-
θροί μας τώρα αναδιοργανώνο-
νται. Αποκτούν έπιτελικήν εκ-
φώνησιν. Έκφυλλοφόροι κατ' αυ-
τάς ένα πολυεπίδωον βιβλίον, το
όποιον τους διδάσκει πώς θα
κάνουν μεγαλυτέρα άφαιρήσι-
μόν το πορτοφύλιό μας.

«Τεχνική της πωλήσεως» έπι-
γράφεται αυτή η στρατηγική με-
λέτη της έπιθέσεως κατά της
τοπίης μας. Και διδάσκει τους
πωλητάς, πώς να μας περιποιο-
νται, ήτοι πώς να μας ξεροαδι-
ζουν άποτελεσμοτικώτερον. Κύ-
ριοι, πρέπει να άμυνώμεν. Και
έναν τρόπον άμύνει είναι να
μοβαίνη κανείς τα τεχνάσματα
του αντιπάλου. Έξ οικείων τα
βέλη. Ας διαβάσουμε λοιπόν κι
εμείς πίν... «Τεχνική της πω-
λήσεως», γιά να ίδουμε με τι νέα
όπλα έφοδιάζονται οι πωλητάι,
γιά να μπορούμε να τ' άποψύ-
γουμε.

Διαδάζουμε τις πύδ ούσώδεις
περικοπές του βιβλίου: «Η πα-
ρεμβάσις του πωλητού άποδέ-
ξει, όπως συγκρατούμενη της
μακρόν της πρόσκοψης του πε-
λάτου, κατορθώση ούτως, να φων-
ταστή τον τρόπον, κατά τον ό-
ποιον θα τον ικανοποιήση το ύ-
πό άγοράν αντικείμενον». Πρό-
κειται περί του μηδέξιμάτος μας
στά δίχτυα της σαγηνευτικής
πολυλογίας του πωλητού.

Αυτό το κοπέλλο, κύριε, εί-
νε κάτι το εξαιρετικό. Γιά, εί-
νε κατό το γέννησι «μπαρο-
λίν», γινόμενον εις το έξω-
κό, εις την πηγνή του. Και ο-
ς πηγαίνει περίφημα. Κάτι πα-
ράνω άπό περίφημα. Το μύ-
στον του είναι λίγο μικρό καί ο-
ς πηγαίνει ακριβώς το μικρό
μύστο.

Φυλαχίτες, άδελφοί, άπό αυ-
τήν την έπικινδυνήν ρητορεία.
Αλλά περικοπή: «Ο πωλητής
πρέπει να υποδέχεται τον πελά-
τη με μειδιισμό, το όποιον ό-
μην πηλαίος πελάτης έζηγει ως
ζείγμα άναγνωρίσεως, ό δέ νέ-
ος πελάτης ως «γκρίδον χαρε-
τισμόν». Ο πωλητής δέον να βε-
ωρηται ως προσκεκλημένος του
καταστήματός καί πρέπει να έ-
ντύπωση, ότι βρίσκεται
άνω στό σπύτι του. Και το τε-
λευταίον πελάτην ή παρουσία
πρέπει να έκτιμώσι δένοντως».

Τι έπικινδυνή είναι ήλη αυτή
ή τακτική του πωλητού! Μόλις
μπούμε στο μαγαζί μας υποδέ-
χεται με τό έπαινεματικόν του
μειδιισμό. Και εμείς ως άνόητοι
κολακευόμεθα. Κατόπιν μας δεί-
χνει ότι έκτιμή εξαιρετικώς τό
έξοχότητά μας. Και ή κυρά Βαρ-
δόρα, ή πλούστρα, άπό την Γαρ-
ρορέττα άν μη στό κατόστημα
τυγχάνει πριγκιπικήσποδοχής:

—Περάστε άπό δω, μοντάι.
Κυτάξτε αυτό το φορεματάκι,
μοντάι.

Η κυρά Βαρδόρα προεδιό-
σθη εις «μπαράτι». Την πάσιν το
φιλότιμο καί άνοιγει τό κομπό-
δεμα...

Αλλά έπαγγελματική ούστα-
σις πρός τους πελάτας: «Ο πω-
λητής πρέπει ν' αντιλαμβάνεται
πολλές περιπτώσεις χαράς ή λύ-
πης των πελατών».

Παροδελίματος χάριν. Μποί-
νει στο μαγαζί μία χήρα. Ό ό-

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Κάτω άπό τις λευκές

—Άπό Διός άρκεσθαι, ήτοι άπό
την κατάστασιν του καιρού.
—Τους υπερβολικά αισθαντικούς
κατέλαβον οι πρώτες, άόριστες με-
ταβολές του θηνοπορίου. Και οι
απερβολικά υπερίετες κυρίες, οι
οσάνονται την ανάγκην ενός έλα-
φροτάτου παντοφύριου γιά άργά τό
δρόμο.

—Οι άποαιοδοχοί όμως δέν λεί-
πουν. Προβλέπουν την έλευσιν του
δευτέρου καλοκαιριού, του λεγομέ-
νου κυδιστού γαϊδουροκαλοκαιριού,
το όποιον θα μάς τυραννήση άρ-
κετά.

—Τό έθιμον της Σεπτεμβριανής
μετοκειας έπληρώθη καί εφέτος πι-
στός.

—Πολλοί συμπολίται άλλαξαν οι-
κήν καί πολλοί εύρίσκονται υπό με-
τακινήσιν.

—Τα πρώτα θαρέλια, γεμάτα μού-
στον, παρεκκλινόν επί κάδων καί
αυτοκινήτων, σκουπίζώμενα τό
ένα τό άλλο καί ή ευφρόσυνη μα-
ρωδιά του θεού ποτού γεμίζει την
ατμόσφαιραν των άθηνάικων δρό-
μων.

—Έξω άπό τις ταξερδές έκουν
παρταχθή τό άδειαυ βαρέλια διά
να υποδεχθούν τά νέας έσοδείας
των άμπελωνών.

—Η μεταιπή του Πανεπιστημίου
κατόπιν από ήμερών... άωρος.

—Τό μεγάλο ωρόλην, που είχε
τοποθετηθή εκεί, γιά να μάς δεί-
χνη τί ώρα... δέν είναι ούδέποτε
έπιγναίνε σωστό! μετεφέρθη εις τον
ωρόλογιοπό πρός διαδρομήν.

—Τό ίδιο θα έβρισκε να γίνη καί
γιά άλλα όποιασώ ωρόλόγια, τό ό-
ποια άγγισιόν όμω έτών την ακρίβη
ώρον.

—Ο Δελατοριδής έκκυλοφόρησε
...τόν έαυτόν του στούς δρόμους
κατά νέαν έκδοσιν.

—Απέναντι έμφάνισιν που θυμί-
ζει λίγη την παλαιάν του αλουέ-
του. Η ρεδινκότα περιεφάρει πάλιν
τό κάπνισ πλθωρικό τάρα λόγν του
έπεκταμένου γήρατος, όστω του
καί ό σκληρός πίκος έάλυψε την
μεγαλειόβελον κεφαλήν του, εις
την όποιαν ή φαλόρα έχει κάμει
την έμφάνισιν της.

—Η όλη του έμφάνισιν υπολείπε-
ται της παλαιάς κατά τον χαρτο-
φύλλα καί κατά τό... παπούτσι,
τα όποια είναι έλαένα καί έλαόλν,
πνέοντες, άνω καί κάτω την
γενεαδιά, ή όποια πλαισιώνει δα-
σείο καί έπιδηλικήν την μορφήν του
τέως όρχηστου.

—Η τουριστική κίνησις εύρίσκε-
ται εις τό φώρτε της.

—Καραβάκια ζένων διασχίζουν
τούς δρόμους καί πλανώνται εις
τούς άρχαιολογικούς χώρους.

—Η έμφάνισιν πολλών έπισκε-
πτήων μας με τό «άσπρη» παντο-
λονακία άποδείξει πολύ σκανδα-
λίστη διά τους έντοπιώτες.

—Μεταξύ των ζένων, που μάς έ-
πεσεφύσσαν τις τελευταίους ήμέ-
ρες είναι καί ό Γάλλος Ακαδημαί-
κος Κλάυντ. Φορέρ.

—Η έπιδημία τούφου είναι ή άνη-
συχία της ήμέρας.

—Οι κατοικούντες εις του Φυρρή
καί εις τό περίε σπευδούν να έμ-
βολοσθούν εις τό υγειονομικά κέν-
τρο.

—Υπέρκοπον όμως πολλοί καί πολ-
λές, πού... φοβούνται τό έμβόλιον
καί προτιμούν να έναποθέσουν τάς
έλπίδας της διαφυγής άπό την νό-
σον εις την θείαν πρόνοιαν.

—Ο όρος πλεθωμικός κατάλογος
ήρκειο δεικνύμενος.

—Ελπίεται ότι αύτήν την φάρν
δέν θ' άκουσθούν παρόμοια κατά
της Τηλεφωνικής Έταιρίας.

—Μια είδησις άνθρωπίνος τού-
λουόμενος κατά μήκος της άκτής
του Σαρωνικού. Είς τό άνοκτώ του
κάλλου ένεφανεσθόνον πολλά σκυ-
λάφωρα.

—Οικοδομικές άργασίες έχει κα-
τολάβη την Αθήνα.

—Είς τα κεντρικά σημεία της πό-
λεως κρημνίζονται τό ένα μετά τό
άλλο τό πολυά όπια καί σπή θεοί
των άνεγερθέντων πολυώροφον πολυ-
κατοικιών.

—Η Αθήνα κατ' αύτόν τον τρό-
πον κυκλώνεται οικοδομικός καί
αυτό δέον να θεωρηθή ως μία πρό-
σδος.

—Επ'ήρκατε πρώτης τάξεως
πράγμα, κύριε. Να είσθε βέβαι-
οί.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Ένα κάθε έβδομάδα

Κάτω άπό τις λευκές

Φρουροί επί των επάλξεων!

Οι θαμώνες του έξοχικού κέν-
τρου έπαίζουν τάβλι, με θροσκυ-
τική κατόνυξί κάτω άπό τις λευ-
κές. Δέν ήκούετο παρά τό θροί-
σμα των φυλλωμάτων καί ό ιδι-
όρρυθμος κρότος των ριπτομέ-
νων κύβων.

Έξωφθα ό πειρασμός ένέσκη-
ψε υπό μορφήν γυναικός εύτρα-
φιστάτης. Τό πέραςμά της άνα-
μεσα άπό τά τραπέζιακα ήτο τό-
σον έπιδηλικό, όσον ή έπιδει-
ξις του άγγλικού στόλου εις τό
νερό της Μεσογείου. Συνωδύε-
το άπό κάποιον καθάλλιέρον
καί έκάθεσιν μαζί του εις τό βά-
θος.

Η έμφάνισιν της άναψε πυρ-
καϊάν! Την γαλήνη διεδέχθη θύ-
ελλα! Την βραδυήν δροσά καυ-
στικός σιμούν. Ποθοί φοβεροί καί
τρομεροί άναψαν καί φούντωσαν
κάτω άπό τις λευκές. Οι παικται
άψαν τις παρτίδες καί κατέρω-
γαν την άγνωστο με βλέμματα
λαγνείας. Έθώπευαν διά των ό-
φθαλμών τό άγέρωχο σπήθος
του όποίου οι άιχμηροί πόλοι
εράμψιν άναϊδώς την βελού-
δινη έπιφάνεια της τουαλέτας,
της άφράτης καμπύλης καί κυρί-
ως τις όλοστρόγγυλες γάμπες
που θα έκαναν καί αύτόν τον
ωρόλογοπό πρός διαδρομήν.

—Έξω άπό τις ταξερδές έκουν
παρταχθή τό άδειαυ βαρέλια διά
να υποδεχθούν τά νέας έσοδείας
των άμπελωνών.

—Η μεταιπή του Πανεπιστημίου
κατόπιν από ήμερών... άωρος.

—Τό μεγάλο ωρόλην, που είχε
τοποθετηθή εκεί, γιά να μάς δεί-
χνη τί ώρα... δέν είναι ούδέποτε
έπιγναίνε σωστό! μετεφέρθη εις τον
ωρόλογιοπό πρός διαδρομήν.

—Τό ίδιο θα έβρισκε να γίνη καί
γιά άλλα όποιασώ ωρόλόγια, τό ό-
ποια άγγισιόν όμω έτών την ακρίβη
ώρον.

—Ο Δελατοριδής έκκυλοφόρησε
...τόν έαυτόν του στούς δρόμους
κατά νέαν έκδοσιν.

—Απέναντι έμφάνισιν που θυμί-
ζει λίγη την παλαιάν του αλουέ-
του. Η ρεδινκότα περιεφάρει πάλιν
τό κάπνισ πλθωρικό τάρα λόγν του
έπεκταμένου γήρατος, όστω του
καί ό σκληρός πίκος έάλυψε την
μεγαλειόβελον κεφαλήν του, εις
την όποιαν ή φαλόρα έχει κάμει
την έμφάνισιν της.

—Η όλη του έμφάνισιν υπολείπε-
ται της παλαιάς κατά τον χαρτο-
φύλλα καί κατά τό... παπούτσι,
τα όποια είναι έλαένα καί έλαόλν,
πνέοντες, άνω καί κάτω την
γενεαδιά, ή όποια πλαισιώνει δα-
σείο καί έπιδηλικήν την μορφήν του
τέως όρχηστου.

—Η τουριστική κίνησις εύρίσκε-
ται εις τό φώρτε της.

—Καραβάκια ζένων διασχίζουν
τούς δρόμους καί πλανώνται εις
τούς άρχαιολογικούς χώρους.

—Η έμφάνισιν πολλών έπισκε-
πτήων μας με τό «άσπρη» παντο-
λονακία άποδείξει πολύ σκανδα-
λίστη διά τους έντοπιώτες.

—Μεταξύ των ζένων, που μάς έ-
πεσεφύσσαν τις τελευταίους ήμέ-
ρες είναι καί ό Γάλλος Ακαδημαί-
κος Κλάυντ. Φορέρ.

—Η έπιδημία τούφου είναι ή άνη-
συχία της ήμέρας.

—Οι κατοικούντες εις του Φυρρή
καί εις τό περίε σπευδούν να έμ-
βολοσθούν εις τό υγειονομικά κέν-
τρο.

—Υπέρκοπον όμως πολλοί καί πολ-
λές, πού... φοβούνται τό έμβόλιον
καί προτιμούν να έναποθέσουν τάς
έλπίδας της διαφυγής άπό την νό-
σον εις την θείαν πρόνοιαν.

—Ο όρος πλεθωμικός κατάλογος
ήρκειο δεικνύμενος.

—Ελπίεται ότι αύτήν την φάρν
δέν θ' άκουσθούν παρόμοια κατά
της Τηλεφωνικής Έταιρίας.

—Μια είδησις άνθρωπίνος τού-
λουόμενος κατά μήκος της άκτής
του Σαρωνικού. Είς τό άνοκτώ του
κάλλου ένεφανεσθόνον πολλά σκυ-
λάφωρα.

—Οικοδομικές άργασίες έχει κα-
τολάβη την Αθήνα.

—Είς τα κεντρικά σημεία της πό-
λεως κρημνίζονται τό ένα μετά τό
άλλο τό πολυά όπια καί σπή θεοί
των άνεγερθέντων πολυώροφον πολυ-
κατοικιών.

—Η Αθήνα κατ' αύτόν τον τρό-
πον κυκλώνεται οικοδομικός καί
αυτό δέον να θεωρηθή ως μία πρό-
σδος.

—Επ'ήρκατε πρώτης τάξεως
πράγμα, κύριε. Να είσθε βέβαι-
οί.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΜΟΥΒΙΤΟΝ

—Λοιπόν τάρα θα μου πής νέ-
τα σκέτα: Θα μου δώσης ή
όχι την κόρη σου;

—Α.με συγχωρεί
πάπια ένα δάχτυλο
—Δέν περπά-
—Έχω άλλα έννιά.

—Σας έ-
ποδισό.
—Ρα μου.

—Α.με συγχωρεί
πάπια ένα δάχτυλο
—Δέν περπά-
—Έχω άλλα έννιά.

—Α.με συγχωρεί
πάπια ένα δάχτυλο
—Δέν περπά-
—Έχω άλλα έννιά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
) Τυπογραφ. 28622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
4
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
Αριθ. φύλλου 50
Τιμή φύλλου Δραχ. 3
Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΜΟΔΑ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Ο Τζών Μπαρρμυρ, ό γόνος του κινηματογράφου, που έθαυμάσαμεν εις τό
«Γκραντ Ότέλι» παρά τό πλευρόν της Γκρέτα Γκάρμπο, όπως εμφανίζεται
εις μίαν εξαιρετικην έφετηρήν δημιουργίαν του, εις τό δραματικόν φιλμ
«Κανάλια του Ειρηνικού».

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ρωτούν κάποιον γιαντί δέν παντρεύεται.
—Γιατί δέν παντρεύεσαι; πού λένε.
—Γιατί θα μετανουσαι άν παντρευ-
μουν.

—Και γιαντί;
—Γιατί θα ζήλεις την γυναίκα μου.
—Γιατί θα την ζήλεις;
—Γιατί θα φοβώμαι μήπως με άπα-
ση.

—Και γιαντί θα σε άπατούσε;
—Γιατί θα τό άξίζα.
—Και γιαντί;
—Μά άπλούστατα: γιαντί θα είχα παν-
τρεύτη.

—Ενας ήλιθιος έκτίξε ένα σπίτι. Έκτι-
σε τό μισό καί μη έχοντας χρήματα γιά
τό τελευταίον, συντελεστικώς με κά-
ποιον άλλον, ό όποιος έκτίσε τό άλλο
μισό.

—Μία ήμέρα τό είπε:
—Θά πουλήσω τό μισό μου σπίτι καί θ'
άγοράσω τό δικό σου μισό. Έτσι θα γίνη
όλο τό σπίτι δικό μου. Έχεις αντίρρησι-
ν;

—Κάποιος Εβραϊώτης ρωτοῦσε κάποτε έ-
να Ινδόν πώς μπορούσε καί περπα-
τάς χωρίς να κρυώνη.
—Είπε πολύ άπλο, άπνιππεν ό Ινδός.
Αυτό συμβαίνει επειδή όλο τό σώμα μου
είνε... πρόσωπο. Πώς τό δικό σας πρόσω-
πο πού τό έχετε πάντα γυμνό δέν κρυ-
ώνει;

—Σε μίαν έπαρχιακή πόλιν της Γερμανί-
ας έπρόκειτο να άναχωρησθή κάποτε έ-
νας κατάδικος εις θάνατον.

—Είσε ή εθλόγία του Θεού να σας ά-
κολουθή πάντοτε...
—Την ίδια όμως στιγμή βλεπόντας έπι-
έκινος εδύλατε την ταμπάκέρν του, συνέ-
κχε:

—...Και να μη σας φάνη ποτέ.
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΠΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

ΚΟΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΟΙ ΑΠΛΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ...

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΙΚΟΥ

Κ. Π. ΝΙΡΒΑΝΑ

Είς την όμικλώδη πρωϊνήν ώραν του
Λιμανίου, μία βάρκα του έμπορίου έ-
πληρώσαν άργά εις την άποδάραν του
Λιμεναρχείου Πειραιώς. Ατμάκωτοι αύ-
λάκωναν την στιγμήν αυτήν τά λίκυα,
θαμνά νερά, ένα θαλάσσιον άπειδίβας
έπιβάτας του, θιαστικούς να πηδούσαν
μέσα στις βάρκες, που είχαν κολλήσει,
εις πυκνήν, σαλεύουσαν μάζαν παρά τό
πλευρά του, μία σειράν έσκιζεν τον άε-
ρα τον πυκνόν, προκαλούσα τους καθυ-
στερημένους ταξιδιώτας, άλυσίδες έ-
τρίσαν, άνθρωποι, έκινούντο μέσα στις
φορτωμένες μηχανές καί άλλοι άνθρω-
ποι, εις την παραλίαν, πρωϊνόι κοσμο-
ήρδες, έκάτταν προς τό θέαμα του
θαλασσιού έπιπνιγμένου. Καί ό μονό-
τονος κρότος ενός θαρούλου υπέκρου-
εν, άπό κάποιον άόρατον καταστήριμα,
ρυθμιστής άρχος καί μελαγχολικός της
πολυτρόπου ζωής, που είχαν απολαύσει
μέσα εις την πρωϊνήν πίκνυν. Η βάρκα
έπρροσπαθούσε τώρα, με νύβρα, αντίθε-
τα κινήματα των κουπιών της, να διπλα-
ρώση εις τά σκαλικά της άποδάρας,
όπου δέν έφαιναν να έχη προς άποδί-
δωσιν άνθρωπον ή πράγμα.

—Αι! άπ' τη θάρκα... έφώναζεν έ-
νας ναύτης άπό την προκυλινά του
Λιμεναρχείου. Τι γυρεύεις αύτό;

—Έχω έναν περμένο μέσα... είπε
ξερά καί χωρίς καμμίαν έμφανισιν ό θα-
ρκάρης.

—Πεθαμένο; έκαμεν, εις τον ίδιον
αδιόφορον τόνον, ό ναύτης. Πού τον
βρήκες;

—Δέν τον βρήκα, με βρήκε! άπνι-
ππεν ό θαρκάρης. Πέθανε μέσα στη
θάρκα μου τό νύκτα...

Οι θάνατοι ναυτικοί καί πολίται, όσοι
παρέκταν την στιγμήν αυτήν εις τό
πλακόστρωτον του μώλου, έπληρώσαν
έ έσχυσαν να ίδουν τό θέαμα. Είς τό
κύτος της θάρκας έκκειτο, κοουλουρι-
σμένος με μία μοιρομένην πατατού-
κα, ό νεκρός. Ένας έρωτικός, μεσό-
κοπος, με άτακτον φαρόν τριχώμα τό
προσώπου καί της κεφαλής, που έπρό-
δωλεν άσάλευτη μέσα άπό τά νεκρικά
κουβέρτα.

—Τον γνωρίζεις; έρώτησαν τόν θαρ-
κάρην.

—Τον παρμένα. Γίναν δέν γνωρί-
ζω; άπνιππεν έκείνος. Έδώ στο λιμά-
νι δούλεως, έρωτικός...

—Ήταν άρρωστος;
—Δούλεψε ό άνθρωπος! Έβρα κ' έ-
γώ! Κανα-δύ ήμέρες τώρα ήταν ά-
νημπορος, δούλεψε όμως. Τό δρόμο έ-
γυρε να κοιμηθή στη θάρκα μου, όπως
κοιμάταν πάντα. Τό πρωϊ τον βρήκαμε
εξασπμένο.

Οι περιεργοί, που είχαν μαζευθή, ά-
ποπάνω, δέν εύρηκαν τό θέαμα καί το-
λν ένδιαφέρον. Βιαστικοί, την πρωϊνήν
αυτήν ώραν, άλλος με την εργασία,
άλλος με την υπέρτασιν του, έβρισαν
ένα τελευταίον βλέμμα προς τό κύτος
της θάρκας καί άρξισαν να σκορπίζω-
νται προς διάφορα σημεία. Δέν είχαν ά-
πομείνει, παρά ό ναύτης φρουρός ό
θαρκάρης, που έκρατούσαν άόριστο με τό
ένα χέρι του τον νεκρόν του μώλου
καί ό πρωϊνός «μπελάς», που δέν είχε
καμμίαν άνυπομονήσιν ή βίαν εκεί που
τον είχε καρφώσει ό θάνατος.

—Τι θα τον κάμω τώρα; είπεν άνή-
συχος ό θαρκάρης. Δέν με ξεμπερδεύε-
τε να πάω να βγάλω κανένα κομμάτι
ψωμί!...

—Να σε ξεμπερδεύουμε, παιδί μου,
είπε ζύνων το κεφάλι του, έν άπορία
του πρακτέου ό ναύτης. Μά δέν έχει κα-
νένα δικό του εδόν ό Χριστιανός να τον
είσθωσιν...

—Είσε ή εθλόγία του Θεού να σας ά-
κολουθή πάντοτε...
—Την ίδια όμως στιγμή βλεπόντας έπι-
έκινος εδύλατε την ταμπάκέρν του, συνέ-
κχε:

—...Και να μη σας φάνη ποτέ.
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΠΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

ΚΟΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

ΗΜΕΡΟΜ. 1.7.1924
ΑΡΙΘ. 16.8.85
29045

Η ΣΑΓΚΑΗ

Ο εἰς Σαγκάιν ἀπεσταλμένος τοῦ Διεθνoῦς Δημοσιογραφικοῦ Συνεδρίου «Πρὸς τὴν Πῆξιν» εἰς τὸν ὅποιον μετέβη διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ «Ἔργον», ἀποστέλλει τὴν κατωτέρω πρῶτην ἀναπόκρισιν τοῦ σχετικῆν μὲ τὰ δραματικά γεγονότα ποῦ ἐκτυλίσσονται εἰς τὴν κινεζικὴν μεγαλοπόλιν.

Τὸ αἷμα δὲν ἐπῆξεν ἀκόμῃ εἰς τοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους τῆς Σαγκάης καὶ νέοι νεκροὶ ἐρχοῦνται να προστεθοῦν εἰς τοὺς πρώτους. Ἡ μάχη, ποῦ ἤρξισεν ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεβίβασθησαν τὰ πρῶτα ἰαπωνικά ἀντιτάκα ἐπὶ τὴν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ Βαγκπού, δὲν ἐτελεύτησεν ἀκόμῃ. Συνεχίζεται ἐπὶ ἡμερῶν ὅσας, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν ὁλοῦν τῶν ὁπλίων, ἀπὸ ἑνὸς ἀέρος καὶ θαλάσσης. Καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ ἡ Σαγκάη ὑφίσταται τὴν τραγικὴν αὐτὴν τύχην. Πρὸ πενταετίας, ὅταν οἱ Ἕλληνας κατέλαβον τὴν Μαντσουρίαν, ἡ πόλις ἐβόμβαρδίσθη, μετεβλήθη καὶ τότε εἰς ὠρὸν ἐρείπων. Καὶ μόλις ἐπρόφασεν να συνέλθῃ ἀπὸ τὸν βομβαρδισμόν ἐκείνον, καὶ προτοῦ ἀκόμῃ ἐπυλοῦσθαι καλὰ-καλὰ αἰ πληγὰν τῶν κατοικούντων, ὑφίσταται τώρα νέα λυσσαλέαν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν τῆς Κίνας.

Ἀλλὰ οἱ Κινεζοὶ ἀνθίσταται γενναίως τὴν φάραν αὐτήν. Ὁ προηγούμενος βομβαρδισμὸς τοὺς ἐκπονήσας αἰνέται εἰς μέγιστον, καὶ ὠκύρουν τὴν πόλιν κατὰ τὸ πρῶτον δυνάμενον ν' ἀνδρῇ ἐπὶ πολλὰς ἀκόμῃ ἐβδόμδας. Καὶ οἱ νεκροὶ συσσωρεύονται εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰς πλατείας, παντοῦ ὅπου ἔνας μικρὸς ἐλεύθερος χώρος ἔχει μεταβλήθῃ εἰς πεδὸν μάχης.

Καὶ τὰ θύματα δὲν περιορίζονται μόνον μετὰ τῶν ἀντιπάλων στρατευμάτων, ὅπως γίνεται συνήθως εἰς τοὺς πολέμους.

Ἐν τοῖς τοῖς ἑνα παρόμοιον λάθος δὲν κατὰ τὴν πόλιν ἀποφύγονται οἱ Κινεζοὶ ἀεροπόροι. Προχέου σιλοιοὶ καὶ κινεζικὴν ἀεροπλάνων ὑψοῦν διὰ νὰ βομ-

Ἐνα σχέδιον τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου Σάττι, ποῦ ἀναπαριστᾷ μιαν σκηνὴν ἀπὸ τὸν τραγικὸν βομβαρδισμόν τῆς Σαγκάης, γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν αἱ μάχαι μεταξὺ Ἰαπῶνων καὶ Κινεζῶν μαίνονται.

ποιεῖ! Μόνον ἡ συνεχὴς ἀπειλὴ τοῦ ἐναερίου βομβαρδισμοῦ, ὁ τρόμος τῆς αἰφνιδιαστικῆς ἐπιδρομῆς τῶν Ἰαπῶνων ποῦ δὲν ἐννοοῦν ν' ἀφήσουν κανέναν ζωντανόν.

Ἐπρεπε λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἱ πρόσφυγες, οἱ πολιορκημένοι, νὰ ἐγκαταληφθοῦν εἰς τὴν τύχην τους; Ἐπρεπε ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν ὅσοι θὰ ἐγλύτωναν ἀπὸ τὸν βομβαρδισμόν; Ὁχι βέβαια. Καὶ ἤρξισεν ὁ ἐρασιμασμός των ἀπὸ τοῦ ἀέρος, τῆς μόνης ὁδοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία δύνανται ἐλευθερὰ πρὸς ἐπικονοῦνται μαζὶ των.

Ἐνα σμήνος κινεζικῶν ἀεροπλάνων, φορτωμένα μὲ τροφὰς, νερὸ καὶ φάρμακα ἀνέλαβε νὰ διατρήσῃ εἰς τὴν ζωὴν τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς, μέχρις ὅτου καταστῇ δυνατὴ ἡ μεταφορά των εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Ἡ προσπάθεια ὅμως αὕτη ἐγένετο ἀφορμὴ νέας τραγωδίας, ἡ ὁποία παρ' ὅλῳν νὰ εἴχε πολλὰ ἀιματηρὰ συνεπειὰς.

Ὅταν τὰ πρῶτα ἀεροπλάνα ἐθάσαν ὑπεράνω τῆς ἀπομονωμένης ζώνης, οἱ κάτοικοι δὲν τὰ δέκριναν καλὰ λόγω τῆς πρωϊνῆς ομίχλης καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐχθρῶν. Τότε ἔνα μικρὸν τμήμα κινεζικοῦ στρατοῦ, ἡ τοπικὴ φρουρά, ποῦ εὐρῆθη καὶ αὕτη μὲ τοὺς πολιορκημένους, ἤρξισεν νὰ βάλλῃ τὰ ἀεροπλάνα διὰ τὴν πολυθόλῃν. Δύο ἀπὸ τοὺς ἀεροπόρους ἐτραυματίσθησαν καὶ ἑνα ἀεροπλάνον ὑπέστη σοβαρὰ βλάβην εἰς τὴν μηχανὴν, ὥστε νὰγκάσθῃ νὰ προσγειωθῇ.

Εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς θεμελιώσεως τῆς νέας Ἀεροπορικῆς Σχολῆς παρέστη καὶ ὁ στρατηγὸς κ. Θ. Πάγκαλος, μετὰ τοῦ ὁποῖο ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς συνωμίλησε φιλικότατα ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Εἰς τὴν αἰθούσῃ τῆς πρώην Γερουσίας συνεκτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Τρίτην τὰ τεχνικὰ προσωπικὰ τοῦ Γ.πουργείου Διοικήσεως Πρωτεύουσας καὶ οἱ μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτεκτονεὶς τῶν περὶ τὰς Ἀθήνας κοινότητες. Κατὰ τὴν τεχνικὴν αὐτὴν συγκέντρωσιν, ἥτις ἐγένετο τῇ ἀξέπαιστη πρωτοβουλία τοῦ ὀπουργοῦ διοικήσεως τῆς πρωτεύουσας κ. Κ. Κωτζία, ὁμιλήσας διὰ μακρῶν ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς μὲ θέμα τὸ πολεοδομικὸν ζήτημα τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀγέρουσις αὕτη τοῦ κ. Ἰω. Μεταξᾶ θὰ εἴναι μνημειώδης ὅχι μόνον διὰ τὸν πλοῦτον τὸν τεχνικὸν γνώσεων ποῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίστως διὰ τὴν ὅτι αὐτὸς κυρίως καὶ πρωτίστως διὰ τὴν ὅτι αὐτὸς ἐπιτυχιστάτην θέσιν τοῦ ὅλου πολεοδομικοῦ ζητήματος τῶν Ἀθηνῶν μὲ θέσιν τὴν δημιουργίαν ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν προσαρμογὴν εἰς αὐτὸν τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας.

Εἰς τὰς σοφὰς καὶ πρακτικὰς ὑποθέσεις τοῦ πρὸς τοὺς μηχανικοὺς καὶ ἀρχιτεκτονεὶς ο. κ. Πρωθυπουργὸς ἐτόνισεν ὅτι τὰν ἔργον ποῦ γίνεται εἰς τὰς Ἀθήνας πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ μὲ τὴν πίστιν ὅτι τοῦτο θὰ εἴνε αἰώνιον, διότι πρέπει νὰ εἴνε αἰώνιον. Καὶ πρέπει ἀκόμῃ, ὑπεγράμμιον ο. κ. Ἰω. Μεταξᾶς, ἡ ὠραία τῆς Ἀττικῆς φύσις νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς μίαν ὠραίαν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας ἡ ὠραϊότης πρέπει νὰ εἴνε ἑλληνικὴ ἀποφωτισμένη τὸν ἐνεῖν ἀντιγράφον διὰ νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀναφερθεὶς ἀκολούθως εἰς τὰς πολεοδομικὰς υπηρεσίας, ὁ ὁποῦρος διοικήσεως τῆς πρωτεύουσας κ. Κ. Κωτζία, προσφέρει διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῶν Ἀθηνῶν διεκδύσας τὴν ἀπόλυτον πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην του. Ὁ κ. Κ. Κωτζία, λαβὼν ἀκολουθῶς τὸν λόγον, ὁμιλήσας ἐπιτυχιστάτην διὰ τὸ πολεοδομικὸν ζήτημα τῶν Ἀθηνῶν διαδηλώσας τὴν πίστιν αὐτοῦ καὶ τοῦ παριστάμενου τεχνικοῦ προσωπικοῦ, ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἰδιαίτην πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἀγάπην καὶ μέριμναν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, αἱ Ἀθήναι θὰ καταστούν προσεχῶς πόλις ἀνταξίαν τῶν μεγάλων τῆς παραδόσεως καὶ τοῦ ὕψους προορισμοῦ της.

Ἐμίλησεν ἐπίσης καὶ ὁ διοικητὴς τῶν τεχνικῶν υπηρεσιῶν τὸν ὁποιοῦρος διοικήσεως τῆς πρωτεύουσας κ. Κριμπίας διαδηλώσας τὴν ἐνθουσιασμόν των μηχανικῶν καὶ ἀρχιτεκτονεὶς διὰ τὰς σοφὰς ἐμπειρίας τοῦ ἀπῆλθοντος πρὸς αὐτοὺς ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἰω. Μεταξᾶς ὅτι αὐτοὶ οἱ πολεοδομικὸν ζήτημα τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸ πρὸς τὴν τῆς Κυβερνήσεως παρατεθέν γεῖμα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀμερικῆς ἐκδρομῶν, ἀποβήμων Ἑλλήνων τῆς ὀργάνωσης ΓΚΑΠΑΝΣ, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἰω. Μεταξᾶς ἡγεμεν ἐμπνευσμένην πρόποσιν ἐκφάρσας τὴν συγκίνησιν του τὴν προσωπικὴν καὶ τὴν συγκίνησιν μὲ τὴν ὁποίαν ἡ παλαιὰ πατρίς ὑποδέχεται τὰ ἐντευχόμενα παιδιὰ τῆς κατὰ ἀπὸ τὸν γαλλικὸν ὄρανον τῆς. Στρώμας ἀκόλουθος τὸν λόγον ο. κ. Πρωθυπουργοῦ πρὸς τὴν νεύτησαν πατρίδα τὸν ἐκδρομῶν, τὴν Ἀμερικήν, εἶπεν: «Φέρτε μὰς εἰς τὴν πόλιν τοῦ μεγάλου Ἑ.θνοῦ ὅπου ζῆτε. Πρὸς τὸ Ἑθνος αὐτὸ

Εὐτυχῶς, ἐν τῇ μετὰ ἐθάσαν μέχρι

τοῦ ἐδάφους τὰ πρῶτα ὁρμάτα μὲ τρέμειν ποῦ εἴναι ρίψαι οἱ ἀεροπόροι μὲ μικρὰ ἀεζήματα. Τότε οἱ κάτοικοι ἀντελήφθησαν ὅτι πρόκειται περὶ κινεζικῶν ἀεροπλάνων, ὅπως ἀνέκυρσε ὁμοίως ἀπὸ τὸν ἀέροντα, ὅταν οἱ Κινεζοὶ ἀεροπόροι ἐπύσαντο τὸν πόλιν.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ἔχουν ἐγκατασταθῇ προκείμεν εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Δὲν εἴνε ὅμως μόνον οἱ τραυματίαι ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀνθρώπινης φροντίδος. Εἴνε καὶ οἱ νεκροὶ, ποῦ δὲν ἡμποροῦν ν' ἀφελθοῦν κατεπαρημένοι εἰς τοὺς δρόμους, ὅχι ἀπὸ λόγους ἀνθρωπιστικῶν, ἀλλὰ καθαρὰς ὀνείνης, διότι ἡ δυσσομία καὶ οἱ μισαριστικὰ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν πτωμάτων θὰ συντελέσῃ τὴν χρήματα αὐτὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ ἀπομαρτυροῦν μέχρι πέρους τοῦ ἀγῶνος, χρησιμοποιοῦμενα εἰς ἑνα ἀναγκαῖον οικονομικὸν πόλεμον, δὲ ἡμποροῦν ν' ἀποδώσουν πολὺ περισσότερους καρπούς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν βομβαρδισμόν συνεχίζεται, ἡμερᾶς καὶ νύκτα, ἀπὸ ἀέρος, ἑνα καὶ θαλάσσης καὶ ἡ πόλις ἐκεῖ προσάδει τὴν μορφήν πεδίου πολυέκρου μάχης. Ἡ ὑπέρβεια ποῦ ἐκεῖ ὀργανώθη διὰ τὴν παροχὴν πρῶτων βοθημάτων εἰς τοὺς τραυματίας δὲν προφθάει νὰ τοὺς περισυνάγῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία ποῦ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ :
Ἑτῶς Δρχ. 200
Ἐξέμνητος » 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ :
Ἑτῶς Δρχ. 1
Ἐξέμνητος » ½

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Καταθέτων τὸν θεμελίον λίθον τῆς νέας Ἀεροπορικῆς Σχολῆς ποῦ ἀνεγείρεται εἰς τὸ παρὰ τὴν Ἑλεσίνα Θριάσιον πεδίον, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς ἐξέφρασε ἀντιπροσωπευτικὸν λόγον. Τὸ ἔμψυχον ἀεροπορικὸν ὀλίκον, ὁ ἀεροπορὸς μὰς —εἶπεν ὁ κ. Πρωθυπουργός— ἀξίζει ὅσον καὶ τὸ ἄψυχον ὀλίκον, διότι ἀεροπλάνοι χωρὶς ἀρτίως κατηρτισμένους ἀεροπόρους εἴνε μὴδέν!

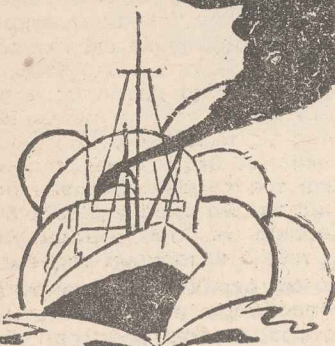
Ἐραία ὑπῆρξεν ἡ ἀποστροφή τοῦ λόγου τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ πρὸς τοὺς ἀξιοματικούς τῆς Ἀεροπορίας. Εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν, εἶπεν ὁ κ. Ἰω. Μεταξᾶς, πρόκειται νὰ καταρτισθοῦν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἵτινες θὰ δὴνησονται τὰ ἑλληνικά ἀεροπλάνα, ἐάν ποταστῇ ἀνάγκη, εἰς τὴν νίκην καὶ τὴν ἄμυναν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας.

Εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς θεμελιώσεως τῆς νέας Ἀεροπορικῆς Σχολῆς παρέστη καὶ ὁ στρατηγὸς κ. Θ. Πάγκαλος, μετὰ τοῦ ὁποῖο ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς συνωμίλησε φιλικότατα ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

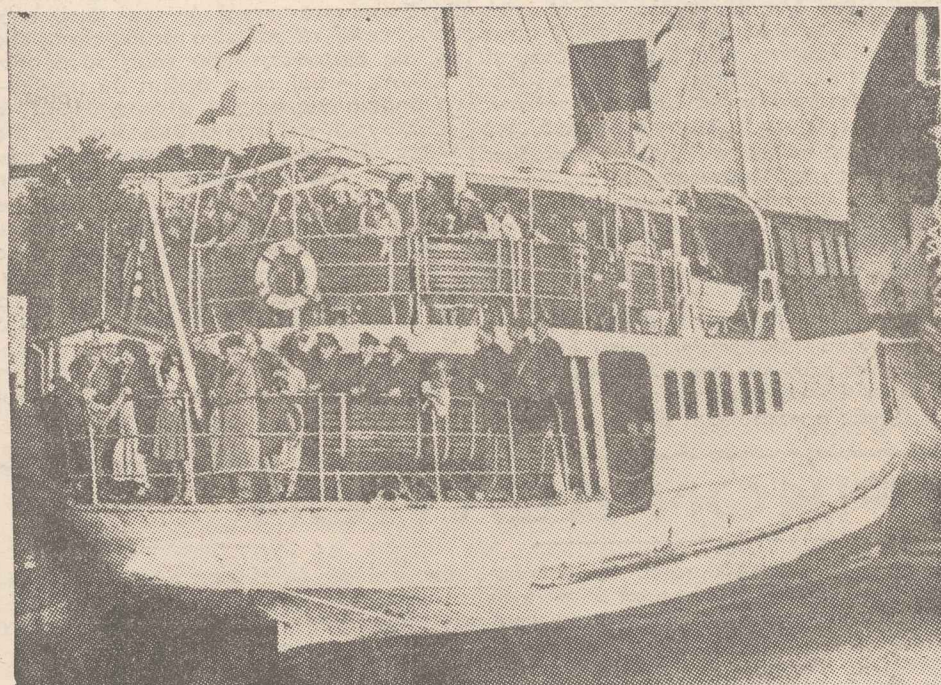
Εἰς τὴν αἰθούσῃ τῆς πρώην Γερουσίας συνεκτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Τρίτην τὰ τεχνικὰ προσωπικὰ τοῦ Γ.πουργείου Διοικήσεως Πρωτεύουσας καὶ οἱ μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτεκτονεὶς τῶν περὶ τὰς Ἀθήνας κοινότητες. Κατὰ τὴν τεχνικὴν αὐτὴν συγκέντρωσιν, ἥτις ἐγένετο τῇ ἀξέπαιστη πρωτοβουλία τοῦ ὀπουργοῦ διοικήσεως τῆς πρωτεύουσας κ. Κ. Κωτζία, ὁμιλήσας διὰ μακρῶν ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς μὲ θέμα τὸ πολεοδομικὸν ζήτημα τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀγέρουσις αὕτη τοῦ κ. Ἰω. Μεταξᾶ θὰ εἴναι μνημειώδης ὅχι μόνον διὰ τὸν πλοῦτον τὸν τεχνικὸν γνώσεων ποῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίστως διὰ τὴν ὅτι αὐτὸς κυρίως καὶ πρωτίστως διὰ τὴν ὅτι αὐτὸς ἐπιτυχιστάτην θέσιν τοῦ ὅλου πολεοδομικοῦ ζητήματος τῶν Ἀθηνῶν μὲ θέσιν τὴν δημιουργίαν ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν προσαρμογὴν εἰς αὐτὸν τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας.

Εἰς τὰς σοφὰς καὶ πρακτικὰς ὑποθέσεις τοῦ πρὸς τοὺς μηχανικοὺς καὶ ἀρχιτεκτονεὶς ο. κ. Πρωθυπουργὸς ἐτόνισεν ὅτι τὰν ἔργον ποῦ γίνεται εἰς τὰς Ἀθήνας πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ μὲ τὴν πίστιν ὅτι τοῦτο θὰ εἴνε αἰώνιον, διότι πρέπει νὰ εἴνε αἰώνιον. Καὶ πρέπει ἀκόμῃ, ὑπεγράμμιον ο. κ. Ἰω. Μεταξᾶς, ἡ ὠραία τῆς Ἀττικῆς φύσις νὰ

Το Βαπόρι των Γυζύγων

«Υπάρχει ένα βαπόρι — μου γράφει κύριος, παραθερίζων σε κάποιο νησί — που τόκουσε βαρτίσι : Το βαπόρι των συζύγων. Και όπως θα καταλάβατε άμεσα δεν είναι ώριμο : Είναι αυτό που συμβαίνει, κάθε φορά, να προσεγγίζει το Σάββατο. Α, τους φουκαράδες ! Όλη τη δόμοδα τραβούν τον

Κάθε Σαββατόβραδο κατάφορτα από συζύγους τα βαπόρια της 'Ακτοπλοίας ξεκινούν για τα νησιά...

άλλοιμονό τους στην πρωτεύουσα, στα γραφεία τους, στις τραπεζές τους, στα θάσανα τους. Και το Σάββατο δεύτερος άλλοιμονος ! Βολιτζάκι, κατέβαμα στον

Πειραιά, επιβίβαση, φασαρία, άησυχία, άφρη, αποβίβαση, ταλαιπωρία με τις θάρκες, σχεδόν κατά κανόνα, μπροστά σε κατεβαμένα μούτρα.

— Τι συμβαίνει, λοιπόν, αγάπη μου ; Κάνω ολάκερο ταξίδι νάρθη να σε δω και με υποδέχεται μ' αυτό τον τρόπο : Τι έχεις ;

Τότε αρχίζει ατέλειωτη γκρίνια : Τα παιδιά είναι άτακτα. Ο Λεός είχε πυρετό, ή μπεμπέκα δεν αισθάνεται και τόσο καλά, το ξενοδοχείο είναι ανάδο-λο, ή υπηρεσία άπρόθυμη, το κλίμα ύποπτο, ή διαμονή μεγαλοκλήνη, τα θρά-δια πληκτικά. «Εδώ μικρός στεναγμός : Εύτυχεις έντολοι έσείς στην 'Αθήνα ! Γλεντάτε !...»

— «Α, μά για να σου πώ, 'Αποσία ! Βέβαια ! με εμμένετεσαι ! Κάθεσαι στις θροές σου, έχεις τις αναποθείσεις σου, δεν έχεις τις φροντίδες του παι-διού... Εγώ τοακίζομαι, μου λείπει, έχω, τα παιδιά, καταπίνω μαργαρίνες στα έ-σπιατόρια, μένω σ' ένα οπιτι έρμη, ή δ-ρώνω, δεινοπαθώ... πτάνη εδώ να π-ά-»

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

σας άρεσει το κλίμα, δε σας άρεσει το ξενοδοχείο, δε σας άρεσει ή ύπηρεσία, ή διαμονή, τα θράδια... Μήπως το δια-λεξα έγω το νησί ; 'Εσείς μου φάγατε τ' αυτήν τα ρήττε. Κι' αν τώρα δε σας άρεσει, θα μπορούσατε, νομίζω, ναέτετε αυτή τη λεπτότητα να μη σας άρεσει όλη την άλλη δδομάδα, αλλά να το βρί-σκετε θαυμάσιο το Σαββατοκύριακο πούρχομαι κι' έγω.

Η σκηνή αυτή — συνεχίζει ο έπιστο-λογράφος μου — που γίνεται στερεότυ-πα κάθε Σαββατόβραδο, σ' όλα τα συ-ζυγικά δωμάτια του ξενοδοχείου, ανή-κει στη σχολή των ύψηλων πανουργιών του Μπερτόλδου, που εφαρμόζουν τα τρυφερά ήμιοι που παραθερίζουν εδώ. Τι μουσούτες, φίλε μου ! Αισθάνομαι την ανάγκη να καταγγείλω το μακιαβελισμό τους. Θέλετε το νόημα του ; 'Ακούστε ! Προκθές, μετά ένα φρονήρη χορό, που οι παντρεμένες ώντισαν στη ρούμπα, ως στις πέντε το πρωί, με τους πιο νεα-ρούς και τους πιο επιθετικούς καβαλ-ιέρους, άκουσα μιά να λέει στη φίλη της :

— Το Σάββατο θα του κάνω — του συ-ζύγου — μεγάλη σκηνή. Έννοείται, της άπαντούσε ή άλλη, τέλεια μερμημένη στο σύστημα. Δεν πρέπει να φαντάζονται ότι καλοπε-ρνούμε.

— 'Αστεϊεύεσαι ; Θα μάς τ'όργαζαν από τη μύτη. Εγώ, μόλις πατήσι το πό-δι του, αρχίζω να του αρραδιάζω δάσος από μ'ζέριες, πραγματικές και φαντα-στικές. Τις μισές να πιστέψει πρέπει να με θεωρεί την πιο δυστυχισμένη γυναί-κα της γής. 'Υστερ' από τέτοια γκρίνια είναι αδύνατο να φανταστεί ποτέ πως βρισκό την παραμικρή ευχαρίστηση εδώ πέρα.

Καταλάβατε τώρα ; Μόλις ο σηματο-γράφος σημειώνει αυτό το βαπόρι των συζύγων, σύννεφο κατήφειας τυλίγει το ξενοδοχείο. Θεέ μου, τι ραγδαία μετα-μόρφωση ! Οι χτυπητές πυλόμενες, οι προκλητικές ήδονικές πό-ζες στην άμμουδιά, τα φλετόκια, τα γέλια, οι δορκάδες κατοργούνται στη στιγμή. Και νινώμαστε μοναστήρι. Οι μουσούτες περνούν τα πιο τριμμένα τους φορέματα και παίρνουν το πιο αυ-στηρό άποκτικό ύφος. Σε λίγο, άμα τα συζυγικά θαλιτζάκια ανέθουν τις σκά-λες, όλα τα κουδούνια χτυπούν νευρι-κά : Το τέσσερα, το έπτά, το δώδεκα ! Τα γκαρόνια τοακίζονται. Κατεβαίνουν διαστικά και θυμμένα. Το δειπνο σερ-βίρεται άπως μετά κηδεία. Κι' αυτή ή κόμη ή τζαζμπάντ, σά νάκει μπει στο

Η παραθερίζουσα συζύγος, δατέρα από μιάς έδδομάδας έλευθερη ζήη, με προ-σποιημένη άνυπομονήια περμένει κάθε Σάββατο την άφιξη του πλοίου...

μόνελα των νεαρών. Αυτοί περιμένουν ύπομονητικά τη Δευτέρα. Σε μία ζένη λουτρόπολη, το τραίνο του Σαββάτου, το τραίνο των συζύγων, έφτασε κάποτε με δύο κέρτα, που κρέμασε κάποιος φορέρ στην άμμομηχανή. Μου φαίνε-ται πως κάποια νύχτα θα πίσαν να τα ζωγραφίσουν στην πλώρη των βαποριών που άράζουν εδώ στο τέλος της έδδο-μάδος».

ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

Το «Σπινειμμάτιο του Φουρτούνιου»

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΝ» ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ...

Το καπριτιού είναι αντίθετο άσθένεια των θεατριών. 'Αλλά ή κάθε ήθοποιός περιορίζει τα καπριτία της εις τον κύ-κλον του άμέσου περιβάλλοντός της. Τυ-ραννεί με τις ιδιοτροπίες της τον φίλο της, τον άνδρα της, τον θεατρικό της έ-πιχειρηματία. Η κυρία 'Αλίκη όμως έ-καμει επέκταση του κανόνος. 'Ετυράνησε πρό ήμερον όλο το θεατρικόν κινούν.

Εγκάτεψε το θεάτρον της και έ-ξηφάνισθη. Τι έγινε; Πού πήγε; Γιατί δεν είδοποισε κανέναν γνωστόν της ; Τις συνέβη κανένα δυστύχημα; Μήπως ηττώκοντο ; Τέ κοινόν συνεχιστά ύπό ά-γώνιας. 'Επί τέλους ανέκαλύφθη εις την Αίγιαν. Τι ήθελε εκεί; Μήπως ήθελε να αλλάξη επάγγελμά, διά να επιδοθί του λοιπού εις την κατασκευήν... Αιγι-νέτικον κανατιόν; Κάτι τέτοιο συνέβαι-νε. Η κυρία 'Αλίκη όπως έδύλωσεν ή Ι-δία, είχε κουρασθή από τον σκληρόν ά-γώνα της εις το θεάτρον. Την είχε γο-νατίσει ή οικονομική δυσπραγία του θιάσου της. Και άπευθυνμένη έρωγεν. Και φωνή ή ίδια ότι είχε το δικαίωμα να φύγη άνειδοποιήτως και κατ' αυτόν τον μυστηριώδη τρόπον. Γιατί όχι; Δεν είναι έλευθερά, να κινή ήτι θέλει;

όπως έγραψε προσφεύστατα μία έφημε-ρίς, ένα άγροφο, ήθικό συμβόλαιον, το όποιον δεν μπορείτε να παραστήτε. Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι όλοι έδοκίμασα-με θλίψιν από την πληροφορίαν της οι-κονομικής στενωγρίας, εις την όποιαν είχε περιέλθει ο θιάσος. 'Αλλά' αυτό δεν είναι κάτι καινούριον εις το θεάτρον. Η φτώχεια είναι συνηθισμένη ανέκδοτον μ' αυτήν την ζώνη του θεατρού και γενικώ-τερα της τέχνης. Και αν είναι συμπαθείς οι καλλιτέχναι είναι ακριβώς διά τον σκληρόν άγώνα που διεάχουν άκατα-παύτως προς τις οικονομικές αντίεσθ-ητες. 'Ενώ δεν περιλαμβάνεται καθό-λου στον κύκλον της συμπαθείας μας ή πράξις της κ. 'Αλίκης, ή όποια, μετά την άναβίωσιν ενός καινούριου έργου, έν-καταλείπει τά πάντα και άφίνει άνθρώ-πους που πήγαν να την ίδούν (και να την χειροκροτήσουν άσφαλώς) την θρωδία της εξαφανισθείς εις το θεάτρον να την περιμένουν ματαίως. Και το άποτε-λεσμα όλης αυτής της μελοδραματικής χειρονομίας ήτο να κυκλοφορήσουν φή-μαι, ότι έπρόκειτο περί άποπειρας ρε-κλάμας και λοιπά. Τις άπόψεις αυτές δεν τις συμπεριφέρονται οι πραγματικοί θεα-τροφιλοι, που γνωρίζουν πόσο υψηλά το-ποθετεί την τέχνην της ή κ. 'Αλίκη, και την περιμένουν να επανεμφανισθή επί της σκηνής, για να την χειροκροτήσουν.

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Ζωγράφων

— Μία μικρή βοήθεια, σάς παρακαλώ. Και ό γέρος άπλωσε το χέρι του στην παρέα, που καθόταν στο τραπέζακι του καφενείου.

— Γιατί δεν δουλεύεις; του είπεν ένας της παρέας.

— Αυτές τις ήμέρες δεν έχω δουλεία, άπλήντισεν ο γέρος.

— Και πριν τί έκανες;

— Τελευταίως ήμουν συγκλητικός. Πάν-τως έκει άπολύτον άνάγκην της ζήης.

— Όλοι ένόμισαν ότι έπρόκειτο περί τρελλού. 'Αλλ' ό γέρος έσπευσε να έ-ξηγήσθ.

— Θέλω να πώ ότι έκανα το μοντέλλο σ' ένα ζωγράφο, ό όποιος έζωγράφιζε έ-ναν πίνακα με θέμα από την ρωμαϊκή Ι-στορία. 'Εγώ ποζάρισα ως αυτοκράτωρ.

Γιά κλημάδα φορούσα ένα τραπεζομάν-τιλο στην πλάτη μου και για πέδιλα κάτι παλιονπαντούφες της αουσιδιάριας.

Η τέχνη έξωραϊζε. Από ζήτάνους κα-τασκευάζει Ρωμαίους συγκλητικούς. Πάν-τως έκει άπολύτον άνάγκην της ζήης.

— Από αυτήν την άνάγκην δημιουργείται ή ανάγκη εις επάγγελμά. 'Αλλά και εδώ ύ-πάρχουν μερικοί και μερικές, που ζούν προφερόντως τις γραμμές του σώματος των ως πρώτην τουαλέτα της προαίμ-μης μας Εύας σσο και με τα ρούχα μου...

— Υπάρχουν, βέβαια, και οι περιπτώσεις, κατά τις όποιες ό ζωγράφος άποκτά την άπάθειαν για το μοντέλλο του, αφού κα-τευθεί προηγουμένως εις αίσθησιακές του συγκινήσεις. Και αυτό έπιτυγχάνε-ται διά της συνάψεως έρωτικών δεσμών

μεταξύ μοντέλλου και ζωγράφου. Η

καλλιτεχνικόν έργαστήριον, αυτή ή γυ-μνική επίδειξις παίρνει την μορφήν κά-ποιας ιεροτελεστίας. 'Ας μη μάς φαίνε-ται λοιπόν παράξενη ή άπάθεια των ζω-γράφων. Την άποκτή κανείς εύκολως.

Και καλά μών όσον άφορά τους ζωγρά-φους. 'Αλλά το μοντέλλο; Δεν δοκίμαζε να γυθώ μπροστά σέ άνδρες. 'Αλλά ή προκαταβολική άπάθεια των καλλιτεχνών μπροστά εις όποιον αποτελούσε την διαφο-ραν του φύλου μου, με έννεθάρουν. 'Ε-γώθηκα και με πολλήν στενωγρία έπο-ζάρισα την πρώτην φοράν. 'Αλλά ό πα-τήρ των σπουδαστών ήταν σάν διαρκείς ένέσεις άπαθείας. Σε λίγον καιρό άπέ-κτησα πλήρη άνοσία ντροπής. Και τώρα αισθάνομαι τον έαυτόν μου έξ ίσου άνε-τα με την πρώτην τουαλέτα της προαίμ-μης μας Εύας σσο και με τα ρούχα μου...

— Υπάρχουν, βέβαια, και οι περιπτώσεις, κατά τις όποιες ό ζωγράφος άποκτά την άπάθειαν για το μοντέλλο του, αφού κα-τευθεί προηγουμένως εις αίσθησιακές του συγκινήσεις. Και αυτό έπιτυγχάνε-ται διά της συνάψεως έρωτικών δεσμών

μεταξύ μοντέλλου και ζωγράφου. Η

μυοέμκη ζωή των καλλιτεχνών είναι γε-μάτη από έρωτες προς τα μοντέλλα των. Και οι σύζυγοι πολλών ζωγράφων ήσαν πριν μοντέλλα των. 'Αλλ' αυτοί οι έρωτες μέσα στα έργαστήρια έχουν όλην την έ-ξαρσιν της τέχνης. Και συντελούν και αυτοί εις την εξυπηρέτησιν της ζωγρα-φικής. Πλείστα άριστουργήματα έχουν βγη- από τον χρωστήρα ζωγράφων, οι όποιοι άγάπησαν με όλην των την ψυχήν την νέαν, της όποιας τις γραμμές άπθανά-τισαν με την έξαρσιν του έρωτευμένου καλλιτέχνου επάνω στο μουςαμά.

— Ό ζωγράφοι ότι αγαπήσουν θέλουν να το ζωγραφίσουν. Την μορφήν μίας γυναι-κός που τους κατεμάγευσε, ζήτουν να την άποθανάτισουν εις πίνακα. 'Όλον τον κόσμον τον βλέπουν ως μοντέλλα. Η παραξενευθήτε, αν καμμία μέρα σάς σταματήσει κάποιος στο δρόμο καιάσπρη :

— 'Εχετε έξαιρετική μορφή. Μου κά-ντε τη χάρη να ποζάρετε, να σάς ζωγρα-φώ; Θέλω να φτιάξω ένα πίνακα, τον όποιον θα εκθέσω στην προσεχή έκθεση

με τον τίτλο : «Ο άδελφοκτόνος Κάιν».

— Και θέλετε να ποζάρω έγω;

— Να. Πολύ σάς παρακαλώ.

— Και βρίσκετε ότι μοιάζω με τον Κάιν;

— 'Απολύτως.

— Και πού τον είδατε σεις τον Κάιν; — Δεν τον είδα, αλλά τον φαντάζομαι. 'Ετσι πρέπει να ήταν.

— Μα έγω, παιδί μου, δεν είμαι άδελ-φοκτόνος.

— Μα θα μπορούσατε να είσθε.

— Προσπαθεί να σάς πείρη με κάθε τρό-πο. Κανονικώς δεν θα έπρεπε να άνού-μεθα την συνδρομήν μας εις την τέχνην. Πρόκειται περί μίας ιεράς υποθέσεως.

— 'Ιδιως, όσοι και όσες έχουν ώρια μορφή και σώμα πρέπει να δέχονται να διασιν-οθή ή ώραίτης των. Διότι αυτό θα έχη και άμεση εύνοική επίδραση επί των έρ-κωμένων γενεών. Λέγεται ότι τα άρι-στοουργήματα της τέχνης έπιδρούν επί της ευγονίας. Οι μύτερες, όταν βλέπουν ώριες ζωγραφίες, γεννούν ώμορφα παι-διά. Συμβαίνει όπλοα ένα είδος δασο-ληψίας μεταξύ ζωής και τέχνης. Η ζωή προσφέρει εις την τέχνην τα ώρια μον-τέλλα της. 'Αλλά αυτό που προσφέρει το παίρνει με τόκο και έπιτόκιο άργότερα από την τέχνην. Η θέα των πινάκων καλ-ιτερεύει τη ράτσα. Αυτό υποστηρίζεται σοδάρως, ότι συνέβη μετά την 'Αναγεν-νησιν εις την 'Ιταλίαν. Τα άριστουργή-ματα του Ραφαέλου, του Λεονάρντο Ντα-βίντσι και των τόσων άλλων ζωγράφων συντέλεσαν εις την ώριαποίησιν της Ι-ταλικής φυλής.

— Υπάρχει και μία άλλη κατηγορία μον-τελλών. Εκείνων που θέλουν ν' άποθα-νατίσουν την προσωποκρίτητά των. Το έρ-γον αυτό το αναλαμβάνει όμωρον κυρί-ως ή φωτογραφία. 'Αλλά είναι πολλοί έ-κείνοι που έπιμένουν εις την προσωπο-γραφίαν. 'Εξ άλλου ή φωτογραφία σπάνι-ως κολακεύει. 'Ενώ ό ζωγράφος ώριαποιεί εύκολώτερον. Φθάνει να του δοθή ή έν-τολή!

— Θέλω να με φτιάξης ώριον.

— Αν δεν μοιάζη ή προσωπογραφία με το πρωτότυπον δεν πειράζει. Κάτω από τον πίνακα μπαίνει το όνομα του είκονι-ζομένου. Και έτσι άποκλείεται να είναι ψάος.

— Τα κυρίως όμως μοντέλλα και τα πιο συνηθιστικά είναι τα άγνωστα κοριτσάκια, που προσφέρω υ ν

την σωματικήν άρ-μονίαν των εις την τέχνην. Διακινείται ή μορφή και το σώ-μα των, αλλά αυτές μένουν άγνωστες. Θα εκθεθούν εις μι-αν έκθεσιν, ως «ή Άλφα με τον κώ-κνον» ή «ή κυρία με τον κρινολίνον» ή «ήν έρω με ποί-ον άλλο τίτλο. Κολ-λημένη ή μορφή της στο μουςαμά, θα την άπολαύδαν όλος ό κόσμος. Και κανείς δεν θα έφηρ ότι είναι δική της. Και αν ή ίδια πάπ μετά κάμποσα χρό-νια και ειπή :

—Την βλέπετε αύ-την την γυνή καλ-λονή σ' αυτόν τον πίνακα; Είμαι έγω.

— Θα γυρίσουν οι άλλοι και θα την άπολαύδουν, παράξε-να. Διότι εν τώ με-ταξύ θα έχη ή καύ-μένη γραμμή. Και κανείς δεν θα την πιστέψη, ότι αυτό το ώριο γυναικ. σώμα είναι το δικό της, το όποιον έχει τώρα τοακίσει από γήρας. Δυστυχώς δεν γε-νά το πορτραίτο, ό-πως συνέβαινε με τον Ντόνταν Γκρέυ. Γερνά το μοντέλ-λο...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

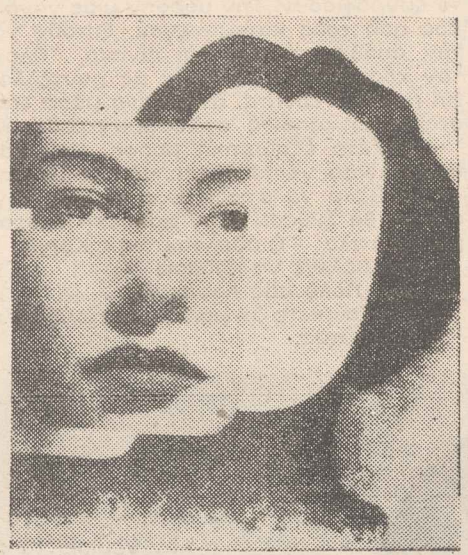
ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΥΘΙΕΣ

Τα μέντιουμ που δραματίζονται το άνυπαρκτον μέλλον...

Δεν την αγαπά ; Θα την πάρει ; Θα την αφήσει ; Τι σκέπτεται ; Πότε θα γίνει ο γάμος ; Τι φαίνεται στο βάθος του φλυτζανιού ; Κρεβάτι ; Στεφάνι ; Λεωτά ; Ταξίδι ;

— Στενοχώρια μεγάλη έχεις, παιδάκι μου. Ένας φηλός, ζανθός, ο' έχει στο μυαλό του. Θέλει να σε ξεχάσει μά δεν μπορεί.

— Αλήθεια ;
— Και βέβαια, παιδάκι μου. Να τος όλα κάθαρα φαίνεται. Μα από πάνω του, πιά, πιά, παιδάκι μου, είναι ένα μυσρό συννεφίο, μεγάλη στενοχώρια. Κι' ένας μελαγχολικός είναι στη μέση και σου μιλάει μά

Το μέντιουμ, εγκαταλείποντάς την δική του προσωπικότητα μεταβάλλεται σε πυθιά και αρχίζει τους χρημούς.

— Ένα δρόμο... Ένα σπίτι με σιδερένια πόρτα... Ένα δωμάτιο. Μέσα είναι ένας φηλός κύριος... Γιαννάκης... με μία ζανθή κυρία...

Είδατε αυτή την τελευταία περιήρημη υπόθεση της 'Αλίκης. Αυτό το συγκαλονιστικό δράμα ένος λειποφύλου άνδρος της ελληνικής σκηνής, του οποίου την τραγική ιστορία έγραψε ο ίδιος ο συγγραφέας και να σε αραβή το έπιπόλαιον πλήθος των από καθέδρας επικριτών, που κάνει εξ επαγγέλματος τον εξυπνον. 'Ο συζυγός της σε μίαν στιγμήν ψυχικού αδιεξόδου κατέρρευσε στα μέντιουμ να φωτισθή. Έκλεισαν λοιπόν τα μάτια και άρχισαν να χρησιμοποιούν. 'Οχι ήξεις άφεις ! Οι σύγχρονες Πυθίες δεν μιλούν την γρηϊώδη γλώσσα της αρχαίας συναδελφου των που ήθελε γερό μυαλό για να αποκρυπτογραφηθή. Τα λένε τα πράγματα σταράδια.

— Πού είναι η 'Αλίκη ;
— Στο φάληρο.

ΒΙΕΝΝΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΕ

Του Αυστριακού ευθυμονόραφου Μάιτς Ζούλιους

Μόλις διάβασε το λακωνικό γράμμα που βρήκε ο Ένα δρομικός του κήπου του, ο κ. Λάμπερζακ, έδωσε ένα σιωπηλό στενογμό.

«Αγαπημένη μου—έγραφε το σημείωμα. Όλα πάνε καλά. Θάρω στο ραντεβού. Χίλια φιλά από τον Τότο σου».

Αυτή τη φορά δεν υπήρχε πιά καμιά αμφιβολία. Η τύχη έδινε στον κ. Λάμπερζακ ένα αναμφισβήτητο δείγμα της απιστίας της γυναίκας του. Η κ. Λάμπερζακ είχε φίλο, ο οποίος λεγόταν Τότος.

Δεν έμενε τώρα άλλο, παρά να μάθαι ποιος ήταν αυτός ο κύριος Τότος.

«'Ο κ. Λάμπερζακ βγήκε από το σπίτι του πολύ σκεπτικός.

Από κει τράβηξε κατευθείαν στο γραφείο του ιδιωτικού αστυνομικού Ούλετ.

«Άφου του εδώλωσε τον σκοπό της επίσκεψώς του, ο ντεντεκτιέ του υπεσέχθη να του άπονηθή σε δέκα μέρες.

— Πολύ καλά, είπεν ο κ. Λάμπερζακ, ενώ θ' άπουσίω μερικές ημέρες από το Παρίσι, και η κ. Λάμπερζακ θα μείνη μόνη. Έτσι θα σάς εινε πιά εύκολο να την παρακολουθήτε. Δεν θα υποψιασθή τίποτε. Και σάς παρακαλώ όταν γυρίω να μου στείλετε ένα γράμμα στο γραφείο μου για να μ' ανακοινώσετε τα αποτελέσματα των έρευνών σας.

— Στο Παλντό ή στο Νέο ;
— Στο Παλντό !
— Σε ποιαντο σπίτι ;
— Σ' ένος γιατρού.
— Ποιος την πήγε εκεί ;
— 'Ο κ. Παντελής ;
— Ποιος Παντελής ;
— 'Ο κ. Χόρν.

Όπου η συμπάθης καλλιτεχνίς — συμπαθεστέρα ακόμη μετά το δράμα της για άδους διαθέτουν όλην καλήν πίστιν και λίγο μυαλό—εύρισκετο, ως γνωστόν, στην Αίγινα. Θα ήπτε θάλασσα στο φάληρο, θάλασσα στην Αίγινα ήταν μοιραίοι να θάλασσου οι κρημνοί. Άν όμως τα τρία μέντιουμ, εις τα οποία κατέφυγεν ο κ. Μουσούρης έτσι τα θαλάσσωσαν τι πρέπει να κάνουν τα άλλα ; Τα χειρότερα ; Και υπάρχουν δέκα σοι ο Θεός, αρκετά, που έξασκούν το προσδοκώμενον επάγγελμα της κοιμημένης Πυθίας εις τας Άθηνas. Ύπερ τα διακόσια μέντιουμ κάνουν σήμερα χροστές δουλειές με τον πλέον άκονον τρόπον.

Τι λέει για όλα αυτά η «Εταιρεία Ψυχικών Έρευνών» ; Σε μίαν ανακοίνωσιν της τοποθετεί τα πράγματα στην θέση τους και ειδοποιεί το κοινόν. Η 'Εταιρεία Ψυχικών Έρευνών, λέγει η ανακοίνωσις, άσείλει να υπομνήση ακόμη άπαξ ότι οι άπαντήσεις των μέντιουμ όπως και των Πυθιών κατά την αρχαιότητα μόνον ένα τόνον τοις έκαστον επιτυχία δύνανται να έχουν και ουδέποτε δύνανται να λαμβάνονται ως άπόλυτοι βεβαιότητες. Η διαίσησις δεν εινε φαινόμενον προκαλούμενον πάντοτε κατά βούλησιν και οι διαίσητικοί δεν εινε μηχαναί δυνάμεναι να

— Ένα δρόμο... Ένα σπίτι με σιδερένια πόρτα... Ένα δωμάτιο. Μέσα είναι ένας φηλός κύριος... Γιαννάκης... με μία ζανθή κυρία...

Είδατε αυτή την τελευταία περιήρημη υπόθεση της 'Αλίκης. Αυτό το συγκαλονιστικό δράμα ένος λειποφύλου άνδρος της ελληνικής σκηνής, του οποίου την τραγική ιστορία έγραψε ο ίδιος ο συγγραφέας και να σε αραβή το έπιπόλαιον πλήθος των από καθέδρας επικριτών, που κάνει εξ επαγγέλματος τον εξυπνον. 'Ο συζυγός της σε μίαν στιγμήν ψυχικού αδιεξόδου κατέρρευσε στα μέντιουμ να φωτισθή. Έκλεισαν λοιπόν τα μάτια και άρχισαν να χρησιμοποιούν. 'Οχι ήξεις άφεις ! Οι σύγχρονες Πυθίες δεν μιλούν την γρηϊώδη γλώσσα της αρχαίας συναδελφου των που ήθελε γερό μυαλό για να αποκρυπτογραφηθή. Τα λένε τα πράγματα σταράδια.

— Πού είναι η 'Αλίκη ;
— Στο φάληρο.

ΒΙΕΝΝΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΕ

Ο ύπνιστής διατάσσει... και τα μέντιουμ σάς λένουν, ό,τι θέλετε !

Λειτουργήσουν, καθ' οίανδήποτε στιγμήν κανείς θέλει.

...Η έταιρεία όμιλούσα περί μέντιουμ έννοιει τα έλάκιστα έπιστημονικώς έπικυρωμένα άπομια, τα όποια μεταχειρίζεται εις τα πειράματά της, αντίθετως προς το πλήθος των έξασκούντων το επάγγελμα αυτό εκμεταλλευτών, όπνης και έόν ακόμη έχουν διωδερπτικές ίκανότητες, τας αναμνησκούν με κάθε δυνατόν άπάντη (μέλησιν, έπικλησιν πνευματών, μάγια κλπ.).

Επί τέλους να μιά φορά που τα πράγματα λέγονται σταράδια από την έγκυροτέρα και σοφωτερέτην πηγήν. Γιατί, λοιπόν, άφηνονται να έξασκούν το επάγγελμα αυτό χωρίς καμμίαν ένόχλησιν και με διαφημίσεις, μόλις, εις τις έφημερίδες τόσα μέντιουμ ή ψευδομέντιουμ ; 'Ο κόσμος ήμμορει να εινε άφελής. Άλλά το Κράτος δεν έχει υποχρέωσιν να προστατεύη την άφελειάν του ;

Βισσάρ Ούλετ, αστυνομικός πράκτωρ

ΖΟΥΛΙΟΥΣ ΜΟΥΤΖ

ΦΑΘΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

5ον

(Τελευταίον)

Διακόσια δολάρια δεν εινε ποσόν, το όποιον βρίσκειται στους δρόμους. Έν τούτοις ο Σάντορ εύρηκε τα 200 δολάρια. Ένας άνθρωπος, ο όποιος επί πίνες δεν είχε κατορθώσει να κερδίση ούτε το ψυμί του, κατάρθωσε αυτό το θαύμα. Ύποτίθεται ότι εν πρώτοις έτρεξε εις το νοσοκομείον όπου έπουλούσε το αίμα του, άλλοτε και ότι θα προσεπάθησε να έναποθηκεύη όλο του το αίμα μέχρι της τελευταίας σταγόνας. Ότι ο ιατρός της ύπηρεσίας θα συνεκινήθη από μία τόσο μεγάλη ανάγκη ή από την τρέλλα του και από την ζέση προσφοράς και θα του έδωσε κάποια προκαταβολή. Πάντως εινε γνωστόν ότι ο Σάντορ έπούλησε, με άπόλυτη ψυχραιμία και διάσφορία το παλτό και το καπέλλο του Τζόε.

Όλα αυτά άπέτελουν ένα κατορθώμα τα μεσάνυχτα στη Νέα Υόρκη. Δεν εινε γνωστόν σε τί άλλες ταπεινώσεις υπέβλήθη και τί άλλες περιπέτειες είχε. Ύπαρχε ή υπόνοια πάντως ότι έπέρασε από τη φοβερότερη δοκιμασία του εις το σπίτι της 'Ολγας Ντερόκ.

Η 'Ολγα Ντερόκ έκαιρεν άπαισιός θήμης, θήμης γυναικός που καταστρέ-

άπολύτως φυσικών ότι εύρέθη εκεί όπωιού είχε πανή άπολύτως φυσικών του ίδιου ότι είχε ταξιδεύσει αεροπορικώς για να φθάση κοντά της.

Το πρόσμιόν της δεν είχε, εύτυχώς ύποσθη τίποτε και ο Σάντορ, όλιγον κατ'όλιγον, άνεγνώρισε ότι ήταν ώραιότερη από ποτέ.

Άρρωστη, άδοθήκη και σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, ήταν ακόμη περισσότερον γοητευτική. Και δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρή ή να λυπηθή για τούτο. Εινε πιθανόν να είχε την έλπίδα στο βάθος της καρδιάς του ότι ή Ρούθ, πληγωμένη και δυστυχής, θα είχαν επιθυμήσει ζωηρότητα την παρουσία του. Τώρα, είδε καθαρά ότι ή τόσον ώμορφη και πράγματι θαυμαστή Ρούθ δεν είχε και μεγάλη ανάγκη από την παρουσία του. Και οι όροι άντεστροφής, Έκείνη, την όποιαν είχαν έλθει να παρηγορήση, μετεβλήθη εις παρηγορον άγγελον του παρηγορητού της, ως εάν αήτος είχαν ύποσθη το άτύχημα.

Το μεσημέρι ένωσαν... ..λέφωνο της Ρούθ με το κέντρον. Όμιλούσε ο Τζόε, με καλή διάθεσι και με μεγάλην αίσιοδοσίαν.

— 'Ο Άντερσον, είπε, δεν ήμμορει να έλθη παρά αύριον, διότι σήμερα έχει μιά πολύ άπουσίαν συνδιάσκεψιν με τους 'Ιάπωνας.

— Πές του να μιά βιασθή, άπάντησε ή Ρούθ. Είμαι άπολύτως καλά.

Δεν είπεν ότι ο Σάντορ ήτο κοντά της, αλλά ο Τζόε το ήξευρε. Εινε περίεργον πόσο το επάγγελμα της διαφημίσως άνοιγει τα μάτια στους ανθρώπους.

— Φοδόσαστε τόν Άντερσον ; έρώτωσεν ο Σάντορ.

— Ά! μιά, άπάντησε αυτή. Δεν ήμμο-

πεν ο Τζόε όταν ο υπάλληλος βγήκε με το τηλεγράφημα.

— Κι' εγώ είμαι ευγνώμων ότι όλα αυτά συνέβησαν πριν παρηρευτώ και όχι μετά, είπε με ηρεμίαν ο Άντερσον.

— Πάντοτε θα αισθάνωμαι ότι κάπως ευθύνομαι για την Ρούθ, επέμεινε ο Τζόε. Ξεμυρετε ότι έπαίξαμε μαζί όταν είμαστε παιδιά...

Ό 'Ο Άντερσον έπηρε άνόρεκτα το τμήμα γάρο που του προσέφερεν ο Τζόε, ο όποιος τότε άντελήθη ότι ο λαίμος του είχε στεγνώσει και ότι ή φωνή του είχε γίνει βραχνή από τα πολλά τοιγάρα που είχε καπνίσει.

Ευθύνομαι ; έρώτησεν ο Άντερσον. Δεν πρόκειται γι' αυτό. Θα ήθελα να ξέρω κατά πόσον είθε σε οις ο ίδιος έρωτευμένος με την Ρούθ ή όχι !

Ο Τζόε έπενετώθηκε και για μία στιγμή έφάνηκε σαν να έγινε φιλόσοφος.

— Είθε ο προϊστάμενός μου, Άντερσον, άλλα επήρπατε μου να σας πώ ότι δεν εινε άπ' τίς καλύτερες έργασίες και από τις πιο επιτυχημένες αυτή που έκάναμε.

Ό Άντερσον έχασμογέλασε : — Άς πάρω να γλεντήσωμε σήμερα την νύκτα μαζί, έκλεισε τη συζήτηση ο Άντερσον.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Τραγωδία στη Ζουγκλα

Ο Τζέφφ Γκόντάρ, πρώην έπιθεωρητής δασών εις Βορείον Ρωσείαν, άπέθανε κατά τον πλέον τραγικόν τρόπον, αναπαύει υπό ένος λέντος έννυ εδρίσκετο εις περιόσειαν εις τα χρυσωρυχεία του Τζέσου.

Ο άτυχος μαζί με έναν συντροφόν του, είχε καταφύγει εις μίαν καλύβην διά να περάση την νύκτα. Την άραν πού, έκοιμήτο, ένας λείων ώρμησε έναντίον του, τον άνήρπασε και τόν μετέφερε εις το παρακείμενον δάσος.

Ο συντροφός του, όταν άντελήθη το δράμα έσπευσε εις βοήθειαν του Γκόνταρ, αλλά το θηρίον έν τω μεταξύ είχαν εξαφανισθή. Την πρώην της έπομένης εύρεθη άκέφαλον το σώμα του Γκόνταρ.

ΕΝΑ ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

φαι ανθρώπους. Είκεν έξασκήσει την επήρησιν της επί του πτωχού Σάντορ δυνάμειν της πρώτης ήμέρας. Θα έπιστρέψω εις το σταυχία και κανείς δεν ζήσει πώς κατάρθωσεν να έλευθερωθή. 'Ός έχωρα — έκτοτε—θα ήτο και γεμάτη πικρία και επικίνδυνη. Δεν έλουνικέτο ποτέ και ουδέποτε ένεργούσε από άναθής προθέσεως.

Ο Σάντορ τα ήξευρε όλα αυτά τα όποια άλλωστε ήσαν γνωστά εις όλον τον κόσμον. Έν τούτοις σμαρδία καμμία φορά ή τίγρις να αλλάξή όψιν.

Επί τη ευκαιρία ο Σάντορ έμπηκε εις το άντρον της και με όλην την ελκρικριναν έλυνε ήλθου της έξηγησε περί τίνος έπρόκειτο. Και ή 'Ολγα Ντερόκ του έμειπσε άμέσως ό,τι του έκρειάζετο και ό,τι χωρίς κανέναν όρον, όπερ άποδεικνύει δύο πράγματα : ότι θαύματα γίνονται και εις την έποχην μας και ότι έν γένει οι γυναίκες δεν εινε τόσο κακές όσον συχνά τις λένε.

Το άλλο πρωί, ενώ τα ζημερώματα ο Άντερσον έπέστρεψε σπίτι του και πήρε το μήνυμα του Τζόε, ο Σάντορ έσπευσε προς το αεροδρόμιον.

Τα μάτια της Ρούθ, όταν άνοιξαν αντίκρυσαν Σάντορ που έκάθηντο κοντά στο κρεβάτι της. Η αλήθεια εινε ότι δεν ήσάνθη καμμίαν έκπληξιν. Της έφάνη

εί να κάνει τίποτε άλλο παρά να μεπαύση. Και δεν ήμμορει να το κάνει την πρώτην ήμέραν. Θα έπιστρέψω εις το σταυχία και κανείς δεν ζήσει πώς κατάρθωσεν να έλευθερωθή. 'Ός έχωρα — έκτοτε—θα ήτο και γεμάτη πικρία και επικίνδυνη. Δεν έλουνικέτο ποτέ και ουδέποτε ένεργούσε από άναθής προθέσεως.

Ο Σάντορ τα ήξευρε όλα αυτά τα όποια άλλωστε ήσαν γνωστά εις όλον τον κόσμον. Έν τούτοις σμαρδία καμμία φορά ή τίγρις να αλλάξή όψιν.

Επί τη ευκαιρία ο Σάντορ έμπηκε εις το άντρον της και με όλην την ελκρικριναν έλυνε ήλθου της έξηγησε περί τίνος έπρόκειτο. Και ή 'Ολγα Ντερόκ του έμειπσε άμέσως ό,τι του έκρειάζετο και ό,τι χωρίς κανέναν όρον, όπερ άποδεικνύει δύο πράγματα : ότι θαύματα γίνονται και εις την έποχην μας και ότι έν γένει οι γυναίκες δεν εινε τόσο κακές όσον συχνά τις λένε.

Το άλλο πρωί, ενώ τα ζημερώματα ο Άντερσον έπέστρεψε σπίτι του και πήρε το μήνυμα του Τζόε, ο Σάντορ έσπευσε προς το αεροδρόμιον.

Τα μάτια της Ρούθ, όταν άνοιξαν αντίκρυσαν Σάντορ που έκάθηντο κοντά στο κρεβάτι της. Η αλήθεια εινε ότι δεν ήσάνθη καμμίαν έκπληξιν. Της έφάνη

εί να κάνει τίποτε άλλο παρά να μεπαύση. Και δεν ήμμορει να το κάνει την πρώτην ήμέραν. Θα έπιστρέψω εις το σταυχία και κανείς δεν ζήσει πώς κατάρθωσεν να έλευθερωθή. 'Ός έχωρα — έκτοτε—θα ήτο και γεμάτη πικρία και επικίνδυνη. Δεν έλουνικέτο ποτέ και ουδέποτε ένεργούσε από άναθής προθέσεως.

Ο Σάντορ τα ήξευρε όλα αυτά τα όποια άλλωστε ήσαν γνωστά εις όλον τον κόσμον. Έν τούτοις σμαρδία καμμία φορά ή τίγρις να αλλάξή όψιν.

Επί τη ευκαιρία ο Σάντορ έμπηκε εις το άντρον της και με όλην την ελκρικριναν έλυνε ήλθου της έξηγησε περί τίνος έπρόκειτο. Και ή 'Ολγα Ντερόκ του έμειπσε άμέσως ό,τι του έκρειάζετο και ό,τι χωρίς κανέναν όρον, όπερ άποδεικνύει δύο πράγματα : ότι θαύματα γίνονται και εις την έποχην μας και ότι έν γένει οι γυναίκες δεν εινε τόσο κακές όσον συχνά τις λένε.

Το άλλο πρωί, ενώ τα ζημερώματα ο Άντερσον έπέστρεψε σπίτι του και πήρε το μήνυμα του Τζόε, ο Σάντορ έσπευσε προς το αεροδρόμιον.

Τα μάτια της Ρούθ, όταν άνοιξαν αντίκρυσαν Σάντορ που έκάθηντο κοντά στο κρεβάτι της. Η αλήθεια εινε ότι δεν ήσάνθη καμμίαν έκπληξιν. Της έφάνη

εί να κάνει τίποτε άλλο παρά να μεπαύση. Και δεν ήμμορει να το κάνει την πρώτην ήμέραν. Θα έπιστρέψω εις το σταυχία και κανείς δεν ζήσει πώς κατάρθωσεν να έλευθερωθή. 'Ός έχωρα — έκτοτε—θα ήτο και γεμάτη πικρία και επικίνδυνη. Δεν έλουνικέτο ποτέ και ουδέποτε ένεργούσε από άναθής προθέσεως.

Ο Σάντορ τα ήξευρε όλα αυτά τα όποια άλλωστε ήσαν γνωστά εις όλον τον κόσμον. Έν τούτοις σμαρδία καμμία φορά ή τίγρις να αλλάξή όψιν.

Επί τη ευκαιρία ο Σάντορ έμπηκε εις το άντρον της και με όλην την ελκρικριναν έλυνε ήλθου της έξηγησε περί τίνος έπρόκειτο. Και ή 'Ολγα Ντερόκ του έμειπσε άμέσως ό,τι του έκρειάζετο και ό,τι χωρίς κανέναν όρον, όπερ άποδεικνύει δύο πράγματα : ότι θαύματα γίνονται και εις την έποχην μας και ότι έν γένει οι γυναίκες δεν εινε τόσο κακές όσον συχνά τις λένε.

Το άλλο πρωί, ενώ τα ζημερώματα ο Άντερσον έπέστρεψε σπίτι του και πήρε το μήνυμα του Τζόε, ο Σάντορ έσπευσε προς το αεροδρόμιον.

Τα μάτια της Ρούθ, όταν άνοιξαν αντίκρυσαν Σάντορ που έκάθηντο κοντά στο κρεβάτι της. Η αλήθεια εινε ότι δεν ήσάνθη καμμίαν έκπληξιν. Της έφάνη

Οι τρεις δημοφιλείς κωμικοί

Οι Μάρξ, μπρόδερος, οι τρεις δημοφιλείς κωμικοί που έσθασμάσαν, πάρναι εις το «Σκάνδαλον στην Όπερα» εύγυσαν φέτος ένα έξαφρενικό φιλμ με τον τίτλον «Και οι τρεις γκινιάν». Άνωτέρω : Οι τρις βασιλείς του γέλιου στη νέα δημουργία των.

ΤΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ

ΠΡΟΣΟΠΑ : 'Η κυρά - 'Αρχόντω και 'η Μαρίτσα.

Σκηνή 1

('Η Μαρίτσα κάθεται στο σπίτι της, κεντάει. 'Ο νους της τρέχει στον Κωνσταντή της, τον άρραβωνιστικό της, που λείπει στην 'Αμερική. 'Εξοφνά ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η κυρά - 'Αρχόντω.)

ΑΡΧΟΝΤΩ.-Καλημέρα, Μαρίτσα, τι χαμπάρια :

ΜΑΡΙΤΣΑ.-'Ας τὰ λέμε καλά. Πώς ήταν αυτό το καλό να οὐ δούμε ; Κάτοσε....

ΑΡΧΟΝΤΩ (κάθεται ζυγώνει την καρέκλα της κοντά στη Μαρίτσα και με πολύ εμπιστευτικό ύφος). - 'Ηρθα να σου πω, πώς βρήκα μια από αυτές τις γυναίκες... θύμιασα ; Σου έλεγα τις προάλλες... αυτές που κοιμίζονται και τις στέλνεις κοιμωμένες όπου θέλεις... μακάρι και στην όκηρ του κόκορου.

ΜΑΡΙΤΣΑ (χωρίς να δώσει μεγάλη προσοχή φωνάζει στον κέντημά της). - Και ταξιδεύουν έτσι άναυλα, δίχως πλεούμενο ; Μπαρό !

ΑΡΧΟΝΤΩ.-Ναι, μέσα στον όγνο του...και πάνε και βρίσκουν τον άνθρωπο σου, όπου και αν είναι... και σου λένε, τι κάνει, τι διαλογίζεται, κι' ακόμα τι σκοπούς έχει....

ΜΑΡΙΤΣΑ. - 'Ε, λοιπόν :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Πάμε, αν θέλεις, καμιά μέρα να τη βρούμε μαζί... δεν κάθεται μακριά, στην αρχή του κάμπου, ο' ένα μικρό οπιακι.

ΜΑΡΙΤΣΑ (χωρίς μεγάλη προθυμία). - Και δεν πάμε ; Τι χάνουμε ;

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Σάν να οὐ βλέπω να μην έχεις και πολύ κέφι. 'Εγώ βαρρρούσα πώς μόλις σου λέγα ένα τέτοιο, θα πετούσες από τη χαρά σου. Να πώς να βρής τον Κωνσταντή σου και να τον δής....

ΜΑΡΙΤΣΑ (με ειρωνεία). - Να τον δώ ; 'Εγώ δὲ τον δὼ ἢ έκείνη ;

ΑΡΧΟΝΤΩ.- 'Εκείνη βέβαια, μὰ μὴ φορὰ πού θα σὸ πὶ καὶ σένα, τὸ ἴδιο καὶ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - 'Οχι ακριβώς τὸ ἴδιο, κάπως διαφορετικό, κυρὰ-'Αρχόντω μου....

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Τέλος πάντων... να δῆς, την έστειλα, βρήκε τὸ γυιό μου τὸ μικρό, πού ταξιδεύει με τὰ βοπόρια... εἶνε, λέει, τώρα σὸ Κάρντιν... μου τὸ εἶπε ὅλο μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ οἶγμα... πὼς έκείνη τὴν ὥρα φόρταναν καρβόνιο καὶ τρῶμα... νὰ τὴν γυρίσῃ τὸ παιδί, ἔτσι ὅπως ἦταν ἀλλογμένο.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Καὶ γιατί πῆν ἀλλογμένο. 'Αδυνάτισε ἢ πῆνε ;

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Οχι δὲ, ἦταν τὸ παιδί μουντζουρωμένο ἀπὸ τὸ κάρβουνο, ἀρῆς οὐτός.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - 'Α ! ! !

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Αν θέλεις να ζήρης, τὴν έστειλα καὶ γὰρ ἄρη σου σὴν 'Αμερική, να δῆς τὸν Κωνσταντή σου....

ΜΑΡΙΤΣΑ. - 'Ε, λοιπόν, τι χαμπάρια ;

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Ηταν νύχτα, δηλαδή μέρα ἦταν... μὰ ὅταν έκοιμου έμεις ἔδω μέρα, έκεί ὅπου νύχτα....

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Λοιπόν, τι έκανε τὴ μέρα πού ἦταν νύχτα ;

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όλο στρυφούριζε σὸ κρεβάτι του καὶ δὲν τὸν κολλούσε ὕπνος, γιατί συλλογιζόταν εἴενα.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Τότε γιατί τὸν γράφει ; 'Εχω τόσους μῖνες να λάβω γράμμα του.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Τὸ ρώτησα κι' αὐτό.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - 'Ε, λοιπόν :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Γιατὶ τὸ παιδί δὲ δουλεύει τώρα τὸν τελευταίο κορὸ καὶ στενοχωριέται πὸς δὲν μπορεῖ να σου στείλῃ κάποια λεφτὰ να οικονομῆθῃς... γνέπεται να σου γράψῃ.... Τι θὰ πῇ, τὸ παιδί εἶνε φιλότιμο !

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Κάτι τέτοιο ὑποφιαζομαι κι' ἐγώ....

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Βλέπεις πὼς αὐτὸ εἶνε... τὸ βρῆκε ἢ κοιμωμένο... πειστικές λοιπὸν τῶρα :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Στὴν 'Αμερική δὲν εἶνε ;

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Μὰ ἢ 'Αμερική τὴ βαρρεῖ πὼς εἶνε ; 'Απὸ δὲ ὡς τὴ Μπρόκολι : εἶνε μεγάλη ἢ 'Αμερική... πολλές λοιπείες μαζί... σκεδὸν ὁ μισὸς κόσμος.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶνε... ἀφὸ σὺ λέω πὼς θὰ κοιμηθῇ, μπορεῖς να τὴν στείλῃς μακάρι καὶ σὸ θεό !

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

να πᾶς σὲ ἄλλη πολιτεία καὶ θὰ μοὶ γράψῃ τὴν καινούργια του οὐτοαί. Τώρα λοιπὸν καταλαβαίνεις, δὲν ξέρω λοιπὸν πὸς εἶνε καὶ δὲν μπορῶ να τοὺ γράψω κι' ἐγώ.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Πᾶμε να τῆς τὰ πῆς ὅλα αὐτὰ, καὶ κείνη, ἐννοια σου, θὰ βρῇ τὰ πάντα.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, πᾶμε, πέρασε αὐριο να μὲ πάρῃς ἀπὸ δὼ... (Ἀνεστεινάζοντας). - 'Αχ, ἂς δοκιμάσουμε κι' αὐτό.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Θάρῃς κατὰ τὰ σουρουπώματα, να μὴ μᾶς βλέπῃ ὁ κόσμος, πού καὶ πού θὰ πᾶμε.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Καλὰ, ἔλα ὅποτε θέλεις.

ΑΡΧΟΝΤΩ (παίρνει ὕφος ὅλο γλῆκα). - 'Ηθελα καὶ κατὰ να οὐ παρακαλέσω.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Λέγε, κυρὰ-'Αρχόντω, ἐλεύθερα.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Αν σου περισσεύουν, να μὲ δανεισῃς ἀκόμη καμιά διακοσοορία δραχμῆς.

ΜΑΡΙΤΣΑ (Κουνάει κάπως με δύσ-).

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ρία τὸ κεφάλι της χωρὶς ν' ἀπάντησῃ)... ΑΡΧΟΝΤΩ. - Βλέπεις, ἔδωσα καὶ τῆς γυναίκας κόμποσα χωρὶς να λογαριάζω καὶ τὴ μούσχανα στὰ τρεχίματα καὶ οὐ μισοῖσα δεξιά καὶ ἀριστερά ὅπου να τὴν ξετριπώσω... Κι' ὅλα αὐτὰ γὰρ χάρη σου, ἔδωκα ἐγὼ κομμὴ ἀνάγκη γὰρ με : 'Εγώ, πᾶς ὁ γυιός μου εἶνε καλὸ καὶ μοὶ γράφει τακτικά... μὰ γὰρ σένα ! ...Καὶ τὴν ἐγὼ ἢ κακομοῖρα ; 'Ερείς πᾶς δὲν μπορῶ να τὰ φέρω βόλτα... 'Ο γυιός μου δὲν μοὶ στέρνει... αὐτὸ πού παίρνει, τὸν φτάνουν δὲν τοὺ φτάνουν γὰρ τὸν ἐαυτὸ του... 'Εσένα τώρα βὰ ντραπῶ, πού εἶσαι οὐ δικὸς μου ἀνθρώπος, να σου πᾶς πὼς εἶμαι πολὺ στενωχωρημένη ; Καὶ ἂν ἦθελας να μοὶ κά- νης τὴ χάρη....

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Θὰ προσπαθῶ να σὰ οικονομῶσαι καὶ αὐριο πού θάρῃς τὰ λέμε πάλι... Βλέπεις κι' ἐγὼ εἶμαι τώρα στενωχωρημένη... πῆγα προχθὲς κατὰ κέντημά σου δὲ μὴ κυρία πού παντρεῖται.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όλο στρυφούριζε σὸ κρεβάτι του καὶ δὲν τὸν κολλούσε ὕπνος, γιατί συλλογιζόταν εἴενα.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Τότε γιατί τὸν γράφει ; 'Εχω τόσους μῖνες να λάβω γράμμα του.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Τὸ ρώτησα κι' αὐτό.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - 'Ε, λοιπόν :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Γιατὶ τὸ παιδί δὲ δουλεύει τώρα τὸν τελευταίο κορὸ καὶ στενοχωριέται πὸς δὲν μπορεῖ να σου στείλῃ κάποια λεφτὰ να οικονομῆθῃς... γνέπεται να σου γράψῃ.... Τι θὰ πῇ, τὸ παιδί εἶνε φιλότιμο !

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Κάτι τέτοιο ὑποφιαζομαι κι' ἐγώ....

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Βλέπεις πὼς αὐτὸ εἶνε... τὸ βρῆκε ἢ κοιμωμένο... πειστικές λοιπὸν τῶρα :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Στὴν 'Αμερική δὲν εἶνε ;

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Μὰ ἢ 'Αμερική τὴ βαρρεῖ πὼς εἶνε ; 'Απὸ δὲ ὡς τὴ Μπρόκολι : εἶνε μεγάλη ἢ 'Αμερική... πολλές λοιπείες μαζί... σκεδὸν ὁ μισὸς κόσμος.

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶνε... ἀφὸ σὺ λέω πὼς θὰ κοιμηθῇ, μπορεῖς να τὴν στείλῃς μακάρι καὶ σὸ θεό !

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Ναί, μὰ γι' αὐτὸ οὐ ρωτῶ, ἂν βρῆκε τὸ μέρος πού εἶνε τώρα... γιατί τὴν τελευταία φορὰ πού μὴ γράφει, μὴλεγε πὼς πρόκειται να φύγῃ.

τὴν κόρη της καὶ ἀκόμη να με πληρῶ- σι....

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Αν μπορῇς δηλαδή, δὲν ἐννοῶ να δυσκολευτῇς... δὲ χάθηκε ὁ κόσμος. 'Αφῆναι τὴν τροπὴ καὶ τὰ ζητᾶ ἀπὸ ἄλλου... Δὲν πειράζει, ἐγὼ δὲ θὰ οὐ παρεξηγῶ, ξέρω τὴν καρδιά σου... γι' αὐτὸ πάντα εἰδείξα ἐνδιαφέρον γὰρ σένα καὶ γὰ τὸν 'Αντρέα σου.... Τὸ σπῆ- τὶ μου ἦταν σὴν διάθεσί σου, γὰρ νᾶ- ρεται να σ' ἀνταμῶναι τῆς νύχτας... γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἄκουσα καὶ λίγα ἀπὸ τὴ γειτονιά... Βγῆκε ὀκτὶ τὸ ὄνομά μου. Μὰ ἂς λένε ὅτι θέλουν, ἐγὼ γὰρ σένα, ἂς μόνο αὐτὸ, μὰ καὶ σὴν φωτὰ μο- ρούσα να πέσω.

ΜΑΡΙΤΣΑ. - Μὰ σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμαρει παράδες ; 'Α, δὲν εἶμαι ἐγὼ

ΑΡΧΟΝΤΩ. - 'Όσο σου εἶπα, δὲ σὰ οἱ- κονομῶσαι, τὴν ἄλλο θέλεις :

ΑΡΧΟΝΤΩ. - Μὰ δὲ σου μιλῶ τώρα γὰρ λεφτὰ.... 'Α, μὰ, μὰ, μὰ ! Ποίος στήμα

Κρασί και Ξμπνευσις....

ΟΤΑΝ ΜΕΘΟΥΝ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ!

Ένας πρωτότυπος διαγωνισμός κρασοκατανύξεως

Η ποίηση χρωστά πολλά εις τὸ κρασί. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦ μεγάλου ἐκείνου... μερική τῆς ἀρχαϊότητος, μέχρι σήμερα, πολλοὶ ἐξήγησαν τὴν ἔμπνευσιν εἰς τὸ μεθυστικὸν ποτὶν τοῦ Βάκχου. Καὶ τὴν ἔρραν εὐχερῶς. Διότι τί εἶνε ἡ ποικιλία ἔμπνευσις; Μία μέθη. Ὁ ποιητὴς δηλαδὴ, γὰρ νὰ γράφῃ λυρικοὺς στίχους, πρέπει νὰ μεθύσῃ ἔσω καὶ με δίχως κρασί. Ἀλλὰ γιὰτί νὰ ζητῇ τὴν μέθην με στεγνὸν λάφυρα, ἐνῷ τὸ εἶνε δυνατόν νὰ κατέσθῃ μερικὲς μισέες καὶ νὰ μεθύσῃ εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ εἰς τὴν ἐντέλειαν;

Αὐτὲς τίς σκέψεις ἔκαμαν οἱ διοργανωταὶ μισέας ἐκθέσεως οἷων εἰς τὴν Ἱταλίαν.

Εἰς τὴν γραφικὴν Ἱταλίαν συνεκιντρώθησαν δείγματα τῶν καρακτηριστικῶν Ἱταλῶν κ. ὠν κρασιῶν. Μπαίνοντας κανεὶς εἰς τὴν ἐκθεσὶν ἐκείνην καὶ γεύομενος τὰ θαυμαστά προϊόντα τῶν Ἱταλῶν, ἐγίνετο ποιητὴς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκούσε εἰς τοὺς διοργανωτάς τῆς ἐκθέσεως, οἱ ὁποῖοι ἐσκέφθησαν νὰ

καλέσουν τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ποιητὰς, οὓς τοὺς μεγάλους ποιητὰς τῆς Ἱταλίας, νὰ ὑμνήσουν τὸ κρασί.

Δηλαδὴ διοργανώθη ἕνας πρωτότυπος ποιητικὸς διαγωνισμός. Ὅποιος θὰ ἔγραφε τὸ καλύτερον ἀνακρέοντιον τραγούδι θὰ ἐβραβεύετο. Τὸ κύριον θέμα ἦταν τὸ κρασί. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο ἀρκετόν. Κρασί, κρασί ἔρωτα δὲν εἶνε τίποτε. Ἡ κρασοκατανύξις πρέπει νὰ ἀπευθύνεται σὲ κάποια ἡλικία ματάκια, σὲ κάποια κόκκινα γέλη, σὲ κάποια ἐξοχὴ καὶ ἀσυνία μαλλάνια... Εἰς ὑγείαν τῆς γυναικὸς, τοῦ αἰωνίου θήλεος ἀδελφώμε καὶ ποικίλων γὰρ τῶν μεθυσμῶν, τὸ μεράκι μας γιὰ κείνην ἐπιδόμα νὰ μεθύσῃ σὲ κρασί. Ἡ γυναικὴ λοιπὸν ἦτο τὸ δεύτερον θέμα τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Σιένας. Ἀλλὰ καὶ πάλιν κάτι ἔλειπε. Ὅλα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔχουν ἀξίαν, ὅταν τὰ κερδίζῃ κανεὶς με κάποιον ἀνδρά. Καὶ ὁ ἔρως πρὸς τὴν γυναικίαν τὸ ἄλλο εἶνε παρὰ μὴ διαρκὴς μάχη. Ὁ πόλεμος λοιπὸν ἦταν τὸ τρίτον θέμα τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ. Κρασί, γυναικὴ, πόλεμος, τὸ τρίτον μεθεστὶς τῆς ζωῆς! Τὸν Βάκχον, τὸν Ἄρη καὶ τὴν Ἄφροδίτη ἐκλήθησαν νὰ ὑμνήσουν οἱ Ἱταλοὶ βάρσοι.

Καὶ ἀντεπεκρίθησαν προθύμως εἰς τὴν πρόσκλησιν. Ἀπὸ δὴα τὰ μέρη τῆς Ἱταλίας ἐπήλθον εἰς τὴν Σιένην οἱ γνωστότεροι ποιηταί, νὰ στεφανώσουν τὰς κεφαλὰς των με στεφανὸν ἀπὸ κληματοφύλου. Ἡ Ἑλληνοδόκος Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνους με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ φουτουρισμοῦ Μαρινέτι. Οἱ μετασχόντες τοῦ διαγωνισμοῦ ἐπέσταν προηγουμένως μερικὰς ἡμέρας διαρκούς κρασοκατανύξεως μέσα εἰς τὸ βαρκικὸν περιβάλλον τῆς ἐκθέσεως.

Μέσα λοιπὸν εἰς τὴν μεθυστικὴν ἐκείνην ἔβρασαν οἱ εἰκοσι ποιηταὶ ποὺ ἔλασαν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν, συνέθεσαν τὰ ἀριστουργήματά των. Ἦλθεν ὁς ἡμέρα τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ. Ὁ κάθε ποιητὴς δὴ ἀπήγγελλε τὸ ποιημὰ του καὶ ἡ Ἑλληνοδόκος Ἐπιτροπὴ θὰ ἐβράδευε τὰ καλύτερα. Γὰρ νὰ μὴ δοκιμάσουν οἱ ποιηταὶ τὰς πράξεις κατὰ τὴν ὁρὰν τῆς δημοσίας ἀπαγγελίας, πὺν εἶνε γίνε προθέμενος, ὥστε ἐπὶ πᾶσι τοῖς θέμασι ὑπάρχουν μερικὲς ἱσοκαλῆς κρῆσι. Ὅποιος ὑπερκεῖται νὰ ἀπαγγεῖλῃ ἐκπαινεσθεὶς πρὶν μερικὰ ποτιρικά καὶ ἐστὶν... ἐλύετο ἡ γλώσσα του.

Ἡ τελετὴ ἄρχισε με λόγους τῶν ἐπιστῶν. Ὁμίλησαν οἱ δημοῦχος τῆς Σιένης, τοῦ ὁποῖου οἱ λόγους ἦσαν ἕνα ὡστὸ πεζογράφημα γιὰ τὸ κρασί. Κατόπιν ὁμίλησαν καὶ οἱ Μαρινέτι, οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν, εἰς τὴν ἐκθεσὶν, ποὺ κάνει ἀπίστια εἰς τὰς φουτουριστικὰς τὰς ἀρχάς. «Ἐμεῖς οἱ φουτουρισταί, λέγει, ζητοῦμε τὴν ἔμπνευσιν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Γινοῦμε τὴν βενζίνη καὶ τοὺς βορβόους τῶν μηχανῶν. Τὸ κρασί δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸ τοῦ εἶδους τὰ θέματα. Εἶνε ἕνα παμπάλαιον θέμα ποιήσεως. Μολαταῦτα δὲν τὸ ἀπαρνύμεθα».

Κατόπιν ἐκλήθησαν ἕνας - ἕνας οἱ ποιηταὶ νὰ ἀπαγγελοῦν τὰ ποιήματά των. Στὸ τέλος ἡ Ἑλληνοδόκος Ἐπιτροπὴ ἀνήγγελλε τὰ δυνάμια τῶν ἐραθευθέντων ποιητῶν. Τὰ βραβεῖα ἦσαν φυσικὰ μὴ ντουζίνα... μουσικὰς κρασιῶ.

ΑΓΡΟΤΙΚΑ

Ζαχ. Παπαντωνίου

Οἱ δέκα γίδες τοῦ Μπιλιόνα γυρίζουν βράδυ ἀπ' τὸ κλαρί. Πρῶτὴ τους ἐρχεται ἡ Κοκκίνα ἡ ἀργοπατοῦσα ἡ λυγερή.

Δίκως τσοπάνη μίτρε σκύλο ἡ μὴ τὴν ἄλλανε ὀδηγᾶν. Σὲ τοῦρα στέκουν καὶ τρυγᾶν κάποια κορφή, κανένα φύλλο.

Κ' ἡ στριφοκέρα ἡ λαμπρομάτα κ' ἡ ἀσπρονόρα ἡ παρδαλή κ' αὐτὴ ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν στράτα μετὲ τὸ γαλάσιο καίμαλι

σκίνο καὶ γαῦρο χορτασμένες πότε καὶ πότε στοματίζουν κ' ἀσάλευτες σὺν πετρωμένες στὸν ἥλιο ποὺ ἐδόθηκε κοιτοῦν.

Στὸ στάβλο ἀπὸψε ἦρθε τὸ φεγγάρι. Ἐκοιτᾶσαν ἀπ' τὸ παράθυρό του, εἶδε τὴν ἀγελάδα, τὸ μοσκάρι, τὸ βοδί ποὺ μασοῦσε τὸ σῶν τοῦ.

Στὸν κῆπο μας ἀνίχουσα γλιστροῦσε, ἀνεθίκεν ἀπάνω στὴ σκούκα μας, ἐμέτρησε τὰ λίγα πρόβατά μας, εἶδε τὸ γαῖδαρο μας καὶ γελοῦσε.

Πῆνε στ' ἀμπέλι, πῆνε στὸ λισσάτο, ἀκουσε τὰ κουδούνια ἀπ' τὸ κοπάδι, χωρὶς κουδὰ κατέβη στὸ πηγάδι κ' ἤπιε νερό πολὺ νὰ ξεδιψᾷ.

Στῆς λεύκας μας τὰ φύλλα παγγινίζει, στὸν οὐρανὸ τὸν καθαρὸ ἀνεβαίνει, μὴ χῆνα τὸ κοιτάζει σαστισμένη κ' ὁ σκύλος μας ἀκόμα τὸ γαυγίζει.

Ἡ κοπέλλα ἡ Μαρὶγὺ μὴ σωστὴ δουλεῖα δὲν κάνει τὴν κουζίνα μας ξεχάνει καὶ θυμιάτῃ τὸ χωριό.

Τὰ κεράκια τῆς ἐδῶ, τὸ μυαλό τῆς ἐκεῖ κάτω. Πέφτει κ' ἐσπασε τὸ πιάτι... Μαρὶγούλα, Μαρὶγὺ!

Φέρονε τὸ νερό στὸν ὦμο, μα θυμώθηκε ἐνῶν: «Ποῖός τὸ δρόκο μας κουνᾷ;» Χύνει τὸ μισὸ στὸ δρόμο.

«Ἡ ἀσπρὴ κότα τί νὰ κάνει; τὸ γουρὶνὸν εἶνε νερό; ὁ παππούς νὰ μὴν πᾶνδν;.....» Μαρὶγούλα, Μαρὶγὺ!

«Θάδναλε νηκνία κ' νῆνα» θάνα κίτρινα σταχτιά θὰ τρυγᾶνε αὐτὸν τὸν μῆνα θὰ με πόνεσε ἡ γιγνία!»

«Τι ἔχεις σύννεφο στὰ μάτια τ' ἔχεις ἀναφύλι; Κι' ἄλλο πᾶν εἶνε κομμάτια, Μαρὶγούλα, Μαρὶγὺ!»

Πᾶρε τ' ἀσπρο γιορτινὸ σου τίς ποδιές σου σου φορᾶ. Στὸ χωριὸ σου, στὸ χωριὸ σου, Μαρὶγούλα, Μαρὶγὺ!

Σὺν ἔμαθε τὴν λέξη «καλοπέρα» οἱ παπαγάλοι, εἶπε ξαφνικά: «Εἰμαι σοφός, γνωρίζω ἑλληνικά. Τί κάθομαι δὴ πέρα;»

Τὴν πρᾶσιν ζακέτα του φορεῖ καὶ στὸ συνέδριο τῶν πουλιῶν πηγαίνει, γιὰ νὰ τοὺς πεί μὴ γινῶμι φωτι-σμένη.

Παίρνει μὴ στάση λίγα σὰδά, ξεροθίκε, κοιτάζει λίγα πέρα, καὶ τοὺς λέει: «Καλοπέρα». Ὁ λόγος του θαυμάστηκε πολὺ. Τὶ διαβασμένος, λένε, οἱ παπαγάλοι!

Θάνα σοφός αὐτὸς πολὺ μεγάλος, ἀπὸ μὲρος καὶ ἀνδρωπῆνα μὴε. Ἀπ' τῆς Ἰνδίας φερμένος, ποῖός τ' ἔχει;

Πόσα διδία μαζὶ του νάκει φέρει, μετὲ τὸ σοφὸς ἐμίλησε, καὶ πόσα νὰ ξερῇ στὴν γραμματικὴν τὴν γλώσσα!

«Κὺρ παπαγάλε, θάχομε τὴν τύχη καὶ μετὲ τὸ σοφὸς ἐμίλησε, καὶ πόσα νὰ ξερῇ στὴν γραμματικὴν τὴν γλώσσα!

Ὁ παπαγάλος βῆκε, ξεροθίκε... μὰ τί νὰ πῇ; Σαπάνε; «Καλοπέρα».

ΑΝΔ-ΓΙΝΦΟΣ

Θὰ ἴδουμε λοιπὸν ἐφέτος «ἀνάγλυφο» κινηματογράφου. Οἱ σκίες τῆς ὀθόνης, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἀντὶ τοῦ «ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, ποὺ μᾶς ἐγοητεύουν ἐπὶ τόσα χρόνια μετὰ τὴν αἰσθητικὴν, μέσα στὶς σκοτεινὲς αἰθούσας, μὴ μέρη ἐμύλησαν. Καὶ κατὰ πλῆθος, θὰ ἴδουμε «ἀνάγλυφο».

Θὰ καταπλήξῃ ἐφέτος τοὺς Ἀθηναίους ὁ

Κινηματογράφος

με, λοιπὸν, θὰ φορέσωμε γυαλιά. Πραγματικὰ στὰ ἀθηναῖκα σινεμά, ὅπου πρόκειται νὰ προβληθῶν ἐφέτος, οἱ δύο-ἐπὶ τοῦ ἑνὸς-ταινίες ποὺ θὰ προβληθῶν, θὰ ὑποδείκνυνται ὡς αἰσθητικὸ ἀπὸ

φορὲς ἐκεῖ μέλλον. Τοῦ παρουσιαζομένου δυνατότητας ἀφαντάστων πραγματοποιήσεων.

Οἱ εἰδικὸι λ. χ. προβλέπουν ὅτι σὺν τῷ ὅτι τότε με εἰδικὲς στερεοσκοπικὰς μηχανὰς θὰ γίνονται ταυτοχρόνως διπλὴ προβολὴ ἐκ διαφορετικῶν σημείων τῆς αὐτῆς ὀθόνης καὶ θὰ ἀναγλυφῶν δὲν θὰ ἀποτελεῖ, ὅπως σήμε-ρα, ἕνα εἶδος ὀπτικῆς ἀπάτης, ἀλλὰ θὰ εἶνε μὴ ἀντικειμενικὴ πραγματικότης. Ἀλλ' ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς τελειοποιημένης μεθόδου θὰ ἀπαίτησιν πολὺδά-να ὡς ἀποσκευὴν τῶν κινημάτων ὁ θεῶν τῶν καλῶν καὶ ριζικῶν μεταβολῶν τῶν μηχανισμῶν τους.

Ὁ σκηνοθέτης ἀνά-γλυφος, ἀντιθέτως, δὲν ἀπαιτεῖ καμμίαν τεχνικὴν μετατροπὴν. Τὰ μηχανήματα καὶ ἡ ὀθὼν εἶνε τὰ ἴδια καὶ μόνον οἱ θεαταὶ ἀλλάζουσιν - κατὰ τοῦτο δηλαδὴ ὅτι φοροῦν γυαλιά.

Καὶ μερικὲς λεπτομέρειες ποὺ θὰ καταλήξουν τοὺς θεα-τάς τοῦ ἀναγλύφου: Ἡ τρίτη διαστάσις, ὁ χῶρος δὲν παίρνει βάθος στὴν ὀθὼν, ἀλλὰ φαίνεται νὰ βγαίνει πρὸς τὸ ἔξω μέρος. Ὅταν π. χ. ὁ ἡθοποιὸς ρίχνῃ ἕνα τῶπι, οἱ θεαταὶ ἀπορροφῶνται τρομαγμένοι, γιὰτὶ νομίζουν ὅτι τὸ τῶπι ἐρχεται κατ' ἐπ'άνω τους! Ὅταν ὁ ἥρωας τοῦ ἔργου κύνῃ νερό, οἱ θεαταὶ νομίζουν ὅτι θὰ βρακοῦν, καὶ γεμίζει ἡ αἰθούσα ἀπὸ κραυγῶν πανικοῦ, ὅταν ἕνα τῶπινο τρέ-χι πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας, ὅλοι πι-στεύουσιν πῶς θὰ πέσῃ νὰ τοὺς πλα-κώσῃ!

Ἡ ἐφευρεσις, φυσικὰ, εἶνε ἀκόμη στὸ ἀσπράγνα. Ὁ ἀνάγλυφος κινηματογράφος.

Μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνά-γλυφος κινηματογράφος. Γὰρ νὰ τὸν δοῦ-

αὐτὰ τὰ γυαλιά στὸν κάθε θεατὴ, γιὰ νὰ τὰ φορέσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς. Καὶ τότε, θὰ βλέπῃ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σύγχρονον θαῦμα, τίς σκίες ποὺ θὰ μεταβάλλονται σὲ ἀπείρες πραγματικότητες.

Ἡ ἐφευρεσις, φυσικὰ, εἶνε ἀκόμη στὸ ἀσπράγνα. Ὁ ἀνάγλυφος κινηματογράφος.

Μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνά-γλυφος κινηματογράφος. Γὰρ νὰ τὸν δοῦ-

αὐτὰ τὰ γυαλιά στὸν κάθε θεατὴ, γιὰ νὰ τὰ φορέσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς. Καὶ τότε, θὰ βλέπῃ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σύγχρονον θαῦμα, τίς σκίες ποὺ θὰ μεταβάλλονται σὲ ἀπείρες πραγματικότητες.

Ἡ ἐφευρεσις, φυσικὰ, εἶνε ἀκόμη στὸ ἀσπράγνα. Ὁ ἀνάγλυφος κινηματογράφος.

Μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνά-γλυφος κινηματογράφος. Γὰρ νὰ τὸν δοῦ-

αὐτὰ τὰ γυαλιά στὸν κάθε θεατὴ, γιὰ νὰ τὰ φορέσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς. Καὶ τότε, θὰ βλέπῃ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σύγχρονον θαῦμα, τίς σκίες ποὺ θὰ μεταβάλλονται σὲ ἀπείρες πραγματικότητες.

Ἡ ἐφευρεσις, φυσικὰ, εἶνε ἀκόμη στὸ ἀσπράγνα. Ὁ ἀνάγλυφος κινηματογράφος.

Μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνά-γλυφος κινηματογράφος. Γὰρ νὰ τὸν δοῦ-

αὐτὰ τὰ γυαλιά στὸν κάθε θεατὴ, γιὰ νὰ τὰ φορέσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς. Καὶ τότε, θὰ βλέπῃ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σύγχρονον θαῦμα, τίς σκίες ποὺ θὰ μεταβάλλονται σὲ ἀπείρες πραγματικότητες.

Ἡ ἐφευρεσις, φυσικὰ, εἶνε ἀκόμη στὸ ἀσπράγνα. Ὁ ἀνάγλυφος κινηματογράφος.

Μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνά-γλυφος κινηματογράφος. Γὰρ νὰ τὸν δοῦ-

αὐτὰ τὰ γυαλιά στὸν κάθε θεατὴ, γιὰ νὰ τὰ φορέσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς. Καὶ τότε, θὰ βλέπῃ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σύγχρονον θαῦμα, τίς σκίες ποὺ θὰ μεταβάλλονται σὲ ἀπείρες πραγματικότητες.

Ἡ ἐφευρεσις, φυσικὰ, εἶνε ἀκόμη στὸ ἀσπράγνα. Ὁ ἀνάγλυφος κινηματογράφος.

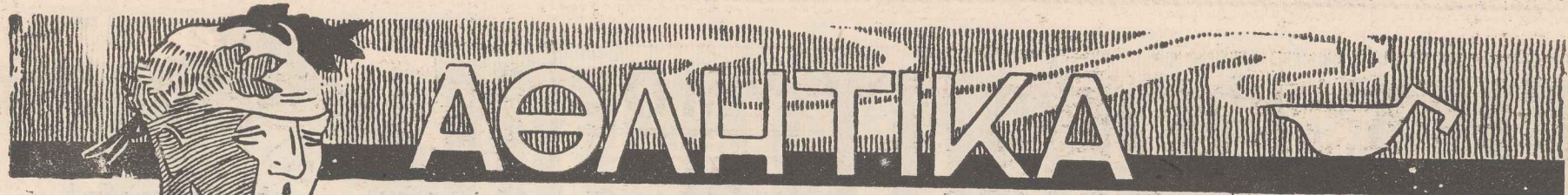
Μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνά-γλυφος κινηματογράφος. Γὰρ νὰ τὸν δοῦ-

αὐτὰ τὰ γυαλιά στὸν κάθε θεατὴ, γιὰ νὰ τὰ φορέσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς. Καὶ τότε, θὰ βλέπῃ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σύγχρονον θαῦμα, τίς σκίες ποὺ θὰ μεταβάλλονται σὲ ἀπείρες πραγματικότητες.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Γεωργίου Φτέρου

Ἐλεες : ὁ χρόνος ὁ στερνός, ἄλλοτε πᾶ δὲν περι

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΑΥΡΙΟΝ ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Μιά νρήγορη ματιά στη μεγάλη αθλητική οργάνωση των Βαλκανίων, που τελείται ανελλιπώς από το 1929...

Οι Βαλκανικοί αγώνες αρχίζουν αύριον, το Βουκουρέστι. Το «Έργον» έγραψε λίγα για την Μικράν αυτήν Ολυμπιάδα των Βαλκανίων που καθ' χρόνο αποτελεί το σοβαρότερο γεγονός στη χώρα του Αιγαίου... Είτε όμως για τους Βαλκανικούς γύρους από τους οποίους έχουν γραφτεί τόσες πράξεις και έχει δημιουργηθεί τόσος θόρυβος. Πόσες φορές νίκες δεν έχουν σημειώσει οι Έλληνες αθλητές από το 1929 και πόσες φορές ο ελληνικός ενθουσιασμός έφθασε σε σημείο ακράτητου... Οι Βαλκανικοί αγώνες είναι αλήθεια ότι απέλπτεται να παραδοθούν για τον ελληνικό αθλητισμό και κατόρθωσαν να επιβληθούν, με αποτέλεσμα να διεξέλθουν άλλων, των άλλων—στην αθλητική ανισορροπία της φυλής μας. Είτε όμως η 9η φορά που γίνεται οι Βαλκανικοί αγώνες. Οδοισιαστικές ή 9η και τελευταία ή 9η. Και τούτο, διότι οι πρώτοι αγώνες που έγιναν στις Άλπες, μετά τη Ρουμανία, 'Ελλάδα, Βουλγαρία, Σερβία, εχαρακτηρίστηκαν ως η οδοισιαστική, δηλαδή ως προσαρμογή των κυρίως Βαλκανικών που θα ήρχοντο μετά τον έτος. Πάντως, τα Βαλκανικά λαμβάνουν μέρος στους Βαλκανικούς από το 1929 και απέδειξαν έτσι ότι όπως εις την... πολιτική, μπορούν κάλλιστα να συνεννοηθούν και εις τον στίβον. Η ανελλιπής όμως τα και συνεχής τέλεσις των, επί 9 έτη μέχρι τώρα, μαρτυρεί ότι τα Βαλκανικά κράτη έχουν πλήρη γνώσιν του αθλητικού συμφώνου που υπέγραψαν το 1929 και υφίστανται ακριβώς τρόπον κατὰ τὸν ὅποιον υπέγραψαν, πρά τὸν τὸν Βαλκανικὸν πολιτικὸν συμφῶνα. Πληθὺς καὶ στενὴ δηλοῦν συμφωνία τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν καὶ εἰς τὸν ἀθλητικὸν στίβον στὸν ὅποιον τὸ καθένα ἔχει δημιουργήσει μεγάλας προόδους. Αὐτὸ εἶνε ἄλλως τε καὶ ὁ ἀμέσος ὄλεος ἀπὸ τὴν καθύστερσιν τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων. Ἐχουν καλύτερη τὸν ἀθλητικὸν ἐπίπεδον τῶν βαλκανικῶν ἀθλητῶν καὶ ὅπως θὰ ὀφείλων πάρα κάτω, ἡ συντελεσθέντα πρόδοσις οὐδ' ἀλά τὴν κρίσιν τῶν Βαλκανικῶν εἶνε τεραστία. Οἱ ζῆνοι ἀναγνωρίζουν τὸν ὅτι οὐδὲν ἀπὸ τῶν ὁποίων πάντοτε ὅσους τοὺς δίδεται πλεονεκτήματα ἐν τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτῇ τῇ 'Ελλάδι. Ἐδὼ πρέπει νὰ κάνομε μίαν παρατήρησιν καὶ νὰ σχολασθῶμεν λίγο καὶ μετ'... ἱστορίας. Νὰ ποῦμε δύο λόγια γιὰ τὸ ἱερὸν τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων.

XXX

Ἡ ἱστορία τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων δὲν εἶνε καὶ πολὺ μακρὰ. Ἡ πρώτη ἐπαφὴ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν ἔγινε τὸ 1928 στὸ 'Αμστερνταμ, ὅταν ἐτελέσθη ὁ ἐκεῖ Ὀλυμπικὸς ἀγὼνας. Ἐκεῖ ὁ 'Ελλην ἀντιπρόσωπος ἔρριψε τὴν ἰδέαν νὰ καθιερωθῶν ἐτησίως ἀγῶνες μετὰ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν. Ἡ ἰδέα αὕτη προέβλεπε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὰ Βαλκανικά κράτη ἔχοντο τὸ μέσον τὸν κυκεῶνα τῶν Ὀλυμπικῶν διότι ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τοὺς Βαλκανικοὺς ἀθλητὰς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἦταν τέτοια ὥστε νὰ μὴν εἶνε δυνατόν νὰ υπέρβη συναντισμοί. Ἀντιθέτως, λόγῳ τῆς μικρᾶς διαφορᾶς εἰς τὴν ἀθλητικὴν κλάσιν τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν, ἡ ἐπετυγχάνουσα ἀσφάλειά ἐκτός τῆς ἀθλητικῆς προόδου καὶ ἡ δυνατότης ἐνὸς συναγωνισμοῦ ὀφείλου καὶ ἀποτελεσματικῶς. Αἱ σκέψεις αὗται ἀπεδείχθησαν ἀργότερον ὀρθαί. Ἀνετῆθη λοιπὸν εἰς τὴν 'Ελλάδα νὰ καταρτίσῃ τὸν καταστατικὸν χάρτην τῶν Βαλκανικῶν, ὁ ὁποῖος ἀπεστέλλει καὶ ἐνεκρίθη στὰ ἄλλα κράτη ποὺ ἀνέβησαν τιμῆς ἐνεκεν τὴν τέλει τῶν πρώτων ἀγώνων στὴν 'Ελλάδα. Αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες ἐγένοντο τὸ 1929 καὶ ἦσαν τῶν πρώτων τῶν ἐξ ἀλλοτρίων ἡ καλύτερα μίαν ἀπὸ τὰς ἐξ ἀλλοτρίων τῶν κυρίως Βαλκανικῶν ποὺ ἔχοντο κανονικὸν ὅλον χρόνον. Ἡ ἐπιτυχία τῶν πρώτων αὐτῶν ἀγώνων υπερέβη κάθε προσδοκίαν καὶ ἐνθουσιώδεις ὄλοι τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν συνδρομήν ποὺ ἐπεκράτησε στὸ πλημμυρισμένον Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Στὸς πρώτους αὐτοὺς Βαλκανικοὺς ἡ 'Ελλάς ἐπέτυχε 100 βαθμοὺς, ἔναντι 41 τῆς Ρουμανίας, 41 τῆς Σερβίας καὶ 16 τῆς Βουλγαρίας. Ἡ Τουρκία δὲν ἔλαβε μέρος.

XXX

Ἀπὸ τὸ 1930 ἰσχύισαν οἱ κυρίως Βαλκανικοὶ ἀγῶνες πάλιν στὰς Ἀθήνας, δ-

που καὶ ἐσυνεχίσθησαν μέχρι τὸ 1934. Διεξήχθησαν δηλαδή ἐπὶ 5 συνεχῆ ἐτῆ κατὰ ἀπὸ τὸν καταγόμενον ἄντικτον οὐρανὸν καὶ ἡ 'Ελλάς ἐβράβευσε τὴν ἐπιτυχίαν των. Μία ἐπιτυχία ποὺ ἀφῆσε τὴν ἀντιπροσώπων ποὺ παρετίρητο καθὲς χρόνον καὶ τὴν καθ' ὅλας τὰς ἀθλητικὰς ἐπιτυχίας των. Στὸς Βαλκανικοὺς τοῦ 1930 ἡ 'Ελλάς ἠρξάτο τὸς βαθμοὺς τῆς ἐπιτυχίας 148, τὸ 1931 ἐπέτυχε 135, τὸ 1932 ἐπέτυχε 145 καὶ τὸ 1933 ἔφθασε τοῖς 169.

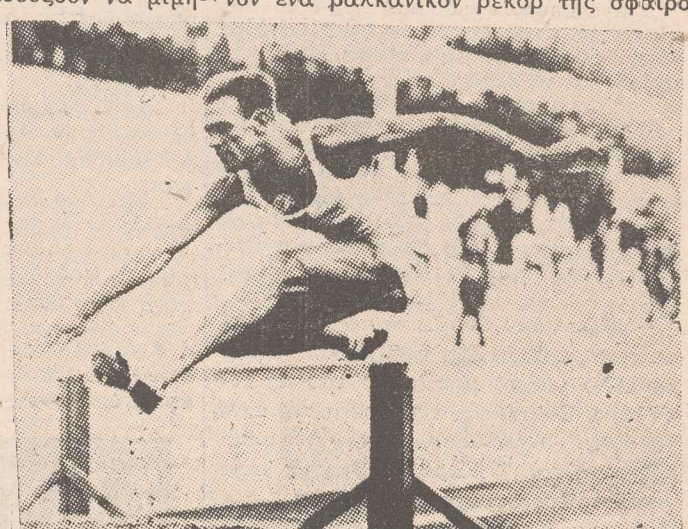
Ὁ λαμπρὸς διακοβόλος μας Σούλας, ἀπὸ τοὺς βελαιούς νικητὰς τῶν Βαλκανικῶν.

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἔτος ἡ Γιουγκοσλαβία μπόρεσε διὰ πρώτην φοράν νὰ ἐπετύχῃ τοὺς 100 βαθμοὺς συγκεντρώσαντα 110. Αὕτη ἡ πρώτη πενταετία τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων ἀποτελεῖ καὶ τὴν πρώτην περιόδον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀθλητικοῦ δεσμοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐβγήκαν καὶ τὰς πρώτας γενικὰς συμπεράσματα. Αὐτὰ συνοψίζονται στὸ ὅτι ἡ Σερβία σταθερὰ πάντοτε καταλάμβανε τὴν 2αν θέσιν καὶ ὅτι ἡ 'Ελλάς διατηροῦσε ἀκλόνητον τὴν 3αν θέσιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ρουμανίαν ἤλθε δευτέρα τὸ 1930 μὲν 41 βαθμοὺς καὶ συνεχῶς τρίτη στὰ ἐπόμενα τρία ἔτη ἡ 3αν, εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς δὲ τὸ 1933 καὶ 1934 ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Ἀλβανία καταλαβούσα τὴν τελευταίαν θέσιν μὲ 7 βαθμοὺς. Εἰς τοὺς πέντε αὐτοὺς πρώτους Βαλκανικοὺς, οἱ 'Ελληνες ἀθληταὶ ἐπέτυχον ἐν συνόλῳ 697 βαθμοὺς, ἐναντί 938 ὅλων τῶν ἄλλων συναθροιστῶν τῶν τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν. Ὁ ἀθλητὰς μας ἐδημιούργησαν κατὰ τὴν πενταετίαν αὐτὴν ἐξοχα ρεκόρ καὶ ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν 22 ἀγωνισμάτων κατεῖχον μέχρι

τὸ 1934 τὰ 18 (βαλκανικὰ ρεκόρ). Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ 'Ελλάς ἀπέδειξε κατὰ τὸν ἐμφανέστερον τρόπον, πόσον ὁ 'Ελληνικὸς λαὸς γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὰς καλὰς ὁργανώσεις, καὶ πόσον ἡ 'Ελλάς εἶνε ὡς ἐκ τούτου εἰς θέσιν νὰ τελῇ μὲ ἐπιτυχίαν τοὺς Βαλκανικοὺς.

XXX

Ἡ δευτέρα περίοδος τῶν Βαλκανικῶν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1934. Τὰ Βαλκανικά κράτη ἀρχίζουν νὰ ἀφυντίζονται ἀπὸ τὸν ληθαργικὸν καὶ φιλοδοξοῦν νὰ μιμ-

Μιά ὥρα φωτογραφία τοῦ δημοφιλῆς πρωταθλοῦ εἰς τοὺς δρόμους ταχύτητος Χρήστου Μάντικα.

θοῦν τὴν 'Ελλάδα εἰς ὁ ὁργανωτικὸν μέρος. Ἐπὶ οἱ 501 Βαλκανικοὶ ἀγῶνες γίνονται στὸ Ζάγκρεμπ τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ οἱ ἐπόμενοι θοὶ στὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὴν Τουρκίαν. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐσημείωσαν ἐπιτυχίαν, καὶ διεξήχθησαν κατὰ τρόπον ἀμειψιόν. Μόνον στοὺς Βαλκανικοὺς τοῦ Ζάγκρεμπ συνέβησαν μερικὰ ἀπερρηγίσεις προφανῶς ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ τῶν Γιουγκοσλαβίων νὰ μάς... νικήσουν. Αὐτοὶ οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες ἀπέτελεσαν ἴσως τὴν πλέον ἐνδιαφέρουσαν ὁργάνωσιν ἀπὸ ἀποφύσεως συναγωνισμοῦ, καὶ ἡ 'Ελλάς ἐκινδύνευσε πράγματι σοβαρῶς νὰ ἡττηθῇ. Τελικῶς οἱ ἀθληταὶ μας ἐπέδρασαν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἐπιτυχόντες 164 βαθμοὺς ἐναντί 155 τῶν Σερβίων, 61 τῶν Ρουμανίων, 33 τῶν Βουλγάρων, 32 τῶν Τούρκων καὶ 7 τῶν Ἀλβανίων. Στὸς ἐπόμενους ἀγῶνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1935) ἡ 'Ελλάς ἐπέδρασε μὲ μεγαλυτέραν εὐκολίαν διὰ νὰ νικήσῃ κατὰ τὸν θριαμβευτικὸν τρόπον τῶν πρώτων τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων. Στὸς περσινοὺς ἀγῶνας οἱ ἀθληταὶ μας κατήγαγον ἀπὸ τὸν ὅλον ἀθλητικὸν ἀπολογισμὸν ἐκ τῶν 22

ἀγωνισμάτων τὰ 19 καὶ σημειώσαντες ἑστὶν νέον ρεκόρ!

Διερρηχθῆναι ἐστὶ κατὰ τὸν ἀποστομωτικότερον τρόπον ὅτι παρὰ τὰς ἀναμφισπήτητους προόδους τῶν Σερβίων, ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς δικαιωματικῶς κατέχει τὰς πρώτας καὶ δὲν διατρέχει κίνδυνον ἀπὸ κανένα βαλκανικὸν κράτος. Ἐδὼ πρέπει νὰ κάμωμεν τὴν σημείωσιν ὅτι ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν 22 βαλκανικῶν ρεκόρ οἱ 'Ελληνες κατέχουν τὰ 21! Μόνον ἓνα βαλκανικὸν ρεκόρ τῆς σφαίρας

βόλλας κατέχουν οἱ Σέρβοι, καὶ ἓνα ἀκόμη τὸ ἄλματος ἐπὶ κοντῷ κατέχεται μαζὶ με τοὺς Βουλγάρους. (Ντότσεφ καὶ Κλέντζες 3 μ. 90). Ὅλα τὰ ἄλλα ὁρίζονται στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τῶν Ἑλλήνων.

XXX

Τὸ πρόγραμμα τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων ποὺ ἀρχίζουν αὐρίον, εἶνε τὸ ἑξῆς:

Α' Ἡμέρα: Κυριακὴ 5 Σεπτεμβρίου.

Παρέλασις, Ὀρχημοσία κλπ. Ἐναρξίς τῶν ἀγώνων.

1) Δρόμος 100 μ., προκριματικὸς. 2) Ἄλμα εἰς ὕψος. 3) Δρόμος 800 μ., τελικὸς. 4) Ἀκοντισμός. 5) Δρόμος 100 μ., τελικὸς. 6) Σκυταλοδρομία 4 Χ 400 μ.

Β' Ἡμέρα: Τετάρτη 6 Σεπτεμβρίου.

1) Δρόμος 200 μ., προκριματικὸς. 2) Δρόμος 400 μ., μετ' ἐμποδίων, προκριματικὸς. 3) Ἐλευθερὰ δισκοβολία. 4) Δρόμος 1.500 μ. 5) Ἄλμα εἰς ὕψος. 6) Δρόμος 200 μ., τελικὸς. 7) Δρόμος 10.000 μ. 8) Σφυροβολία. 9) Δρόμος 400 μ., μετ' ἐμποδίων, τελικὸς. 10) Βαλκανικὴ Σκυταλοδρομία 800—400—200—100.

Γ' Ἡμέρα: Κυριακὴ 14 Σεπτεμβρίου

1) Μαραθώνιος δρόμος. 2) Ἄλμα ἐπὶ κοντῷ. 3) Δρόμος 400 μ., προκριματικὸς. 4) Σφυροβολία. 5) Δρόμος 110 μ., μετ' ἐμποδίων, προκριματικὸς. 6) Ἄλμα τριπλοῦν. 7) Δρόμος 5.000 μ. 8) Ἑλληνικὴ δισκοβολία. 9) Δρόμος 400 μ., τελικὸς. 10) Δρόμος 110 μ., μετ' ἐμποδίων, τελικὸς. 11) Σκυταλοδρομία 4 Χ 100 μ.

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ομάδα ἔχουν ἐπε- νεχθῇ μερικὰ τροποποιήσεις.

Ὅπως κρατεῖ σκέψας ὅπως ὁ Μάντικας ἀγωνισθῇ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον 100 μέτρων ἀπαλλαγῇ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ ἀγωνισμοῦ τῶν 400 μέτρων διότι τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲν τέλει εἰς τὰ 110 μ., μετ' ἐμποδίων. Τὴν 2αν θέσιν τοῦ εἰς τὸν δρόμον 400 μέτρων θὰ καταλάβῃ ὁ Γεωργακόπουλος.

Ἐπίσης ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ὁ Κυριακίδης τρέξῃ μόνον τὸν Μαραθώνιον καὶ ἀπαλλαγῇ τοῦ δρόμου 10 χιλιομέτρων εἰς τὸν ὅποῖον θὰ ἀγωνισθῇ ὁ Ραγάρης μαζὶ με τὸν Καρτάκιαν.

Ἡ ἑλληνικὴ όμως δὲς παρουσιάζεται ἐν τῷ συνόλῳ ὡς ἀρκετὰ ἰσχυρὰ καὶ παρὰ τὰς τροποποιήσεις αὐτὰς καὶ τὴν ἀποψιν μερικῶν καλῶν πρωταθλητῶν δὲ νικήσῃ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν. Περὶ αὐτὸ δὲν γεννιέται καμμία ἀμφιβολία.

ΣΑΚ.

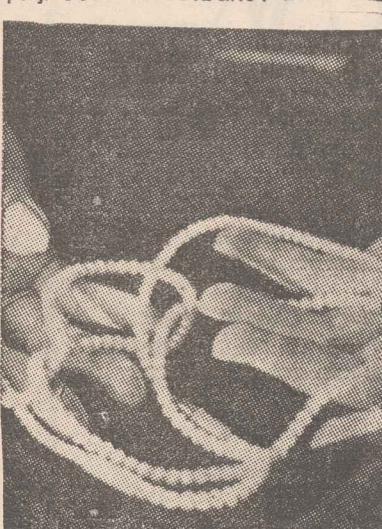
Στολίδια γιὰ τὶς ὥραιες

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΠΟΛΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΑΙΜΑ...

Μία ἀσθένεια τῶν μαλακίων, ποὺ μεταβάλλεται σὲ...κόσμημα

Τὸ μαργαρίτριν αὐτὸ, καθ' αὐτὸ εἶνε μίαν ἀρρώστειαν ἢ μὴ, ὅσον ἀποτέλεσμα ἀρρώστειας, ἀποτέλεσμα μίαν νοσηρῆς καταστάσεως τοῦ μαλακίου. Ὅταν, πράγματι, ἀπὸ τὸ ἀνοικνόμενον κέλυφος τοῦ δοσάκου ἐκπορεύεται κατὰ τὴν ἐξέλιξιν αἷμα, ζωντανὸ ἢ μὴ—καὶ κόκκος αἵμου π. χ.—καὶ κυλεῖ μέσα στὸ αἷμα τοῦ ζώου, τοῦτο προσπαθεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν μικρὸν εἰσβολέα ἢ πάντως νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ καὶ πρὸς τοῦτο κύνει ἓνα παχὺ ὑγρὸ—τὸ ἴδιον μὲ τὸ ὅποῖον ἔχει ἐπιστρώσει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κελύφους τοῦ, τὸ φιλνίσι δισπλάει—καὶ μ' αὐτὸ, ποὺ γίνε- ται στερεὸ στὸν ἀέρα, περιτυλίγει σιγά-σιγά τὸ μικρὸ ξένο σῶμα καὶ οὕτω σκληραίνει ἓνα μαργαρίτριν. Συνδυασμῶν δὲ τὸ ξένο σῶμα νὰ σταθῇ μετὰ τὸ κέλυφος καὶ τοῦ σώματος τοῦ ζώου ἢ νὰ τρυπήσῃ καὶ ἐὰν οἰονόμησιν τὸν τρόπον τὸ κέλυ- φος. Τότε τὸ δοσάκον θέτει ἑλπίς εἰς ἐνέργειαν τὸ ἀμυντικὸν τοῦ σώματος, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι τὸ μαργαρίτριν θὰ προσκολληθῇ εἰς τὸ κέλυφος, εἴτε γιὰ νὰ κλείσῃ τὴν τρύ- πα, εἴτε γιὰ νὰ ἀκινετο- ποιήσῃ τὸν εἰσβολέα ἐκεῖ ποὺ ἀρχικῶς ἐστάθηκε καὶ δὲν θὰ ἐκρίνῃ ἂν ἐκ τούτου ἀπολύτως στρογγυλὸ σκῆ- μα. Θὰ πρέπει δὲ νὰ προ- νιοθῇ γιὰ νὰ ἐξοκληθῇ ὁ πρὸς τὸ δοσάκον καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς κατεργασίαν γιὰ ν' ἀποκτήσῃ στρογγυ- λὸν καὶ λείον σκῆμα.

Τὰ μαργαρίτριν ποὺ κοσμῶν τοὺς λαμπροὺς τῶν ὠρίων κυρίως τοιχοί- ζουν πολὺ ἀνθρώπινον αἷμα...

με ὥραιες ἀνταύγειες πρὸς τὸ ἑλαφρὸν γαλάζιον καὶ τὸ σταχτὶ καὶ ἐκείνα—τὰ σπανιότερα ἀκόμη—ποὺ ἔχουν σκῆμα ἀκασθίου.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἡσαν γνωστὰ τὰ μαργαρίτριν ὡς στήματα στρεβλίων τοῦ Περσικοῦ Κόλπου καὶ εἶνε πιθανόν—ἐπει- διὴ ἡ Κεϋλάνη καὶ αἱ Ἰνδίδαι ἦσαν πολὺ μακρὰ τότε—τὸ πολυ- τιμότερον μαργαρίτριν τοῦ καιροῦ ἐκείνου ποὺ ἦτο ἡ Κεϋ- λάνη, κοπωνιζόμενα μέσα σὲ μίαν κόκκιναν κρᾶσιν ὑπερστὸν ἐκπληκτὸν Ἀντινόον—ὅπως θέλει ἡ ἱστορικὴ παράδοσις—νὰ προ- ηρκετο ἀπὸ τὰ στήματα ἐκείνα. Ἄν καί, κατὰ τὸν ἱστορι- κὸν πάντα, καὶ ἡ Κεϋλάνη ἦταν γνωστὴ γιὰ τὰ μαργαρίτριν τῆς ἀπὸ τὸ 600 π. Χ. καὶ ἐνῆρτεντα ἀκόμη.

Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι δὲν παράγονται, ἀμυνόμενα κατὰ τὸν τρόπον ποὺ περιεργάζομεν ἀντιμετῶν, ὅλα τὰ στρεβλὰ μαργαρίτριν, ἀλλὰ ἓνα μόνο ἰδιαιτέρου εἴδους ποὺ ὁποῖον ὑπάρ- χουν καμμία εἰκόνα εἰς ὑποδιάρσεις. Καὶ στὸ εἶδος αὐτὸ ὁ- μως καὶ οἱ στὴς ὑποδιάρσεις τὸν σπῆναι εἰς τὰ δοσάκον ποὺ ἔχουν μαργαρίτριν.

Ἡ ἀλγία των δὲ, ἡ ὁποία γίνεται στὸν Περσικὸ Κόλπον ἰδίως καὶ στὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν, σκεδόν ὅπως γίνονται στὴν ἀρ- χαιοῖτητα, εἶνε ἐπιπλέον καὶ παρουσάζει πολλὰς κινδύνους. Οἱ δυνεῖς, Ἰνδοί, Ἀραβεῖς, Ἀλγερινεῖς, καταδύονται συχνὰ ἐν βάθος ἐνὰ καὶ 30 μέτρων δεμένοι μ' ἓνα σκοινὶ καὶ μὲ τὴ βοή- θειαν ἐνός βαρύνου. Μένουν κάτω ἀπὸ τὸ βάθος ἓνα ἢ ἐνά- μισα λεπτὰ—μὲ τὴν μὴ κλεισμένη, μὲ μίαν λαβίδα—ἀποσπῶν ἀπὸ τὸ βυθὸ δὲ μίαν πολλὰ στρεβλὴν προφύσσον, τὰ ρίχνουν στὸ δικτυωτὸ καλὸν ποὺ ἔχουν μαζί τους καὶ μὲ τὸ σκοινὶ ποὺ εἶνε δεμένον δίνουν στοὺς συντροφίους ποὺ εἶνε ἐπάνω, στὰ καϊκία, τὸ σύνθημα νὰ τοὺς ἀνεβάζουν.

Οἱ πλεονεκτήματα δὲν μποροῦν νὰ βουτήξουν περισσότερο ἀπὸ 30—50 φορές τὴν ἡμέρα καὶ συχνὰ συμβαίνει ἐπείτα ἀπὸ πολλές βουτῆς νὰ ἔχουν αἰμορραγίαν εἰς τὴν μὴ καὶ τ' αὐ- τὰ. Ἐπείτα ἀπὸ λίγα χρόνια πολλοὶ γίνονται φθισκοί. Ἄλλοι ἀποκρίνονται ἀπὸ τὴν σκληρὰ δουλειὰ τους ἓνα συνεχὲς βοῦθ- σμα στ' αὐτὰ ποὺ εἶνε ἀνυπόφορα, τοὺς καθιστὶν νεκροποιεῖς καὶ πολλὰς φορές τοὺς ἀνελθάνει. Ἐκτὸς αὐτῶν ἔχουν ν' ἀν- τιμετωπίσουν στὸ βυθὸ τὸν κίνδυνον τῶν κορχαρίων καὶ ἄλ- λων τεράτων τῆς θαλάσσης. Ὅλα αὐτὰ γὰρ ἔναν ἐλαχιστοῦ μι- οῦ ἢ γιὰ τὸ ἓνα τρίτον τῆς συγκομιδῆς των εἰς στρεβλὰ, τὸ ὅποῖον καὶ πούλανε λιανικὰς τὸ βυθὸ στὴν παραλία σὲ ἀν- θρώπους ποὺ βρίσκονται πάντα ἐκεῖ ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς γῆς καὶ ἀγοράζουν ἀρκετὰ ἀκριβὰ τὰ στρεβλὰ ποὺ πούλουν οἱ πτωχοὶ ὅπως μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν μέσα κανένα μεγά- λην ἀξίαν μαργαρίτριν καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ πλούσιοι.

Ὅπως βλέπουν οἱ ἀναγνώσται μας, τὰ πολυτάμη μαργαρί- τριν ποὺ στολίζουν τὸν λαὸν τῶν ὠρίων κυρίως κοσμήματα, ἐκτός ἀπὸ τῆς χιλιადῆς ποὶ πληθύνονται, πραγματικὰ ἀνθρώ- πινο αἷμα.

Ἡ τεχνικὴ καλλιέργεια μαργαρίτριν γίνεται ὡς ἑξῆς: Στὰ στρεβλὰ ποὺ δὲν ἔχουν μαργαρίτριν, φυσικὰ, εἰσάγεται ἓνας κόκκος αἵμου ἢ ἄλλο ξένο σῶμα καὶ ρίπνεται κατὸν πᾶσι τὰ θαλάσσια, σὲ μικρὸ βάθος 4—5 μέτρων καὶ σὲ ὠρι- μένο μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποῖον φεαρεύονται πάλι μετὰ ἑξῆς ἡ ἐν- νέα χρόνια, τὰ πλείστα, ἂν εἰς ὅλα, μετὰ μαργαρίτριν.

Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι αὐτὰ τὰ μαργαρίτριν ποὺ ὀφείλου- ναι εἰς ἀνθρώπινον ἐπέμβασι—ἐνῶν ἀπὸ χημικῆς ἀποφύσεως εἶνε ἀπολύτως ὁμοία—ὕστερον ὡς πρὸς τὴν λαμψή, ὡς πρὸς καὶ ἀπροσδιόριστον σπὴν ὡμοιότητα ἀπὸ ἀπολύτως φυσικῶν, ποὺ δὲν μπόρεσαν ὡς τώρα νὰ φθάσουν παρ' ὅλες τῆς φροντίδας καὶ παρ' ὅλες τῆς σκεπτικῆς τελειοποιήσεως καὶ προσπάθειας. Ἡ φύ- σις φυλάει τὰ μυστικά της καὶ δὲν εἶνε εὐκόλῳ νὰ τὰ πα- ραβιάσῃ κανεὶς.

P. ΚΡΑΥΣ

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Βγήκε γελασμένος ὁ για- τρός!

—Ὁ γιατρός μου, φίλε μου, γέγη- κε πολὺ γελασμένος τῶρα τελευ- ταία : δὲν εἶχε καθόλου ἐκεῖνον ποὺ φανταζόμην.

—Τί πράγμα; γρίπη;

—Καλὲ ἐχ! Χρηματὶ!

Τὰ μυστικά...

Δύο συνεταῖροι συζητοῦν. —Πρέπει νὰ διώξωμεν αὐτὸν τὸν νέο πλάσι ποὺ προσλάβαμε. Εἶνε ἀγενέστατος. Χρὲς, μπροστὰ σὲ κατὰ πλάτες μας, μὲ ἀπεκάλεισε κλέψην, καταχρηστικῶς.

—Οὐτὲ συζητήσιον. Καὶ ἀπορῶ- πῶς δὲν τὸν ἐξώκαμε ἀκόμη. Δὲν μποροῦμε νὰ γάγομεν στὴν ὑπηρεσίαν μὲς ἀνθρώπου ποὺ κοινολογοῦν τὰ μυστικά του γραιψίον.

Λογικὴ νέγρου

Κάποτε ρώτησαν ἓνα νέγρο ἀλ- γι ποῖο εἶδος ἀπὸ τὰ ποικίλα εἶ- νε τὸ καλύτερον.

—Ὅλα τὰ εἶδη ἔχουν τὰ προτε- ρήματα τους, ἀπάντησε. Τίς ἀ- σπρὲς κόττες, π. χ. μπορεῖ νὰ τῆς διακρίνῃς καλύτερα στὸ σκοτάδι, ἐνῶ τῆς μαύρης μπορεῖ νὰ τῆς κρύ- ψῃς εὐκολότερα.

Δυστύχημα

Μεταξύ φίλων: —Ἐπᾶθε ποτὲ κανένα σισρο- δρομικὸ δυστύχημα; —Ναί, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε τὸ τρέϊν ἀπὸ ἓνα τούνελ. Φίληρα στὸν πατέρα τῆς ἀρραβωνισμένης μου!

Ἡ αἰτία

Στὸ νοσοκομεῖο. —Ἐπισκέπτης: Διαισθῆ! Πῶς ἐρίσκεισθε ἐδῶ; Νὰ σοῦ πῶ: Μοῦκανε κατὰτληξιν ἓνα ἐμβαθὸν σήμερον πρὸς τὸ ἐρίσκεισθε στὸ νοσοκομεῖο. Χρὲς τὸ βρῶν σὲ εἶ- δα νὰ χορεύῃς μετὰ ὡμορφῆς ζαφί. Τί ἐπᾶθε; —Τὸ θ ὁ μ α : Μὲ εἶδε καί... ἡ γυ- ναῖκά μου!

Τὸ καλύτερον ἀντίδοτον

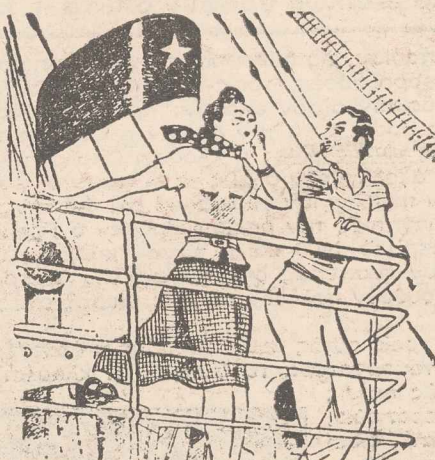
Ἡ μαμά τὸν δούλο γὰρ: —Ἀγένησε, τρέξ. Ὁ τόπος ἦ- πτε ὅλο τὸ μελάνι τοῦ γραφείου σου!

—Δὸς του νὰ καταπῇ δέκα φύλ- λα στυλόχαρτος.

Σατυρική Γενική

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σειρά γεγονότων που συμβαίνουν εν 'Ελλάδι
που άλλοι τα πληρώνουν και άλλοι βγαίνουν... λάδι !

Αυτός: "Αν γίνη ναυάγιο, τι θα προσπαθούσα να σώσω, την βελήττα ή εμένα;
Αυτός: Εμένα.

Για να μαθαίνετε
Το Λαϊκόν
Πανεπιστήμιόν μας

Θα παραθέσω σήμερα ένα μάθημα Ορθοπεδικού περιεχομένου: «Περί πλεονεξίας». Για να καταλάβετε τι εστί πλεονεξία θα σας αναφέρω έμμετρα τα εξής γεγονότα, που μου συνέβησαν:

Κάποιος από το χέρι απότομα με πιάνει «Συγγνώμη, αδερφέ μου, είμαι, μού λείει, χαρμάνι. Δόσμου ένα τσιγάρο, να πίνω οι πίπες κάτω». Γυρίζω και ποιών βλέπω: Τόν κύριο... Παπαστράτο.

Προχθές σε μία ταβέρνα ένας με διπλωμάτιο. Ζητά να τόν κερσώ κρασί, καλά και ούνη. Γυρίζω και ποιών βλέπω: Τόν κύριο... Καμπά αντικρύζω τόν Βασιλέα τών ούνην.

Και εις τόν καφενέιον που πίνω να ξεκαθάσω με διπλωμάτιο ένα καφέ, να τόν κερσώ. Και πριν ενώ μιλήσω τόν παραγγέλλει: Ήδη. Γυρίζω και ποιών βλέπω: Τόν κύριο... Λουμίδι.

Στό τραμ μία μέρα κάποιος γυναίκα και με ρωτάει: «Τι ώρα έχεις φίλε;» μού λέει και με σκουντάει. Πλαγίως τόν κυττάω που λέτε, τόν όπισιον και βλέπω έναν πούκει «...» Ήρωλογοποιείν.

Μία «Ακρόπολη» αγοράζω να ιδώ για τήν Σαγκάι μά κάποιος πλησιάζει στη φημερίδα τλάι. Κι' εκείνος να ειαδάζη λαθραίως άρκινά. Γυρίζω και ποιών βλέπω: Τόν κύριο... Βουτσινά.

Μικρά-μικρά
Έγκυκλοπαιδικά

Ο 'Ιουλιανός είναι γνωστός εις τήν ιστορίαν υπό τήν επωνυμίαν άποστάτης. 'Ιουλιανός ο άποστάτης λέγεται. Και τούτο, διότι εις τήν όδον 'Ιουλιανού είναι τόν θέατρον, από όπου... άπεστάτησε ή Άλφια.

Επί πενήτημερον σκεδόν ολοκληρών τόν τύπον απλώς και διά τόν τύπον τόν απασχόλησε τόν πού να βρούκετ' ή Άλφια, διά λόγους διαφημείας κοινώς... μάσκαρ - Άλφια.

Ρωτούσαν όλοι τι έγινε προτού βρεθίη στην Άλφια. Κι' ίσως ρωτούσε και αυτή μονάχη της... «Τι έγινε;»

Μία χήρα τριαντάχρονη όπερ σημαίνει... λαύρα βαρεθήκε ή τάλαντα ως φαίνεται τα... μαύρα και τέρμα άπεφάσισε να θέση στη ζωή της κατέστη άνυπόφορος. Με άλλους λόγους, ήτοι έπρεπε όπως όποτε να βρή τόν... μακαρίτη.

Πέρνει λοιπόν οινόπνευμα -όλόκληρο μπουκάλι... Και βαλθηκε επάνω της φωτιά να βάλει... κι' άλλη, ίσως για να κούρνε να πούν οι φίλοι και οι ξένοι -όταν τόν πρμα μαθευτή -

Κατόπιν της έπιτυχίας, που έσπευσαν τόν μόντιουμ εις τήν ύπαιθρον της έξοχίας της. Άλφιας, άπετάθημεν εις ένα έξ αυτόν, διά να μάς προείπη τήν έκδοσιν τών μεγάλων ζητημάτων, που μάς άπασχολούν. Η πρώτη έρώτησις, που υπεδαλάμε εις τόν μόντιουμ ήτο ή εξής:

Τό μόντιουμ άπάντησε διά μιάς μυστηριώδους και συμβολικής λέξεως.

—Βανίλια.

—Ένας παριστάμενος εις τήν συνεδρίσιν μάγκας έδωσε τήν εξήγησιν.

—Βανίλια ίσον... υποδουλίον. Πρώτης τάξεως έπιτυχία.

—Γνωρίζετε τήν Αιγινήτικα κανάτια;

—Όχι. Άλλά γνωρίζω τήν Αιγινήτικα γινάτια της κυρίας Άλφιας.

—Τό στομάχι σας χανεύει καλώς;

—Βεβαίως. Περί τούτου θα πεισθήτε, αν ιδήτε τήν μούτρα της συζύγου μου.

«Η χήρα... ή καυμένη ! ! !»

Δελφίνια και σκυλόφαρα εις τόν Σαρωνικόν σούς λουσόμενος τακτικά ένοπείρουν... πανίκον.

Άλλά δε βλέπω τόν γιατί να τρέμουν ένας, ένας αφού δεν έφοβήθηκαν από τας... λουσόμενας !

Άφου ή δύναμεις ή τρανές φανήκαν τόσο άπινες με λυσία άκόμα πολέμου Κινέζοι και Ιάπωνες.

Άμφοτερα τή έδαφη των με αίμα κοκκινίζουν και όλα τ' άλλα γενικά τή κράτη... κτηνίζουν.

Μία νίκη να κερδίσουμε με πείσμα προσπαθούν άλλοι με τάνκς κι' άέρια άλλοι με όπλα έπ' ώμου κι' ακούς: Λιού-Χά και Τσάγκ -

φέν- Γιο - Σιάν και Λι - Θούν κι' όνόματα που μοιάζουν με τόν... ψευδώνυμο μου ! ! !

ΜΟΥΛ - ΠΟΥΛ

Φέν- Γιο - Σιάν και Λι - Θούν κι' όνόματα που μοιάζουν με τόν... ψευδώνυμο μου ! ! !

ΜΟΥΛ - ΠΟΥΛ

Φέν- Γιο - Σιάν και Λι - Θούν κι' όνόματα που μοιάζουν με τόν... ψευδώνυμο μου ! ! !

ΜΟΥΛ - ΠΟΥΛ

Φέν- Γιο - Σιάν και Λι - Θούν κι' όνόματα που μοιάζουν με τόν... ψευδώνυμο μου ! ! !

ΜΟΥΛ - ΠΟΥΛ

—Έδω ή έφημερίδα λέει ότι ό φίλος μας Γεωργάκης έκρεμώθηκε...

—Τά βλέπεις: Όλοι οι φίλοι σου κάτι κάνουν για να τούς γράψουν στις έφημερίδες, και συ τίποτα !

Σούπερ - μοντέρνα ποιναις

Φουρτουνοδουρ-κοχείμαρροι

Είναι ή νύχτα βροχερή ψηλά ό... φίλος λάμπει λαλούν τ' άπόδνια στίς... κορφές, κινιόζουνε όί... κάμπι.

Φουρτουνοδουρ ή θάλασσα βουλάει τή παπάρια κι' όλα τή κοριτοόπουλα κάνουν... μπαίν μίτζ μ' αγόρια !

Κάποιος γεράκος... νεαρός τόν παντελόνι άσκάνει στη λάσπη του... βουρκόδρομου να μή γεμίρη... σκόνη.

Ποτάμι στό 'οφαλτόδρομω τόν βροχονέρι τρέχει και μία άντλια πίσω του τόν δρόμο... καταβρέχει.

Όλα τή... τρομομαζα νωρίς τάχουν κλεισμένα και... τρέχουν, τρέχουν, τρέχουνε ώσαν δαιμονισμένα.

Φωνάζω ένα... ταξίμασο για να με πάη σπίτι κι' εκείνο με κατέδασε εις τόν... Δρομοκατί ! ! !

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

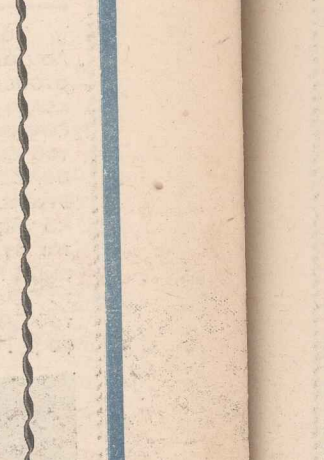
Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

Φ. ΛΥΡΑΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Το «διαφημιστικόν γυμνόν» που είναι μία από τας τελευταίας αμερικανικάς έφευρέσεις, άπέτυχε οικτρότατα εις τας αμερικανικάς λουτροπόλεις.

Ο σκοπός της έφευρέσεως ήτο ό εξής:

Εις τας λουτροπόλεις συγκεντρώνεται πάντοτε ή άριστοκρατία και επιδεικνύεται τόν γυμνόν. Οι άνδρες δεν πηγαίνουν εις τας λουτροπόλεις τσόν διά να δροισθούν, όσον διά να ιδούν γυμνάς τας ώραιας γυναίκας, και ιδίως αυτές που περιφέρονται εις τας πόλεις ντυμένα από κεφαλής μέχρι ποδών. Η επιδείξις τού γυμνού, τόν καλοκαίρι, εκτείνεται επί πολλάς δεκάδας χιλιομέτρων, κάτω από όλους τούς ούρανοίς. Τότε λοιπόν διατί να μήν αξιοποιηθί αυτή ή πρώτη ύλη, προς τήν όποιαν τείνεται με περιέργειαν τόν μάτη όλην. Διατί να μήν ευρεθί ένας έπιχειρηματίας και να εκμεταλλευθί διαφημιστικώς τσόν γυναίκα μπόρσας, τσόνες πλάτες, και στήθη και γόμψες;

Μερικοί λοιπόν από τούς τολμηρότερους έφευρέτας διαφημιστικόν έκεντρικότητας ήρχισαν να στρατολογήν τόν προσωπικόν των μεταξύ τού γυναικείου κόσμου, διά τόν διαφημιστικόν γυμνόν. Εις τας έφημερίδας έδημοσιεύθησαν άγγελιοι συνταγόμενοι περίπου ως εξής: «Ζητούνται ώραια και κομψά κορίτσια, με τέλειον σώμα, διατεθειμένα ν' αναλάβουν μίαν εύκολον και εύχάριστον εργασία, με κοστομίο τού μπιανίου, εις μίαν λουτροπόλιν της μόδας. Κατοικία και τροφή δωρεάν εις ξενοδοχείον πρώτης τάξεως. Εξάμηνος καθημερινή εργασία. Τσόν πληρωμή ύπερ εύνοϊκοί».

Μίαν έβδομάδα μετά τήν δημοσίευσιν τής άγγελίας αυτές τή γραφήσι τού «διαφημιστικού γυμνού» είχαν κατακλυσθή από τσόν άώρα κορίτσια που ήθελαν να

προσληφθούν, ώστε παρέστη ανάγκη προσφυγής εις τήν άστυνομίαν διά τήν τήρησιν της τάξεως. Και ήτο πολύ φυσικόν αυτό. Διότι, έκτός από τούς εύνοϊκούς όρους της πληρωμής, ήτο ή δωρεά κατοικία και τροφή εις πρώτης τάξεως ξενοδοχείον, πράγμα γαργαλιστικόν τσόν δι' ένα κορίτσι της έποχής μας.

Αντί όλων αυτών δεν έζήτητο εις άντάλλαγμα παρά τόν εξής: Ένας ζωγράφος θα έζωγράφιζε εις τήν ρυτίτην, τόν στή-

“Οταν τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων μεταβάλλονται εἰς...διαφημιστικά πανύ !

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Στις αμερικανικές πλάζ αυτό τόν θέαμα εις συνεθέτατο. Όσες κοπέλλες ρεκλαμάρουν στίς πλάτες και τή πόδια των σε πούνια, κάλτσες, ύφασματα καταπόνη, κονοέρβες και ότι άλ όλο φαντασθήτε...

ΜΙΚΡΕΣ ΕΞΥΠΝΕΣ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο 'Ισαάκ Μολδρ γυρίζοντας από τήν Άγγλία διηγείται σούς φίλους τόν πάς από τράιν έώσως τήν τιμή της γαλλικής ευγενείας.

—Είχα πάρει τόν τράιν από τόν Καλού, ειπε, και τή καταφερα να βρω μία θέσι να καθώσω. Στό ταξείδι άρχισα να μιλά με τόν κύριο που ήταν άπεναντί μου. “Υστερα από μία ώρα ο' ένα μικρό σταθμό άνέβησαν στο διαμέριόμας δύο ‘Εγγλέζες, νέες, ώμορφες, κομψές. “Όλες οι θέσεις ήσαν πιασμένες. Οι ‘Εγγλέζες μάς κυττάσαν με ύφος σαν να έλεγον ότι είχαν έμπιστοσύνη στην από παραδόσεις γαλλική ευγένεια κι' έπεριμεναν να τούς παραχωρήσουμε τή θέσι μας.

—“Εοικωθήκατε;

—Τό ταξείδι ήταν πολύ άκόμη και δεν μπορούσα να μείνω όρθιος σε τόσο διάστημα, άλλα έκαμα κάτι άλλο που έδωσε τή γαλλική ευγένεια.

—Τι;

—Άρχισα να μιλάω γερμανικά στον φίλο μου και οι ‘Εγγλέζες μάς έπήραν

για Γερμανούς.

XXX

Ο πράκτωρ συνεισέδω δεικνεί τή φωτογραφία μιάς κυρίας στον νεό Χιρς που θέλει να παντρευθί. “Εκείνος κυττάει τή φωτογραφία, κάνει ένα μορφασμό και λέει:

—Δέν μου άρέσει και τόσο πολύ. “Ο λαίμας της είναι λίγο μακρύς.

—Με συγχωρείτε, κύριε, άπαντα ο πράκτωρ, άλλα δεν μπορείτε να βρισκίτε έλάττωμα σε μία κυρία που άρεσε ως τώρα σε τέσσερες συζύγους, όταν τούς τήν έπρομήθευσα...

XXX

Ο Μπλουμ διηγείται:

—Η γυναίκα μου έχει στο σπίτι μία τή ιδεώδη.

—Βέβαια. Μπορείς, παραδείγματος χάριν αυτό τόν τρόπο, φίλε μου, άπάντως ο ραββίνος, δεν είμαι ύποχρεωμένος να τή φιλά ούτε όταν φεύγω, ούτε όταν ξαναγυρίζω!...

XXX

Ο Μπλουμ διηγείται:

—Η γυναίκα μου έχει στο σπίτι μία τή ιδεώδη.

—Βέβαια. Μπορείς, παραδείγματος χάριν αυτό τόν τρόπο, φίλε μου, άπάντως ο ραββίνος, δεν είμαι ύποχρεωμένος να τή φιλά ούτε όταν φεύγω, ούτε όταν ξαναγυρίζω!...

XXX

Ο Μπλουμ διηγείται:

—Η γυναίκα μου έχει στο σπίτι μία τή ιδεώδη.

—Βέβαια. Μπορείς, παραδείγματος χάριν αυτό τόν τρόπο, φίλε μου, άπάντως ο ραββίνος, δεν είμαι ύποχρεωμένος να τή φιλά ούτε όταν φεύγω, ούτε όταν ξαναγυρίζω!...

XXX

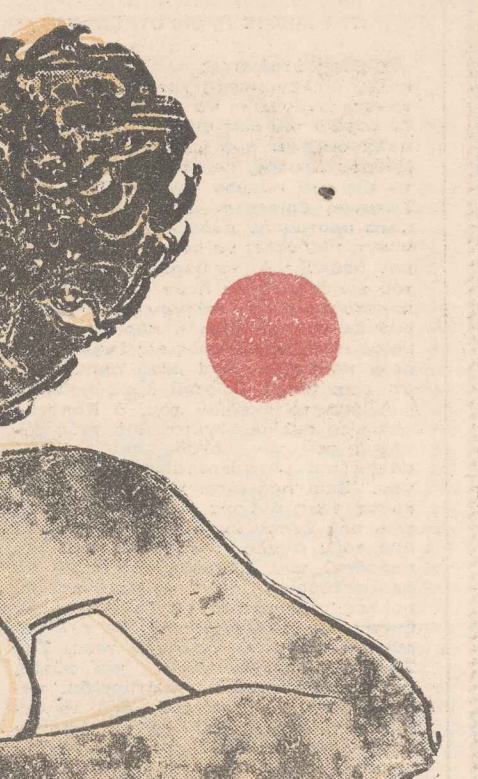
Ο Μπλουμ διηγείται:

—Η γυναίκα μου έχει στο σπίτι μία τή ιδεώδη.

—Βέβαια. Μπορείς, παραδείγματος χάριν αυτό τόν τρόπο, φίλε μου, άπάντως ο ραββίνος, δεν είμαι ύποχρεωμένος να τή φιλά ούτε όταν φεύγω, ούτε όταν ξαναγυρίζω!...

XXX

Ο Μπλουμ διηγείται:

“Οταν τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων μεταβάλλονται εἰς...διαφημιστικά πανύ !

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

Θα και άλλα γυμνά μέρη τών κοριτσιών αυτών μίαν ανεξίτηλον σκεδόν διαφημίαν (ν' άντέχη δηλαδή εις τόν νερό και τόν ήλιον) ενός οίσιδιπότε προίοντος,

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ένας άτρωπος πλοίαρχος ή "Ιγκολφ", επιμένοντας και Καπετάν Σατανάς, κινδυνεύει να καταστραφεί με το κοράβι του στις άκτες του Νόρλαντ, αλλά ουδείς από τα δυο παιδιά του Μαύρου Δούκου, που τον καλούν έπειτα εϊς τον πύργον τους. Ο Καπετάν Σατανάς θρίσκει στα μέρη εκείνα κατά προτροπή ενός ληστή, του Νοτόντ, που θέλει να εκδικηθεί τον Μαύρο Δούκο, για μία βάρεια τιμωρία που του επέβαλε όταν ήταν μικρός και υπήρξε στον πύργον του. Επληρώθηκε οκτώλεη έπειδή παράδωσε ένα μικρό παιδί του Δούκου εϊς έναν άγνωστον καπετάνιο και μετά άσπληθήκε ότι είχε πνιγί. Πρώτο όμως πράγμα έπαισηπ το σκεδόν του, ο Καπετάν Σατανάς συλλαμβάνεται από τους άγγλους που τον καταδίδουν ως πειρατή και μεταφέρεται εϊς τον πύργον. Έκει πρόκειται να κρεμασθή με όλους τους άδερφς του πληρώματος του, που έχουν εν τή μεταξύ κλεισθή από τους άγγλους εϊς τή φάση του καραβιού των Καταρβάνων όμως να δραπέτευσουν. Τήν νύκτα, και με πολλές περιπέτειες φθάνουν εϊς τήν ζήρυν, με τήν άποψιν να ελευθερώσουν και τόν άρχοντά τους. Τόν Καπετάν Σατανά. Αλλά και αυτός, κατά τρόπον πολύ μυστηριώδη, κατορθώνει να ελευθερωθή από τήν κελί του τή στιγμή ακριβώς που έρχεται να τόν πάρει τή άπόσπασμα για να τόν κρεμάσιν στην αλλη του πύργου. Έν τή μεταξύ ένας από τους υπηρέτες του πύργου, ο Γκρουτθγκ, έχει ύποπτευση ή ο Καπετάν Σατανάς, ότι δεν εϊνε άλλος από τόν μικρόν θρεϊδερικόν Μπίον, που είχαν ελευθερώσει κατά τρόπον τώσον μυστηριώδη ό- τον άκόμα τήν πάλη μικρός. Και άποφασίζει να συλλάβη τόν Ναυτόν, για τόν όποιον πληροφορείται ότι θρίσκει άπάνω στο καράβι.)

27ον

Ο άγνωστος τόν έπληρε από τή χέρι και τόν άδρασε κάτω άπ' τή στήν πέτρην ακά- λα, που κατέληγε από κάτω πάτωμα, αυτό που άποτελούσαν άλλοτε τήν άϊστέρον δια- μείσμονα του Μάγνους Μπίον, τόν ελευθε- ρώνοντα.

Έπειτα, ύποκαρτώντας ός ένα αίσθημα πε- ριέργειας, τή άποψιν έμπαρσεν να κρα- τήσθι περισσότερο, ο μυστηριώδης άδελφός του "Ιγκολφ" έόκωσε τή μικρά φανάρη που κρατούσε και έφώτισε τή πρόσωπο του Καπε- τάν Σατανά. Και άφου τόν άτίσινε κάμψοντα ύπα με τή συγκίνησιν που έμενέλιανε δια- κεί, άρξισε πάλι να καταδίδη, σπαισιώνον- τας με κόπο ός κάθε σκαλοπάτι. Ο πλοίαρχος τόν άκουε ώστόσο να μουρμουρίζει:

—Ναι, ναι, ο Γκρουτθγκ δεν μ' έγέλωσε: μοιάζει καταπληκτικά με τήν δουκίνα Μα- θίλδη όταν ήταν νέα. Μία πώς δεν τόν άνα- γνώνω; ο Χάρολδ!

Έπειτα από λίγα ή γέρος άρξισε πάλι, κοινώνοντάς τήν κεφάλι:

—Ο Χάρολδ! Ο Χάρολδ δεν ένδιώσεται πιά παρά για τόν "Εϊονντ και τόν "Ολδους. Ο θεός θα τόν τιμωρήσθι κάποτε που έγκα- τέλειψεν τόν άδελφόν του... Όσο για μένα, τόν συγκύβω. Μού μένουν άλλως τή δύο λί- γες μέρες άκόμα να ζήσω...

Ο "Ιγκολφ, άφου άρξισε, άρξισε κι' αύ- τος να ελεύσθι τόν γέροντα με προσοχή, άνατόντας πώς είχε περάσει τή έκαστο. Τό ά- δύνατο κορμί του ήταν σκεπασμένο μ' ένα ράσο φορτωμένο, που έκανε τόν "Ιγκολφ τήν έντύπωσιν σκούρα. Η έντύπωσιν τού προσώπου, κυριολεκτικώς κολλημένη στον σκελετό, φαίνοντα ός μερικά σημεία σάν πα- λαιο έλεφαντόδοντο, έντ ή καίλη έμοιαζον με περγαμινή. Τα μάτια, κομμένα δοθεία στις κάκας, ήταν σάν σφαιρά, και όταν έκλειναν έδινον στό κεφάλι τήν όψη νεκροκαλάς.

Ηταν άδύνατος να φαντασθί κανείς δια- φορετικό ένα φάντασμα. Άκόμα και ή φωνή δεν είχε πιά τίποτε το άγνώρινον, γιατί τή φωνική άδρανα είχαν σκελετωθή κι' αυτά. Και αυτό τή σύνοχον δεν έκρατώνταν στη ζωή παρά από μία πνιχ, και όμως φανότα πώς είχε διατηρήσει όλην τήν πνευματική του διαύεια.

Καθώς έμπαρσε στό δώματι που έπικινώ- νουσε με τήν μουσική σκάλα, ο γέρος εϊπε τόν πλοίαρχο:

—Εδώ κανείς δεν θάρρ ή να εϊς έννοκληση.

Ο "Ιγκολφ έόταμπισσε, ασπασμένος από τήν πολυτέλεια τού δωματίου. Γύρω γύρω ήταν τοποθετημένα άνατολήσια διάβανα, σκε- πασμένα με πολύτιμα υφάσματα τής Δαμ- ασκού. Τό νταβάν ήλ όί ταιχία ήταν σκεπα- σμένοι με ρωσικό δέρμα που είχε χρώς τής παρυφής.

Ένα πακάτο καίλ έκείσασε τή πάτωμα και μία μεγάλη λάμπα από ρόδινο κρυστά- λλο τής Βουλίας κρεμόταν από τήν άροση με άσημένιαν άλυσίδα. Μέσα σε μία μεγάλη πα- λαιά ντουλάδα, διακρινόντα πίσω από τήν παλιά πόρτα θίβια, θιμόμωρφα, όλα με τή ί- διο δέσιμο, έκοντας τή καθένα από μία χρυ- νολάνγιά, από τή 1130 έως τή 1776.

Άφου έρριξε μία ματιά στην αίθουσα, ο "Ιγκολφ ύποκλήθηκε ύποπτό στην γέροντα, που άποτελούσε άκόμα γι' αυτόν ένα άνι- γμα.

—Όποιόδωποτε και άν είσαστε, τού εϊπε, σας εύχαριστώ που μ' έώσατε χωρίς να με γνωρίζετε. Καί αν ύπόλαβι τρόπον να σας ά- ποδείξω τήν ένθυμώσιν μου...

Χωρίς να σάς γνωρίζω τόν δίοδικον ο γέρος με τήν μορφή έόκρινε φωνή τού που έφευγε άνω: —Αλλά, ένα τα ουσία τού μά- τια έόλασαν πρδξένα, χωρίς να σάς γνω- ρίζω! Πού τ' έρετε εϊς;

“Ένα νέον περιπετειώδες άνάγνωσμα

ΜΑΡΤΕΤΑΝ ΣΑΤΑΝΑΣ

Τού διασήμου Γάλλου συγγραφέως ΛΟΥΓ' ΖΑΚΟΛΛΙΟ

—Ότε με γνωρίζετε; έρώτησε ο "Ιγκολφ καταπληκτός.

—Αν τόν γνωρίζω έμυστηριώδης ο γέρος χωρίς ν' άσπλησθί άπ' εύθελα. Άν τόν γνω- ρίζω! Άφου τόν είδα να γεννιέται!...

Ο "Ιγκολφ ένόμισε πώς είχε να κάμν με έναν άνθρωπον ζευμαρμένο από τή γέρα- ματα.

—Ποίος είμαι λοιπόν άφου με γνωρίζετε; έρώτησε τότε μ' ένα χαμόγελο άπιστίας.

—Δεν θυμάμαι πιά τή όνομα έκείν ή ώρα άν και μού τού εϊπε ο Γκρουτθγκ, άπάντως ο γέρος. Τα παρόντα δεν μένουν στην μνήμη άνός γέροντος, όπως δεν μπορεί κανείς να προσέθω ότε μία λέξη σ' ένα θίβλιο που εϊνε τυπωμένο ως τήν τελευταία εελίδα με πράγματα τού παρελθόντος. Εξω όμως ότε όταν γεννιόσαστε από έδωσαν τή όνομα και τούς τίτλους τού θρεϊδερικου Μπίον, πρι- γκίπας τού Ροζόλφωας, υιού του δούκου τού Νόρλαντ, γιατί οι πρωτότοκοι τών δούκων εϊ- ναι πριγκίπες.

Ο "Ιγκολφ δεν μπόρεσε να συγκρατήσθι ένα χαμόγελο οίκτου.

—Τότε λοιπόν, εϊπε, ο πατέρας ήθελε να κληροσφί τή όνομα τού και σεις μ' έώσατε να είμ εμψόσιστε τόν δούκα να κάμν ένα τέτοιο έγκλημα;

Ο γέρος εκάταλασε άμέσως τή σημασία αυτόν τόν λόγον.

—Καί σύ με παίρνεις για τρελλόν ή απο- δακνόμενον από τή γερμάνα. Δε σε κάτι, γοργή γι' αυτό, γιατί δεν έέρεις τίποτε.

Αυτά τή λόγια, εϊπόμενα με τώσον σδα- ρόπτητα και άρεια, έκαναν μεγάλην έντύ- πωσιν τού "Ιγκολφ, που συγκινήθηκε. Δεν ή- ταν θέλεια ούτε τρελλάς, ούτε αποδακνωμέ- νος αυτός που τού μίσησαν έτσι.

—Θα τού κακοφανή θέλεια τού Γκρουτθγκ που τού εκλέφει μία τέτοια εύτυχία. Γιατί εϊνε είκοσιόεντε χρόνια που φάνκει να δε όρθ, που δε περιμένει. Αλλά ένω κι' έντ δικαί- ωμα σ' αυτόν τή εύτυχία. Μού μένει τώρα λίγος καιρός άκόμα για να ζήσω! Όως μω- νάχα λίγες ώρες...

Ένω έπρόφερε τή τελευταία αυτά λόγια, ο γέρος έπληρε από ένα σπυρτί ένα θαυμά- σιο μανταλάκι, τή έδωσε τού "Ιγκολφ και τού εϊπε:

—Τήν γνωρίζεις;

Μάλις ο "Ιγκολφ έρριξε τή θέλεια στό μανταλάκι, όπου ήταν μία προσωπογραφία γυναικός εν μικρογραφία, άρξισε να τρέμει και τή μάτια του ένέμεσαν άόκρμα. Ηταν τόσο καταπληκτική ή άμορφή μούτ του, που δεν μπόρεσε να κρατήσθι μία κρανή.

—Η μητέρα μου! Αυτή θάναί ή μητέρα μου!

Και έκρινοντας τή πάντα, τή θέσι του που ήταν τόσο έπικινώνη εϊς έκείνη τή στιγμή, τόν σκεπτικισμό του, έπανάθεσε με όλην τήν καρδιά και τήν ψυχή του:

—Μητέρα μου! Μητέρα μου!

Και άρξισε να καταβλή τήν εικόνα, γιατί

τήν μητέρα του δεν τήν είχε ίδη ποτέ, δεν τήν ένγνώρισε... Τού είπαν πώς είχε πεθάνει άφου τόν έφερε στην κόρη.

Μετά άρξισε να σκεφτείται:

—Τή καταπληκτική όμοιότη! εϊπε. Τί χαρά πού έόκωμοσα! Άχ, μητέρα μου!... Αλλά δεν εϊνε δυνατόν, δεν είσαι σύ, και θα πε- θάνω χωρίς ν' άντικρύσω τή χαρακτηριστικά τού άγαπημένου σου προσώπου, τού όποιον κα- λωνας ζανναφωας δεν άποανάσσει!

Θυσώταν πράγματι, ότε ός όλες του τής ε- ρωτικής, ο πατέρας τού άπαντούσε πάντα:

—Δεν ένω κομψίαν εικόνα τού πατέρα σου, παιδί μου.

Και όμως στην μεγάλην αίθουσα τού πα- τριού όποιοι ήταν μία θαυμασία εικόνα νεα- ρής γυναικός, τήν όποιαν οι υπηρέτες ώνά- μωσαν "Εικόνα τής κυρίας!

Ο γέρος έπληρε από τή ίδια σπυρτία μία χρυσή σφραγίδα και τού τήν έδωσε, λέγον- τας:

—Τή γνωρίζεις αυτό;

Ο "Ιγκολφ εκύτταξε με προσοχή τήν σφρα- γίδα κι' έπειτα έτριψε τή μάτια σάν να μην έόλεσε καλά. Τήν άνακύνταξε και έφ' όσον παρακαλούσθης όλες τής λεπτομέρειες τού προσώ- τή, τή καίλη έπληρε, από τή καίλη τού έόλγανον άναυμάτητα λόγια. Μήπως ήταν άμ- μιά όμοιολογία;

Εόκωσε τού θέλεια πρds τόν παρδξενον γέροντα όπου στεκόταν δίπλα του. Τα θα- υμάσιμα και σκεδόν άσυστα μάτια του έ- τρεμολώνταν μέσα από τή κάκκα, σάν κάρου- τής τής τελευταίας σπιδής. Στο στόμα άρξισε να διαγράφεται ένα χαμόγελο. Ένόμισε πώς έ- θαλεσε έναν περσμένο να γελήσθι και όλα άρ- χισαν να σπινωγίζονταν γύρω του. Κι' ένέ- λιασε, σάν πρελός ή σάν ήλιθος.

Έκρινε ή ύπόκληση έκείνου φωνή, που φαι- νόταν σαν να έδρανε από τήφο, και συγκίνησ- σε τόσο πολύ τόν "Ιγκολφ, εϊπε αυτά τή λό- για:

—Δείξε μου λοιπόν τή στήθος σου, θρεϊδε- ρικε Μπίον!

Τότε, με μίαν υπεράνθρωπη προσπάθεια, ο πλοίαρχος καταρβώσε να κυριαρχήσθι τού έ- σπυρτί του.

Πώς λοιπόν! Αυτός ο γέρος ένγνώριζε τή μουσική που δεν είχε αυτός άποκαλύψει ός κανέναν; Ότε λοιπόν δεν ήταν άνιστο αυτό, αλλά πραγματικότητα!

Με μίαν άπότομη κίνησι άποκάλυψε τή στή- θος του. Μέσα σ' ένα γολάζον κύκλον, θα- βία χαρηνόταν μέσα τή κάκκα, σάν κάρου- τας άσπής τού ίδιου χρώματος, που πετούσε με άπληνεια από τή σπείρα, κρατώντας μία καρ- δια τού άνα, και από κάτω, ός μία σπαι- σούλα, ή φράσι: «Σούρσομι κόρντα!» (Άνω σκίμεν τας καρδιάς!)

Ηταν τή ίδια ακριβώς σκεδία και τή ίδια λάμψη τής σφραγίδος που κρατούσε στ' ά- κρι.

Δεν χωρούσε πιά ή παραμικρή άμφοβολία: αυτός ήταν ο υίος τού δούκου τού Νόρλαντ, ο πρωτότοκος άδελφός τού "Ολδους και τού "Εϊονντ που τόν είχαν ώσει από τήν τρι- κμιά.

Τότε ο γέρος έόκωσε τή κεφάλι. Είχε ζα- νανώσει και είκοσι χρόνια.

—Βλέπετε, εϊπε. Ότε έντ, ότε ο Γκρουτ- θγκ δεν είκαμε άπλησίασι, ποτέ όί θα σε θρίσκαμε μία μέρα, δεν έπιστώφαμε πώς εϊ- κες πνιγί στο φιόρ...

—Ότε λοιπόν έόπιστευαν...

—Ναι, θα σού τ' άφηγηθώ όλα, γιατί τή θυ- μάμαι πολύ καλά. Τή νύκτα, όταν μαθεύτη- κες πώς πνιγίκες, έπληξαμε στο μέρος όπου αυτός ο θάλας που σε πρόσσε πρδξέ- έόκινε ότε ένπνιγκες. Έρευνήσαμε επί έξη ώρες και δεν έόρκαμε τή πτώμα σου.

»Είμαστε λοιπόν θέλαιο πώς έόλωση, θέ- λαιο ότε ή ο ζανναφωας μία μέρα, για- τί είκαμε χαρηνόμην στο στήθος αυτόν τήν ά- νεξίτηλη σφραγίδα. Με τήν όποιαν θα μω- ρούσες ν' άναγνωρίζω!

Και δεικνύοντας τήν σφραγίδα τού έφερε ο άλλος στο στήθος, έφώτισε:

—Εξέρκε, θρεϊδερικε, ποιος σούδασε αυτόν τήν σφραγίδα;... Τήν έόλεσε ο γέρος Ρουσε- δελ... έντ!

—Είσι! άπάντως ο πλοίαρχος. Είσις εϊς τόν όποιον όφειλε τή γεγονός όί ζανναφωας τήν μωρφή μου; Είσις που μού έώσατε τήν ζωή!...

Ο "Ιγκολφ άγάλλασε, τόν γέροντα, τόν κράτος πολλήν ώρα σφικτά στο στήθος κι' έπλησε τή μωρφή του, που ήταν παγωμένο από τή χρόνια και τόν πόνο.

—Θες μού! Θες μού! έμυστηριώδης ο γέρος Ρουσεδελ. Τώρα μωρφή να πεθάνω άποσας!

Τότε ή μνήμη τού "Ιγκολφ φωτίστηκε από χίλιες άναμνήσεις. Θυμήθηκε ότι κατά τήν παιδική τόν ηλικία έόκιναν από τή όψη έναν υπηρέτη έπειδή τού εϊπε ότε ο ήλιος τής κίαν να σπινωγίζονταν γύρω του. Κι' ένέ- λιασε, σάν πρελός ή σάν ήλιθος.

Έκρινε ή ύπόκληση έκείνου φωνή, που φα- νόταν σαν να έδρανε από τήφο, και συγκίνησ- σε τόσο πολύ τόν "Ιγκολφ, εϊπε αυτά τή λό- γαρι.

«Επειτα αυτόν τήν φράσι που έόκουσε μία μέρα έντ έπαιξε έδω άπ' τή γραφή τού πατέρα του, έντ αυτός ήταν κλεισμένος μέ- σα με τόν συμπαλαιόγραφον: «Κύριε Στένεν, έόλενεν ο πατέρας του, πρδξέ να τελευτή- σε γρήγορα, γιατί άν πεθάνω χωρίς ν' ά- φησω διαθήκη, τού παιδί δεν θα κληρονομή- σθι τίποτε». Και τώσε άλλες λεπτομέρειες, ασήμαντες τότε, αλλά που τόν έδεδίωσαν τώρα ότε ο γέρος τού έλεγε τήν αλήθεια.

Τότε αυτή ή έντύπωσις που έόκρινε σάν έ- ταν έφθασε στον πύργον, ότε όλα αυτά τή μέρα και τή πράγματι τή είχε ζανναφί, όρθ, κή τήν έζήνησι τής. Όπως σμειναιόται πάντα, είχε διατηρήσει από τήν μνήμη του όλες τής έν- τυπώσεις τού μικρού παιδιού.

«Επειτα ο γέρος τού άφηγηθήκε όλην τήν ιστορία τής άπαγωγής του, τής ελευθερίσεως, με κάθε λεπτομέρεια, πράγμα που συνεκί- νησε πολύ τόν "Ιγκολφ.

Εϊνε άδύνατος να περιγραφθί ή κατάπληξις τού πλοίαρχου όταν έμαθε τή άτιμη πράξι τού Ναυτόν και τόν σπουδαίον ρόλον που έπαιξε ο άποτής αυτός στη ζωή του. Δυσκο- λύνονταν να πιστέψθι αυτά που άκουε και πολ- λές φορές ύποκρωςε τόν Ρουσεδελ να έπα- νασθί διάφορα σημεία τής άφηγησίσεως του.

—Περίεργο! Περίεργο! έπανάλαμψε δι- ακώς. Έδώ φαίνεται πως έπινενό ή θεία Πρόνοια! Αυτός που με ήρε άπ' έδω, με ζανναφωε τώρα χωρίς να τή φαντασθί. Και παρ' όλην τήν άν άναγκάσι να γίνω πα- τριόκτονος. Γιατί ποίος έόρει τί θα μπορούσε να συμβή αν έκτελούσα τής διαταγές που μού έόδωσαν. Έγώ θέλεια να προσπαθώ να συλλάβω άικμωλώς τόν πατέρα και τ' ά- θέλεια μου, άλλ' αυτός θα άντιστεκόμην και δεν θα μπόρεσσε να συγκρατήσθι τούς άν- θρας μου. Μία μόνη θα ήταν άναπόφευκτη, και από τόν πύργο δεν θάμνε κανένας ζων- τανός. Και όλα αυτά ές άπίας τού Ναυτόν!

Σ' αυτή τή σκεψί ένα αίσθημα φρίκης κα- τέλασε τόν πλοίαρχον.

—Αυτός ο άνθρωπος, εϊπε, εϊνε ο κακός δαίμων τής οικογενείας μου και πρδξέ έγώ να τόν τιμωρήσω!... Όως όμως να εϊνε άργά τώρα που τού σκεπτόμαι, γιατί θα έφυγε παίρ- νοντας μαζί του και τή πληρώμα μου!

Και λέγοντας αυτά ο "Ιγκολφ, έόόκινε τή καίλη του από θυμό και άπλησίασι.

(Η συνέχεια εϊς τή επόμενη)

δρουν εϊνε θαυμασία μέσα στη γοητεία ώριών τοπίων και μικρών πόλεων και χωριών, που διαπνέουν τόν μεσαιωνικό τους χαρακτήρα μέχρι Νυρεμβέργης ό- που άρχίζει ή άνοδος στα δασωμένα βουνά τής Φρανκονίας, διά μέσου τού ύ- δατοφράκτου, έως τήν μικρή πόλι Νάυ- μάρκ, τού άνώτερου σημείου τής διαδρομής ύψους 418 μ. υπεράνω τής θάλασσας.

Η δία από έκεί εϊνε μοναδική επάνω σε βουνά, λαγκάδια, πεδιάδες, παραμυ- θέσιους πύργους κρυμμένους μέσα στην πρσιναδά, πόλεις και χωριά.

Κατόπιν άρχίζει ή κάθοδος πρds τόν Δούναβι, στον όποιον ή διαρυσ καταλή- γει στη Κέλχαϊμ.

Η οπτασμοπλοία εϊνε δύσκολη στην άρ- χή στον μεγάλο ποταμό. Σχηματίζονται δίνα, στρόβιλοι και μικροί καταρράκται και από τή Πάσσασι, διά μέσου βραχύ- δους στενωπού επί αυστριακού έδάφους, φθάνει κανείς εϊς τή λίνις και άμέσως μετά στην ώριαία και γραφική Βάχαου με τούς πύργους και τή μοναστήρια τής πά- νω στους λόφους στις άκτες τού ποτα- μού.

Μετά εϊνε ή Βιέννη, τή αυστροουγγα- ρική σύνορα μεταξύ Ουγγαρίας και Τσεχοσλοβακίας ός άρκετό διάστημα τού ρουτ του ποταμού ή Βουδαπέστι και τή Βελιγραδί. Άφου περάσθι τή Γιου- γοσλαβία, ο Δούναβις σκηνματίζει πάλι τή σύνορα μεταξύ Βουλγαρίας και Ρουμανί- ας μέχρι τού δέλτα του, διά τού όποιου χύνεται στην Σουλίνα στη Μαύρη θά- λασσα.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Οπευθύνων συμφώνως τή Νομψ
Υπεύθυνος συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ
Συμριδωνος Τρικούπτι 34
Διευθυντής τυπογραφείας:
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πράσιου 63 - Κολλίθεο

Το τραγουδι ως γύμνασμα

Το τραγουδι, δεν εϊνε μόνο ένα "εχειλι- ομα τής ψυχικής μας καταστάσεως. Δεν μας κάνει μόνο πιά εύθυμους, όταν είμαστε εύ- χαριστήμενοι, ούτε μόνο μιας περιηγορέ ό- ταν είμαστε λυπημένοι, ούτε χρηνεϊμνίσι μω- νάχα για να διακινή μακριά μας τής έννοιας μας. Το τραγουδι άκ' μ' ήν εϊνε κι' ένα πρ- κτικό τάδεως γύμνασμα. Επειδή για να τρα- γουδήσουμε παίρνουμε β. "ς άναπνοή, οι μύς τού θώρακος δυναμώνουν κι' άναπτύ- σονται. Είσιος άναγκάζονται να έρσασθούν και οι κορυφές τού πνεύμονος, που συνήθως εϊνε καταδικασμένες ός άπρωξί και γι' αύ- τήν προβάλλονται εύκολα από κάθε πνευμο- κικό νόημα. Επ' ήλπον, έπειδή με τή τρα- γουδι άναπνέουμε συχνότερα και βροχύτερα, στον όργανισμό μας ολόκληρο μπαίνει πολύ περισσότερο οξυγόνο και έτσι το τραγουδι μας ώφελει γενικότερα. Έχει άποδεικθί ό- τι όσοι έχουν το τραγουδι ως επάγγελμά- τους, από τούς μεγάλους τραγουδιστές ως τούς άπλους κορίτες, σπανίως προσβάλλου- νται από σπληνικά νοσήματα.

Λοιπόν, άναπτέτε άναγνώστριες, τραγου- δέτε... Τραγουδέτε για τή δική σας εύχαρί- στισσι και για τών άλλων, αν έχετε ώριαία φωνή. Τραγουδέτε άκόμη συχνά κι' όταν ή φωνή σας δεν εϊνε άρτια. Μή σας νοιάζθι για έκείνους που σας άκούουν. Έτσι κι' άλ- λους δεν πληρώνω.

Τότε αυτή ή έντύπωσις που έόκρινε σάν έ- ταν έφθασε στον πύργον, ότε όλα αυτά τή μέρα και τή πράγματι τή είχε ζανναφί, όρθ, κή τήν έζήνησι τής. Όπως σμειναιόται πάντα, είχε διατηρήσει από τήν μνήμη του όλες τής έν- τυπώσεις τού μικρού παιδιού.

«Επειτα ο γέρος τού άφηγηθήκε όλην τήν ιστορία τής άπαγωγής του, τής ελευθερίσεως, με κάθε λεπτομέρεια, πράγμα που συνεκί- νησε πολύ τόν "Ιγκολφ.

Εϊνε άδύνατος να περιγραφθί ή κατάπληξις τού πλοίαρχου όταν έμαθε τή άτιμη πράξι τού Ναυτόν και τόν σπουδαίον ρόλον που έπαιξε ο άποτής αυτός στη ζωή του. Δυσκο- λύνονταν να πιστέψθι αυτά που άκουε και πολ- λές φορές ύποκρωςε τόν Ρουσεδελ να έπα- νασθί διάφορα σημεία τής άφηγησίσεως του.

—Περίεργο! Περίεργο! έπανάλαμψε δι- ακώς. Έδώ φαίνεται πως έπινενό ή θεία Πρόνοια! Αυτός που με ήρε άπ' έδω, με ζανναφωε τώρα χωρίς να τή φαντασθί. Και παρ' όλην τήν άν άναγκάσι να γίνω πα- τριόκτονος. Γιατί ποίος έόρει τί θα μπορούσε να συμβή αν έκτελούσα τής διαταγές που μού έόδωσαν. Έγώ θέλεια να προσπαθώ να συλλάβω άικμωλώς τόν πατέρα και τ' ά- θέλεια μου, άλλ' αυτός θα άντιστεκόμην και δεν θα μπόρεσσε να συγκρατήσθι τούς άν- θρας μου. Μία μόνη θα ήταν άναπόφευκτη, και από τόν πύργο δεν θάμνε κανένας ζων- τανός. Και όλα αυτά ές άπίας τού Ναυτόν!

Σ' αυτή τή σκεψί ένα αίσθημα φρίκης κα- τέλασε τόν πλοίαρχον.

—Αυτός ο άνθρωπος, εϊπε, εϊνε ο κακός δαίμων τής οικογενείας μου και πρδξέ έγώ να τόν τιμωρήσω!... Όως όμως να εϊνε άργά τώρα που τού σκεπτόμαι, γιατί θα έφυγε παίρ- νοντας μαζί του και τή πληρώμα μου!

Και λέγοντας αυτά ο "Ιγκολφ, έόόκινε τή καίλη του από θυμό και άπλησίασι.

(Η συνέχεια εϊς τή επόμενη)

“Ένα ώριαίο άπογευματινό άνοδημλ κρεασίν τής Τούρβ.

‘Η μόδα τόν χειμώνα

Γιά τή άπόγευμα συνθίζονται κάπ τρουά- κάρ ντυμολορισμένες με γούνα, οι όποιες συμπληρώνουν κομψότητα τού ταγιέρ. Διά μα- ρκές σκυμίες έπείρεται τόν πλάσι, πέραν τών χερών και ο γιάκας πού τής γαννίρει πρδξέ να εϊνε από τήν ίδια γούνα τού ντυμολορί- σματος.

Επώνω στα χειμερινά παλτά συνθίζον- ται ρενώ ή λιμαζόν ρενώ, που τυλίγονται σε γραμμή έλικοειδή γύρω από τόν λαιμό, τούς ώμους και τή χέρι.

Μία πολύ πρακτική κρεασίν εϊνε τών κιντήων γιάκωδων. Γίνονται από γούνα με μακρά τρύμα και φοριούνται κάτω τή μά- λαν και ήττον σερνιμένον γύρω στο λαιμό, χάρη ός ένα κουμπωμα με άλυσίδα. Έ- χουν τή μεγάλη πλεονέκτημα ότι μπορούν να μπαίνουν σε πολλά φορέματα.

Τά τή μπριτζ, άπογευματινό φόρεμα ά- πό μαύρου κρέπ-ντέ-σόν γαννιόμενον με πιά σέδες. Ένας γιάκας από άσπρο όττομάν δει- νεί μία φεινθή νάτα στο πρόσωπο.

Μέσα στις χειμερινές συλλέγεις κάθε λεπτομέρεια μελετάται για ν' άναποκρίθι στις άπαιτήσεις τόσο τής κομψότητας όσο και τής άπληστίας. Η κοψή, τή χρώματα και όλες οι άλλες λεπτομέρειες συνδυάζονται άρμω- νικά για τήν πραγματοποίηση τών άνασμων.

Επώνω από φορέμα- τα με τυνικ φοριούνται κατά βούλησιν παλτά τρουά-κάρ. Για τής ψυχρής μέρας τή πα- λτά τού ντυμωτός. Πόλκι, ζακέτες, φο- ρέματα, φούτες, μπλούζες, γαννιόνται με τάδεες ός φόρμες όρθωγίνες, ήμικυκλικές, κοζάκ κ.ο.κ.

Τά θάβριο τών νυχιών έχει πάρει έζω- ρθενικές τάσεις. Έκτός τών κέκκινον, όλων τών κέκκινον από τής ελαφρότερας ως τής ζωρρότερας άποκρύνει αυτού τού χρώματος, έχομε τή χρυσή, τή πράσινα, τή λιλά, τή μαύρα νύκτι, με μία λέξη τή νύκτι σ' όλα τή τού ντυμωτός. Πόλκι, ζακέτες, φο- ρέματα, φούτες, μπλούζες, γαννιόνται με τάδεες ός φόρμες όρθωγίνες, ήμικυκλικές, κοζάκ κ.ο.κ.

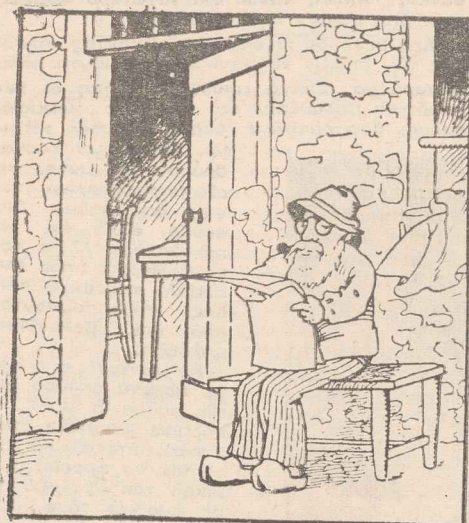
Τά πλεκτά συνθίζονται πολύ για τή μικρή ηλικία. Στα φουσανόκια τών κήπων μεγαλυτοικών κοριθιών ή δαντέλλα συνδυ- αζεται με τή πλεκτά και παρουσιάζει μιά άρμονία πολύ έλκυστική.

Τά θάβριο τών νυχιών έχει πάρει έζω- ρθενικές τάσεις. Έκτός τών κέκκινον, όλων τών κέκκινον από τής ελαφρότερας ως τής ζωρρότερας άποκρύνει αυτού τού χρώματος, έχομε τή χρυσή, τή πράσινα, τή λιλά, τή μαύρα νύκτι, με μία λέξη τή νύκτι σ' όλα τή τού ντυμωτός. Πόλκι, ζακέτες, φο- ρέματα, φούτες, μπλούζες, γαννιόνται με τάδεες ός φόρμες όρθωγίνες, ήμικυκλικές, κοζάκ κ.ο.κ.

Τά θάβριο τών νυχιών έχει πάρει έζω- ρθενικές τάσεις. Έκτός τών κέκκινον, όλων τών κέκκινον από τής ελαφρότερας ως τ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγικά εικόνες

Ο παππούς έδωσε το έγγραφο του ο' ένα δέλεμα. Πού είναι το ;

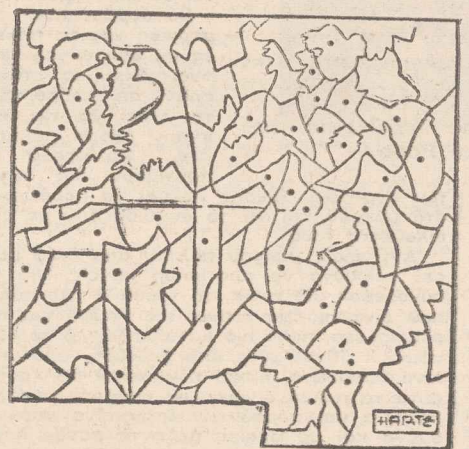
XXX

Οι πρόσκοποι βρίσκονται στην έξοχη κή των κατασκήνους. Πού είναι ο άρχηγός τους ;

XXX

Γριφοσκίτσο

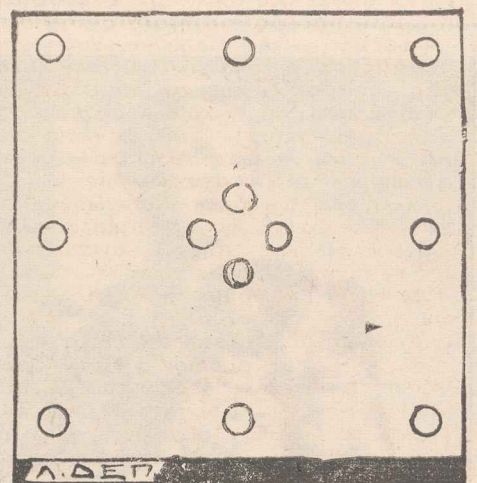

Μαυρίστε ώριμμένες πλευρές του σχεδίου, ώστε να εμφανισθεί η εικόνα που παριστά μια κυρία που φωνάζει κομπιλιζόν ο' ένα κατάστημα και συνομιλεί με τον πωλητή.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ
ΕΙΣ ΤΑ
**ΒΡΑΔΥΝΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ**
ΤΗΣ **Χ.Α.Ν.**
ΟΔΟΣ ΝΤΕΚΑ-6

Τα δώδεκα διαμάντια

Ένας εκατομμυριούχος Αμερικανός που απέθανε τελευταίως είχε την Νέαν Υόρκην, άφηκε μεταξύ άλλων εις τους

κληρονόμους του και ένα περίφημο τετραγώνον διακόν με 12 διαμάντια.

Οι κληρονόμοι ήσαν 4 και τα διαμάντια εις την τοποθέτησιν που παρουσιάζει το σχεδιάγραμμα μας. Έπειδή όμως ο διακόν ήτο εκ χρυσού, (και ο χρυσός, έχει κάποια αξίαν), έπρεπε και αυτός να μοιρασθί εις 4 ίσα μέρη.

Χωρίσας λοιπόν τὸν άνωτέρω διακόν εις 4 ίσα μέρη, περιέμενε το καθ' ένα και 3 πολύτιμα διαμάντια.

XXX

Ένα παιχνίδι με την τράπουλαν.

Βγάζετε από μία τράπουλα τα όκτω, έννέα και δέκα, και από τα υπόλοιπα 40 χαρτιά δίδετε εις ένα από τούς παρισταμένους να πάρη τρία κρυφά. Μπορείτε να βρῆτε ποιά είναι αυτά τα τρία ως εξής: Απλώνετε κάτω μερικά χαρτιά και έπειτα από τα υπόλοιπα τραβάτε ένα το όποιον τοποθετείτε έπάνω ο' εκείνο από τα αρθροσώμενα χαρτιά, μαζί με το ό-ποιο αποτελεί άθροισμα έπτά. Διπλαθῶν τραβήξετε ένα 2 θα τὸ βάλετε έπάνω στο 5 καπνί, έτσι ώστε να τὸ κρύψετε. Αν τραβήξετε 3 θα τὸ βάλετε στο 4 κι' οὕτω καθεξής. Αν δὲν τριαράρῃ με κανένα από τα κάτω, ώστε ν' αποτελέσῃ τὸν αριθμό 7, αφήνετε κι' αὐτὸ κάτω. Αν εἴνε φιγούρα, τὴ βάζουμε σις άλλες φιγούρες (οἱ τρεῖς φιγούρες αποτελοῦν τὸ 7). Τὸ 7 δὲν τὸ σκεπάζετε καθόλου. Έτσι στὸ τέλος θα σὰς μείνουν 3 χαρτιά κάτω. Αὐτὰ πού θα μείνουν θα εἴνε τὸ συμπλήρωμα εκείνων πού έχει πάρει ο φίλος σας. Διπλαθῶν τὸ καθέναν ἀπ' αὐτὰ, κι' ένα από κείνα πού έχει ο φίλος σας κάνουν τὸ 7. (Π. κ. ἂν μείνουν στὸ τέλος τὸ 2, 4, 6, ο φίλος θαρῇ τὸ 5 (5+2=7), 3 (3+4=7) και 1 (6+1=7). Αν μείνῃ μιά φιγούρα θαρῇ εκείνος τὴς άλλες δύο. Αν μείνουν μόνον 2 χαρτιά, τὸ ἐνὶ τῶν ὧν πού δὲν εἴνε φιγούρα, ὠριμένως έχει εκείνος και ένα 7 και οὕτω καθεξής.

XXX

Η άστειρεύτη θρύση

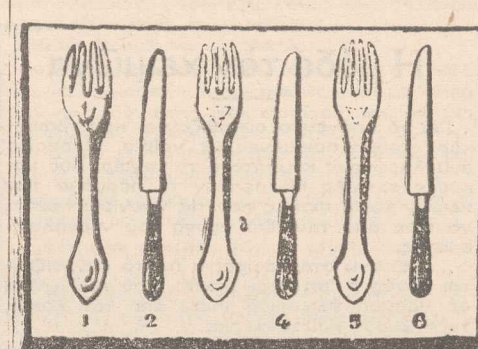
Ένα παιχνίδι πολύ εύκολο όσον και διασκεδαστικόν πού μπορεί να τὸ κάνη ο καθένας εἴνε τὸ εξής:

Παίρνουμε ένα δοχείο μεγαλούτσικο και βαθύ τὸ όποιο γεμίζουμε με νερό ως έπάνω. Κατόπιν έχουμε έναν ελαστικόν σωλήνα τὸ όποιο τοποθετοῦμε τὸ ένα άκρον μέσα στὸ νερό καὶ τὸ άλλο τὸ ἀφίνομε ελεύθερον και κυρτωμένον σέ σχῆμα ἀνάποδον (I Λ) πράγμα πού κατορθώνουμε ἀν δώσουμε έλασθρά μ' ένα σπάγγο σκεδόν στὰ άκρα τὸ σωλήνος κατά τρόπον ώστε τὸ ένα άκρον να εἴνε κοντότερο από τὸ άλλο και να μὴ ρυθίζεται στὸ νερό.

Τότε ρουφάμε τὸ ελεύθερον άκρον τοῦ σωλήνος δάπτου να ελθῇ τὸ νερό στὸ στόμα μας. Θα δοῦμε τότε πως ἀπ' εκεί ο' άρχισῇ να τρέχῃ τὸ νερό σὲν βρῶσι, χωρίς καμμία διακοπή. Κι' ἂν προσέξουμε να μὴ κινεῖται τὸ νερό ἐξω από τὸ δοχείο, μπορούμε να ἐπιτύχουμε νὰ μὴν σταματήσῃ ποτὲ να τρέχῃ ἡ θρύση πού δημιουργήσαμε και συνεπῶς θα έχουμε μίαν άστειρεύτη θρύση. Τὸ διασκεδαστικὸ αὐτὸ παιχνίδι σπριζεῖται ο' ένα πείραμα τῆς φυσικῆς, τὸ όποιον σπριζεῖται στήν ἀρχή τοῦ Πασκάλ.

Μαχαίρια και πηρούνια

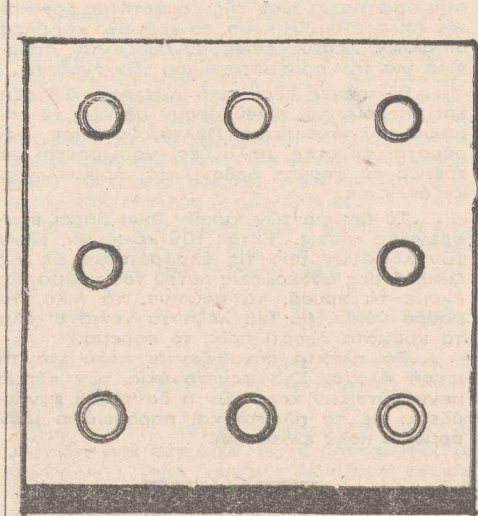
Με τρεῖς μόνον κινήσεις, μετακινούν-τες πάντα δύο παραπλεύρως τοποθετη-μένα ἀντικείμενα (μαχαίρια ἢ πηρού-νια)

προσπαθήσατε να τοποθετήσετε τα τρία μὲν πηρούνια μαζί και τα τρία μαχαίρια έπίσης — ὅληνη σκέψις άρκεί. Τὸ παιχνίδι δύναται να ἐκτελεσθῇ και με διάφορα άλλα ἀντικείμενα.

XXX

Τὰ 8 σπίτια

Με 4 τοίχους, χωρίσατε τὸ άνωτέρω οικόπεδον εις 8 μικρότερα, περιέκοντα τὸ καθ' ένα ένα σπίτι (μικρός κύκλος).

XXX

Πόσοι ήσαν στο λεωφορεῖον

Η Μελονία θρίσκειται ο' ένα λεωφορεῖο. Στὸν έξωστὴ πού υπάρχουν ένας ξανθός νέος και ένας κύριος πού καπνί-ζει τὴν πίπα του.

Μέσα στὸ δῆγμα καθόνται ένας στρατιώτης, μιά ἡλικιωμένη κυρία και ένα παιδάκι, και πιδ μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς μαζί με τὴν Μελονία, καθόνται ἡ μαμά της ένας ἀξιωματικός και μιά χονδρὴ κυρία. Η μικρὴ Μελονία, χωρίς να λογαρίσῃ τὸν εἰσπρακτορα και τὸν οδηγὸ εἶπε:

—Εἴμαστε δέκα. Γιατί; —Γιὰ τὸ ἰδιούμ, λέτε σεις ; Ένας ξανθός νέος, ένας κύριος με τὴν πίπα του, ένα παιδάκι, ένας στρατιώτης, μιά ἡλικιωμένη κυρία, ἡ μητέρα της Μελονίας, ο ἀξιωματικός, ἡ χονδρὴ κυρία και τέλος ἡ Μελονία. Τὸ όλον έννέα.

—Τότε γιατί ἡ μικρούλα εἶπε πὼς εἴνε δέκα;

XXX

Τὸ πρόβλημα τοῦ ὠρολογίου

Πόσα λεπτά τῆς ὥρας λείπουν γιὰ να συμπληρωθῶν 17 ὥρες, ἀν πρὸ τῶν τετάρτων τῆς ὥρας εἴλεπε από τὴν ἰδια ὥρα τὸ διπλάσιον τῶν λεπτῶν πού είχαν περάσει από τὴς δέκα πέντε;

Υποθέσατε πὼς ένας φίλος σας σὰς εθεσε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν και πρῆπει ν' ἀπαντήσετε. Αλλά προσέξατε ότι ένας έξυπνος άνθρωπος πρέπει να δώσῃ τὴν ἀκριβή ἀπάντησιν έντός 5 λεπτῶν!

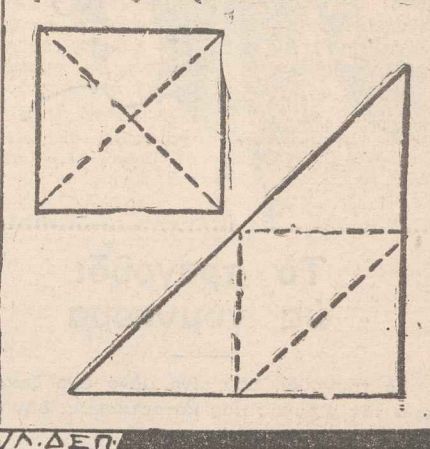
XXX

Μανικὴ λέξις

Μπορείτε να βρῆτε ένα ὄνομα ἀνδρικό πού να διαβάζεται κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, τόσο ἀξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ὥς ὡς ἀπ' ἄνω πρὸς τὰ κάτω; Η ἀπάντησις στὸ ἐπόμενον φύλλον μας.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Τὸ τρίγωνον

Ίδου πὼς έπρεπε να διαιρεθῇ τὸ τετραγώνον διὰ να ἀποτελέσῃ ένα τρίγωνον.

XXX

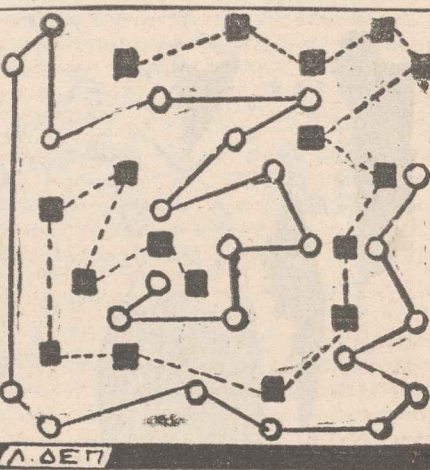
Τὸ μαγικὸν τετράγωνον

1	24	27	33	3	23
15	21	18	26	6	25
30	29	17	2	22	5
7	8	20	35	9	32
22	16	19	11	31	12
36	13	10	4	34	14

Η λύσις τοῦ προβλήματος.

XXX

Τετράγωνα—κύκλοι

Χωρίς να ένωσῶν αἱ γραμμαὶ ἀπεκατεστάθῃ ἡ ἐπαφὴ μεταξύ κύκλων και τετραγώνων.

XXX

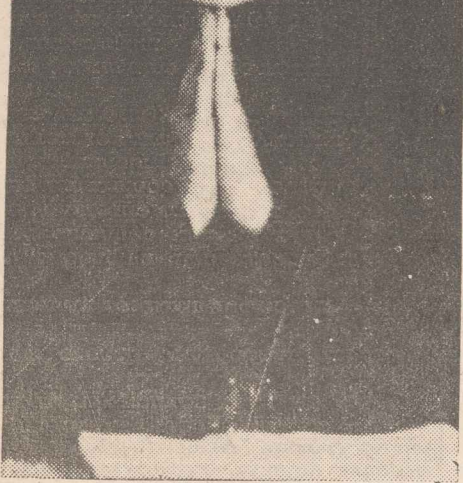
Σταυράριθμον

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	6	8	7		1	9	2	2	
2	4	3		4	5	1		6	
3	5		1	5	7	2		1	1
4	3	1				1	8	5	9
5		5	4		1	8	1		1
6	6	7		3	3	7	2	2	
7	3	1	2		9	0	1		
8		4		3			3	8	1
9		2	5	1		2	2		
10	1	7	9	2		1	9	1	4

Η λύσις τοῦ προβλήματος.

ΟΤΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΗΣΑΝ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΑΛΙΚΗΣ

Η ὥραία Έλληνορουμανίς Μαριόρα Βου-λγάν, πού ἀνεστάτωσε τὰς Αἰθνας με τὴν ἐξαφανίσιν της, ἀνακαλυφθεῖσα μετὰ θύμων εις ένα... μοναστήρι

κραντάσασιν, τὸν ἀδραξαν από τὸ σέβε-ρο και τὸν ὑπέβαλαν σὲ ἀνάκρισι.

Εξήγησε, λοιπόν, ὁ ἀνδρῶνος, πὼς ὁ-ταν πήγαινε νὰ πάρῃ κρασί, σκόνη καὶ ἔσπεσε. Τὸ μπουκάλι τὸ ἔκοψε τὸ χέ-ρι και τὸν πήραν τὰ αἵματα. Έτρεξε τό-τε γιὰ φαρμακεῖο και ἀναγκάσθηκε νὰ φθάσῃ εις τὴν Ὁμόνοιαν. Όταν όμως γυρίσε, ἐμπλέξε με κάτι γνωστὸς του πού τὸν πήραν στήν Κούλουρη σὲ κάτι ἐξαφανίσματα!

Έποχὴ ἄφρασε ἐπίσης ἡ ἐξαφάνισις τῆς 25-ετίας Μαρίτσας Θεοδόχῃ, ὑπηρετή-σας πλουσίου Ἀθηναίου ἐμπόρου. Μία νό-χτα ἡ οικογένεια τοῦ προαναφερθέντος ἐμπόρου ἐξήγησε από τρομακτικὸ θόρυ-θο και φωνές. Τὸ σπίτι ῥευνήθη και ὁ-ταν ἐφθασαν εις τὸ δωμάτιον τῆς ὑπερ-βίας κατεπλάγησαν. Τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἀναποδογυρισμένα, τὸ κρεββάτι ἀνάστα-το και ἡ Μαρίτσα ἀπουσίαζε. Τὸ παρὰ-θύρο ἦταν ἀνοιχτὸ, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο

και οἱ φωνές πού ἀκούσθηκαν τὸ θράδ-υ τῆς ἐξαφανίσσεως, προήρχοντο από τὴν προστάθειαν τῆς Μαρίτσας νὰ φθάσῃ εις τὴν ὁρμήν, χρησιμοποιήσαν τὸ κρα-ββάτι, τὸ τραπεζὶ της και τὴν κορδέλα τοῦ δωατοῦ της. Ἀκριβῶς δὲ ἡ πτώσις ὅλων αὐτῶν ἐξήγησε τὸς κυρίους της και ἐξημιούργησε τὴν ὁλην ὑπόθεσι της μυστηριώδους ἐξαφανίσσεως της.

Αλλά και ὁ νεαρός Ἀριστείδης Κα-πανούσης μονογενὴς υἱὸς μικροαστικῆς οικογενείας τῶν Ἀθηνῶν, ἀνεστάτωσε μίαν μέρα τὴν ἀστυνομία και τὴς ἐφημε-ρίδας με τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσσεως του.

Οἱ γονεῖς του ἀλλόφρονες ἔτρεξαν και εἰσδοίσαντες τὸ ἀρμόδιον γράσειον τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, δέδωκεν πὼς τὸ παι-δί τους ἔπρεπε θύμα συμφορᾶς ληστών! Αἱ καταθέσεις τὸν δεικνύσαν πὼς με-ρικὰ ὑπόπτα άτομα περιετριγύριζαν ἀ-πὸ καιρὸ τὸν παιδί τους, ὅτι τὸ παρακο-

μὲ τὴν γρήγαν του και πήγαινε στὸ κτή-μα του. Η γρήγαν προπορεύονταν καὶ ἀκο-λούθησε ὁ γέρος φορτωμένος ένα τα-γάρι και δύο καλὰ ἄλλα. Εἶταν ἄπομα-κρυνθὴ πολὺ από τὸ χωριὸ ὅταν ἡ γρήγαν γύρισε και κτύπησε πῶς της και δὲν εἶ-δε τὸν ἀνδρα της, πού μίᾳ στιγμῇ πρὶν τὸν ἀκούσε βοδίζοντα πῶς της. Ὑπέθε-σε πὼς ἀργόποροῦσε και τὸν περιέμε-νε. Αλλά ὁ γέρος εἶχε γίνεῖ ἀφαντός. Πῆρε ἡ γρήγαν τότε ἀνῆσυχὴ τὸ δρόμο μὲρος πῶς της και ἐφθασε στὸ χωριὸ. Ρώτησε παντοῦ. Κανείς ὅμως δὲν εἶδε τὸν γέρο Παντελῆ. Τὸ πρῶτο 24ωρο πέρασε, γε-μῆτο ἀγνοία και ἡ γρήγαν τὸ δεύτερο θρά-δυ τὸ εἶπε στὸν ἀστυνόμο. Τὸ πρῶτο, ἄ-φοῦ ὁ ἐξαφανισθὴς δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς, οἱ χωροφύλακες με τὴν βοήθεια χωρικών θυγῆκαν εἰς ἀναζήτησιν του. Τὴν τετάρτην ἡμέρα, ἀρχισαν νὰ ἐπι-κρατοῦν φόδοι δυστυχημάτων. Μάλλον εἶ-χε πέσει σὲ κανένα πηγάδι. Ἐπικηλοῦ-θησαν ἀκαρποὶ ἐρευνᾶν. Η περιφέρεια εἶχε καταληφθῇ από ζοφερὴ συγκίνησι και πολλοὶ μιλοῦσαν ἀκόμη και γιὰ... φαντάσματα! Ἐπὶ τέλους, τὴν δε ἡμέρα ένας περαστικὸς χωρικός, εἶδε τὸ σκυλί του νὰ ὀρᾷ πῶς από ένα ψηλὸ θάμνο και νὰ γαυγίλῃ δυνατὰ. Πλησίασε και ὤρῃκε τὸν γέρο Παντελῆ νά... κοιμᾶται μακαρίως!

Ὅπως ἐξήγησε στοὺς χωρικοὺς ὁ Ια-τρος, ὁ Παντελῆς κατελήθη αἰφνιδί-αστὰ από ένα εἶδος παραλύσεως ὀλο-κλήρου τοῦ νευρικοῦ συστήματος, με-ἄμεσον συνέπειαν τὸν ὕπνον. Ὁ γέρος βρέθηκε με ἀνοιχτὰ μάτια, ἀργότερα δὲ μετὰ τὴν ἱατρικὴ ἐπέμβασι ἔλεγε πὼς ἔδωλε τὸς χωροφύλακας πού περνο-διάβαιναν καὶ ἀκούε πού τὸν φώναζαν, ἀλλὰ τὸ ἦταν ἀδύνατον να σηκωθῇ ἡ νὰ μιλήσῃ...

Και γιὰ νὰ τελειώνωμε τὴς ἀτελείω-τες ἐξαφανίσεις τοῦ εἵδους αὐτοῦ, θα ἀναφέρωμε και τὴν ρομαντικὴν περιπτώ-σιν τῆς Ἑλληνορουμανίδος Δεσποινίδος Μαριόρας Βουλγάν. Τὴν περίπτωσιν αὐ-τὴ θα τὴν θυμηθῶνται πολλοί, ἰδίως δὲ δημοσιογράφοι πού δὲν καθάρωσαν νὰ μὴν... ἐρωτεύσῃ τὴν ὥραία κόρη. Ἀ-κριβῶς δὲ στὸν ἐρωτὰ ἀφελεῖται και ἡ... ἀνεύρεσις της!

Η Μαριόρα ἐξαφανίσθη κάποτε, χω-ρίς νὰ ἀφήσῃ ἐξηγήσεις τὸ σπῆτι της. Ἐλῆξθησαν πολλὰ και ἐγρήφονταν πε-ρισσότερα, περὶ ἐρωτῶν με κάποιον πλοίαρχο τοῦ ἐμπορικοῦ, περὶ αυτοκτο-νίας και περὶ ἀπαγωγῆς. Ἐπὶ ἡμέρας, οἱ ἐφημερίδες ἀκολουθοῦσαν τὰς ἀνω-νώδεις προσπάθειας τῆς ἀστυνομίας ὡς πού στὸ τέλος ἡ ὑπόθεσις ἐγκατελήθη. Ἐπισημὸς βέβαια, γιὰ τὴν ἀνεύρεσιν, οἱ δημοσιογράφοι πού εἶχαν ἐρωτεύσῃ τὴν Μαριόραν από τὴς φωτογραφίας της δὲν ἔπαισαν γιὰ τὴν ἀναζήτησιν. Τέλος και ὁ-στερὰ από 6 ὀλοκλήρους μῆνες, ἡ Μα-ριόρα ἀνευρέθη ἐπὶ τὸ Μοναστήρι τῶν Καλογραίων τῆς Τήνου!

Ἀποτελέσμα, πὼς και τὰ δημοσιεύμα-τα περὶ αὐτοῦ ἐρωτᾶς διευθετήσαν ἀ-πὸ τὴν ἰδια, πού βέβαια ὀλοφύγως νὰ ἀποσώσῃ στὸ θεὸ και οἱ ἐλπίδες τῶν δημοσιογράφων, πού δὲν ἦσαν δύναται να πραγματοποιηθοῦν ὑπὸ τὰς συνθήκας ἐκείνας...

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Τὸ εὐλινὸ πόδι

Θα νὰ μὴ ἐφθανε τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς, ὁ Μιχὸ Πασκίς, τραυματὴς πολέμου ἀπὸ τὴν Αἰουμνιάδα, τῆς Πιουχολαφίας, κατεδικασθῇ εις τὴν ἐπὶν ἐπὶν φυλάκην, ὅταν ἔνα τρῶμ τοῦ ἔσπασε τὸ εὐλινὸν πόδι του.

Ὁ ἀνδρῶνος πού ἔσπασε να βοηθῇ τὸν Λοῦκις πῶς ένας ἀστυνόμενος, ὁ ὁ-ποῖος, ὀφεί τὸν ὀφείκει, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν κινήσαν εις τὴν ἀστυνομία. Μέσα εις τὴν καλλιπία τὸ εὐλινὸν πο-δί ὤντο κρυφὰ καυτὰ, ἀλκυλῶν, ἀλκυ-δες, κομμήματα, νομίσματα και διάφορα άλλα ἀντικείμενα πολυτελείας.

Ὁ Λοῦκις ἀπεδείχθη ὅτι ἂν ὁ δρᾶ-στις πολλῶν κλεπῶν, τὰς ὁποῖας ὁ ἀσ-τυνομία δὲν εἶχε κατορθέει νὰ διαφωτί-ῃ ἐπὶ ἐπὶ.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΙΑ ΔΕΛΤΙΑ
ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

Ο καθηγητής Κάμερερ σηκώθηκε απ' τη συνηθισμένη του θέση στο εστιατόριο. Ένα δαχτυλίδι αν σκετιναι και ο άνεμος φουρτίζει, ενώ η βροχή κτυπούσε τον καθηνήτη σιδηρό στο πρόσωπο. Προχώρησε αβριμμένος, δεν έβλεπε ούτε τα πόδια που καθρεφτίζονταν στην ασφάλτο, ούτε τις κυρίες που στο πέρασμά τους άφηναν ένα λεπτό άρωμα. Ο κόμος γύρω του δεν τον πολυστασίαζε. Προχωρούσε όπως ένας άνθρωπος απογοητευμένος απ' τη ζωή. Πρώτος, όταν ζούσε ακόμη με τη γυναίκα του, εύρισκε ότι η ζωή αξίζει κάπως, ότι είχε κάποιο στήριγμα και καταφύγιο και μια στέγη. Η γυναίκα του η Λουίζα του είχε κάνει, όπως έλεγε τουλάχιστον αυτός, τη ζωή ανυπόφορη, το σπίτι του ήταν μια κόλαση και μόνον τώρα, αφού πέρασαν τόσα χρόνια μετά το χωρισμό, είχε δώσει τη συγκατάθεσή της για το διαζύγιο.

Στο επιπλωμένο δωμάτιό που κατοικούσε τώρα εδώ και πέντε χρόνια περίπου και που αισθανότανε πόσον ήταν ξένος και πως όλα ήταν δυσάρεστα, ηδρε, γυρίζοντας, ένα γράμμα που ο φάκελλός του ήταν γραμμένος καθαρά από ένα γυναίκελο χέρι.

Ο καθηγητής τόν άνοιξε και διάβασε. Αγαπητέ Γιόχαν,

Την έρχομένη Πέμπτη θα φύγω για τη Ρώμη. Η Μιμή θα πάει να μείνει σε κάτι γνωστός μου. Θα λείπω 14 ημέρες. Έπειδή από πολλή καιρό θέλεις να πάω για τα έπισημονικά σου χειρόγραφα και να πάρεις τα θέλεις σου, νομίζω ότι μπορείς να αποφευχθής της ευκαιρίας αυτής. Σε παρακαλώ να μου τηλεφωνήσεις αν θα έλθεις. Δεν έχω τίποτε άλλο να προσθέσω που να με αφορά προσωπικά. Άλλωστε δε δεν θα ωφελοούσε σε τίποτε. Ο καθένας μας έχει τις ιδέες του που δεν μπορεί να τις αλλάξει. Η Ρώμη θα μου δώσει, πιστεύω, δύναμη να ξεχάσω τις μαύρες ιδέες, που φέρνει ένα διαζύγιο.

Λουίζα.

Ο καθηγητής Κάμερερ πήρε το τηλέφωνο.

—Εμπρός, εδώ Γιόχαν. Θά έλθω. Εύχαριστώ πολύ. Καλό ταξίδι.

Την Παρασκευή πήγε στο σπίτι. Το

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Δέν ήταν προφήτης...

Ο Μάριος ένα διάστημα τα είχε φέρει ακούρα οικονομικά και άρχισε να μην πληρώνει το νοίκι του σπιτιού του. Έπι τέλους, ο σπιτονοικοκύρης του, του λέει μια μέρα άπιστοδιόμνος:

—Πέστε μου, τέλος πάντων, τι θα γίνει μ' αυτή την κατάσταση, και πότε θα με πληρώσετε;

—Α, φίλε μου, του απάντα ο Μάριος, πολλά ζητάς! Έγώ είμαι νοίκιάρης, δεν είμαι προφήτης!

Η ήκη της Μασσαλίας

Δύο νεαροί Μαρσινέζοι, ο Μάριος και ο Ίλιθ, περπατούσαν στη Καναδέρα, κακούντο και φλυαρούν.

—Λοιπόν, άναπνιπ' μου, λέει ο Μάριος στον φίλο του Ίλιθ, ενώ το σπίτι μου τόκω χάνει κοντά σ' ένα μέρος που έχει περιήγηση, σπουδαία... Μόλις βγαί απ' το παράθυρο και φωνάζω, η φωνή μου ε-παναλαμπάνεται 65 φορές... Ναι! Χτες το βράδυ, μόλις άποφαγα, βγήκα και φώναξα: «Μάριος, έφαγες καλά;» και η ήκη μου το επανέλαβε 65 φορές!...

Ο Ίλιθ, σκεπτεται λιγάκι και λέει: —Αυτό δεν είναι τίποτα!... Πρέπει να ιδής την ήκη που έχει το δικό μου σπίτι και θα φρίξεις... Αυτό μόνο σου λέω: Δεν έπαναλαμπάνει μόνο τη φωνή μου, αλλά μου χρησιμεύει και για ζωντανή!...

—Για ζωντανή!...

—Βέβαια! Νά, κάθε βράδυ που θα πέσω να κοιμηθώ, άνοιγν' το παράθυρο και φωνάζω: «Όλιθ... Άυριο το πρωί να ζυγνύσεις στις 6...» Και την άλλη ήμερα, πρωί-πρωί, στις 6 ακριβώς, η ήκη μου λέει: «Όλιθ... Όλιθ... Έξω ή ώρα... Σήκω... Σήκω!»

δωμάτιο των ξένων είχε καλά έτοιμα-σθ' γι' αυτόν. Φυσικά, το δωμάτιο των ξένων... Ο καθηγητής Κάμερερ κάθισε μπροστά στο παλιό του γραφείο, άνοιξε τα συρτάρια που μέσα σ' αυτά ήταν συ-σχεμένα φύλλα, δελτία, αποκόμματα έ-φημερίδων, έριξε πολλά άχρηστα κα-τά γής και μέσα σ' αυτά ήρθε και σει-ρές ολόκληρες ενός μηνιαίου περιοδικού που άλλοτε διηθύνον με χορά και άγάπη και που έπειτα έπαυσε να εκδίδεται. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε ότι όλα του ή δουλειά ήταν περιττή, όχι για τον πολύ κόμο και που δεν μπορούσε να ένδιαφέρει παρά μερικώς συναδέλφους.

Από τρεις φωτογραφίες τον παρατη-

της δεν έπαυσε κοιμά άπάντησι γιατί ή καρδιά της ήταν σκληρή και κακιά τόρα.

—Κύριε καθηγητά, το φαγητό είναι έ-τοιμο.

Η καλή γρη άμαγείρισσα δεν έξεχα-σε να κάνει τη συνηθισμένη σούπα. Ο καθηγητής Κάμερερ αισθάνθηκε τον έ-αυτό του ήσυχο και για μια στιγμή κα-τάλαβε πως ήταν σπίτι του. Μετά το φαγητό πήγε έξω στον κήπο, περπάτη-σε άρκετά σάν να έπωκεπτότανε κανέ-να κρατικό ίδρυμα και είδε ότι ή γλή, που άυτός μόνον την είχε περιποιηθή, ή-ταν σε πολλά μέρη χαλασμένη. Άλλά δεν θυμάσε γι' αυτό γιατί τόρα όλα

κρατήσουν ο ένας τον άλλο πάνω απ' το νερό. Και όταν ο ένας άπειλή να κατα-ποιτηθή, πρέρηξε τον στο πλευρό σου άκόμη και όταν φωνάζει και άμυνεται, άκόμη κι' αν πρόκειται να μείνουν στα δάκτυλά σου μια τούφα απ' τα μαλλιά.

Στο τρίτο δελτίο ήταν γραμμένα με πολύ ψηλά γράμματα τα έξης:

«Οι γυναίκες είναι όργανα στα χέρια των άνδρων. Όταν τις κακομεταχειρί-ζονται ή άπόδosis είναι κακή. Μπορεί έ-να τέτοιο όργανο να μείν, χωρίς καμ-μιά έλπίδα, ξεκούρδιστο, για πάντα».

Σηκώθηκε. Έξω τα σύννεφα έτρεχαν με άφάνταστη ταχύτητα πάνω στον ού-ρανό. Κίτρινα φύλλα έφεταν από τα δένδρα. Ο άέρας ήταν τρομερά υγρός. Ακούμπησε στο παράθυρο και έκλει-σε τα μάτια. Σκέφθηκε τη ζωή του. Πέ-νηντα χρόνια. Άέζιζε τον κόπο: Όχι, φέρθηκε άσχημα, άπερίσκεπτα και χω-ρίς άποτέλεσμα.

Και ή Λουίζα;

—Έγώ την κατέστρεψα, είπε, έφυγα. Είχαμε μαζί συνδεμένους τόσα χρό-νια. Έτσι δημιουργήθηκε μια πληγή σ' αυτήν και σε μένα. Η δική μου είναι ά-κόμη άνοικτη. Η Λουίζα τυλίχθηκε με ένα θάρακα.

Κάθισε πάλι στο γραφείο και πήρε και πάλι τα δελτία στο χέρι.

Μία άγρια λύπη κατέλαβε τον ξεμο-ναχισμένο άνδρα. Πρώτα τον κατέλα-βε άνησυχία και έπειτα κάτι τον πιέζε-δυνατά. Αισθανότανε κάτι τι να ζωογο-νείται μέσα του και πως σε μια θαμνά-σια συγκίνησι, διεκδύτο, ό,τι σκληρό ή-πληρχε στην ψυχή του: Η δύναμις της νεότητος τον έτάρασε. Κάθισε κάτω ά-πό μια θρύπι συχώρις, έθαλε τα χέρια πάνω στα γόνατά κα... δεν ντράπηκε που έκλαιγε.

Είχε σκετινείσει όταν πιά σηκώθηκε. Πήγε στο τηλέφωνο και έκάλεσε το Γρα-φεϊόν Τσέβινσον.

—Υπάρχει άμαξοστοιχία πρηνή για τη Ρώμη;

—Ναι.

Παρήγγειλε να του κρατήσουν εισιτή-ριο.

ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ

Γιατί τόν φώναζαν

Ένας γιατρός που έζασκούσε το έ-πάγγελμά του σπιν έπαρξια, ήινειται σ' ένα κύκλο φίλων του το ακόλουθο ά-νέκδοτο:

Ένα πρωί έπεσκέφθηκα το άρρωστο παιδί ενός πελάτου μου. Άφου το έζη-τασα, διαπίστωσα πως ήταν από καιρό άρ-ρωστο στο κρεβάτι.

—Άσφαλός, κάποιος άλλος γιατρός θα το κούραρε πριν από μένα, παρατή-ρησα.

—Ό! Ναι! μου άπάντησε ο πατέρας του. Τού είχα έναν άλλο γιατρό, τόν κ. Μ... έναν σπουδαίο έπιστημονα.

—Τότε γιατί με φωνάζετε άφου είσα-στε ευχαριστημένους από τόν κ. Μ...;

—Ξέρετε, γιατρέ: Ό ο κ. Μ... μάς ζη-τούσε λεφτά! άπάντησε το παιδάκι.

Πώς να είναι ευχαριστημένος!

Ένας Ίρλανδός γιατρός, έγκαιροτι-μένος στο Λονδίνο, έλαβε μια μέρα ένα γράμμα από την παντρεμένη του άδελφή που διέμενε στο Δουβλίνο, που του ά-νιγγιλλε πως γέννησε ένα παιδάκι.

Ο γιατρός δίκως να δείχνε καμμία κα-ρά για το ευάριστο αυτό γεγονός περι-ωρίσθηκε, το βράδυ που πήγε στη Λέσχη, να το άναφέρει άπλως στους φίλους του δείχνοντας στον κάθενά το γράμμα που έλαβε.

—Και δεν είσαι ευχαριστημένος γι' αυτό; τόν ρωτάει ένας από τους φίλους του.

—Πώς να είμαι, του άπάντησε έκείνος κουνώντας το κεφάλι του, άφου δεν μου γύ-ρει άν ένω άγορή ή κορίτσι, για να ξέρω άν είμαι θεός ή... βεία!

Ο γάμος δεν είναι ένα λουτρό της ά-γάπης. Ο γάμος είναι ένας όρμητικός χείμαρρος, που τελειώνει στο θεό. Ο άνδρας και ή γυναίκα έχουν καθήκον να

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Γιά τὰ γλυκά σας

Πολλά μέσα έχουν εφεύρει ή νοικο-ρές για να μην τους χαλούν τα γλυκά που θέλουν να φυλάξουν. Άλλες βά-ζουν πάνω από το γλυκό κονιάκ, άλλες σκεπάζουν το βάζο μ' ένα διάδοροχο χαρτί, άλλες ρίχνουν λίγο λάδι. Τα μέ-σα αυτά είναι καλά, άλλ' όχι άπολύτως άποτελεσματικά. Το μόνο θετικό και ά-ποτελεσματικό μέσον είναι το σκέπασμα με παρσλιν.

Άγοράζετε λίγη παρσλιν από το φαρμακείο — πουλούν επίσης και στα παρτίρια βενζίνης — και την βάζετε να λυώση σε μπιρί — μαρί (δηλαδή βάζον-τας την κατσαρόλα με την παρσλιν σε μια άλλη με ζεστό νερό) χωρίς όμως να την αφήσετε να πάρη χροιά. Κατόπιν μ' ένα κουτάλι κύνετε άργα— άργα την παρσλιν πάνω από το γλυκό που βρίσκε-τε στο βάζο και το όποιον πρέπει να είναι έντελώς κρύο, όποιο να σκεπτι-σθ' ή μια στρώσι πάχους ενός χιλιοστού.

Όταν κρυώση άπο σκεπτισθ' ήνα άδια-ραστο σκληρό καπάκι, από το όποιον εί-ναι άδύνατον να περάσ' ή υγρασία. Ό-ταν βέλετε να άναζετε το βάζο, πατά-τε μ' ένα μαχαίρι ή μ' ένα κουτάλι σπιν μια άκρη και το καπάκι της παρσλινς θα ξεκολλησθ' ολόκληρο. Την ίδια σπιν παρσλιν μπορείτε να την χρησιμοποιή-σετε και πάλι όφου τη βάλετε πρώτα να λυώση μέσα σε νερό βραστό. Σπιν άνάγκη, αν δεν όρθιτε παρσλιν, χρη-σιμοποιείτε κατά τόν ίδιο τρόπο λευκό κερί.

Πώς καθαρίζονται τὰ σμάλτα

Τα σμαλτίνια άντικείμενα καθαρί-ζονται με μίγμα υδροχλωρικού όξέως και νερού με άναλογία ένα μέρος όξέ-ως και έννεα μέρος νερού. Βρέχετε λί-γο μπιμπάκι στο παραπάνω μίγμα και σφουγγίζετε το σμάλτο.

Προσέχ' όμως στα χέρια σας! Για να μην βραχούν καθόλου στερεώνετε προηγουμένως το μπιμπάκι σπιν άκρη ενός ξύλου.

Τὰ τενεκεδένια σκεύη

Χρησιμοποιούνται πολύ λίγο, εύτυ-χώς, και μόνον για γλυκάσματα και κεί-κα τενεκεδένια σκεύη, τα όποια σκου-ριάζουν πολύ εύκολα.

Γι' αυτό πρέπει να δίδεται μεγάλη προσοχή σπιν πλύση των και στο σφου-γισμό των. Πλένονται με άμμο ή ήμι-και τοποθετούνται σπιν ήλιο για να στε-γνώσουν, άφου προηγουμένως σφου-γγιστούν ζήρα-ζήρα μ' ένα καθαρό πανί.

Πώς μαλακώνουν τὰ σκληρά παπούτσια.

Το πετό των παπουτσιών σκληραίνει όταν βραχ' κι όταν το παπούτι δεν φοριέται συχνά. Για να μαλακώσουμε λοιπόν το πετό κάνουμε το έξης μί-γμα: 250 γραμμάρια λαδιού έλλαις, 60 γραμμάρια κίτρινο κερί, 15 γραμμάρια καθαρό ρετινί. Τα λυώνω με μέσα σ' έ-να έμαγιέ δοχείο και κατόπιν φυλάσσο-μεν το μίγμα μέσα σε κουτιά από βερ-νικι. Μ' αυτό το μίγμα άλείφουμε τα πα-πούτσια τούλαχιστον δύο φορές τόν μή-να και πάντοτε όταν βραχούν ή για όποιονδήποτε άλλο λόγο σκληρύνουν.

Οί λεκέδες από νάλα

Αν οι λεκέδες αυτοί είναι πρόσφο-ροι, σκεπάζονται άμέσως με σκόνη σα-πουνιού και άφήνουμε το ρούχο σπιν ή-λιο. Ύστερα το βουρτσίζουμε και οι λε-κέδες δεν υπάρχουν πιά.

Αν όμως οι λεκέδες είναι παλποί, τους βρέκουμε με ζεστό νερό κι ύστε-ρα τούς σκεπάζουμε με λευκό άλεύρι και το άφήνουμε επί μίαν ώρα κι ύστε-ρα το βουρτσίζουμε.

Πώς να περιποιήσθε τics καρέκλες σας

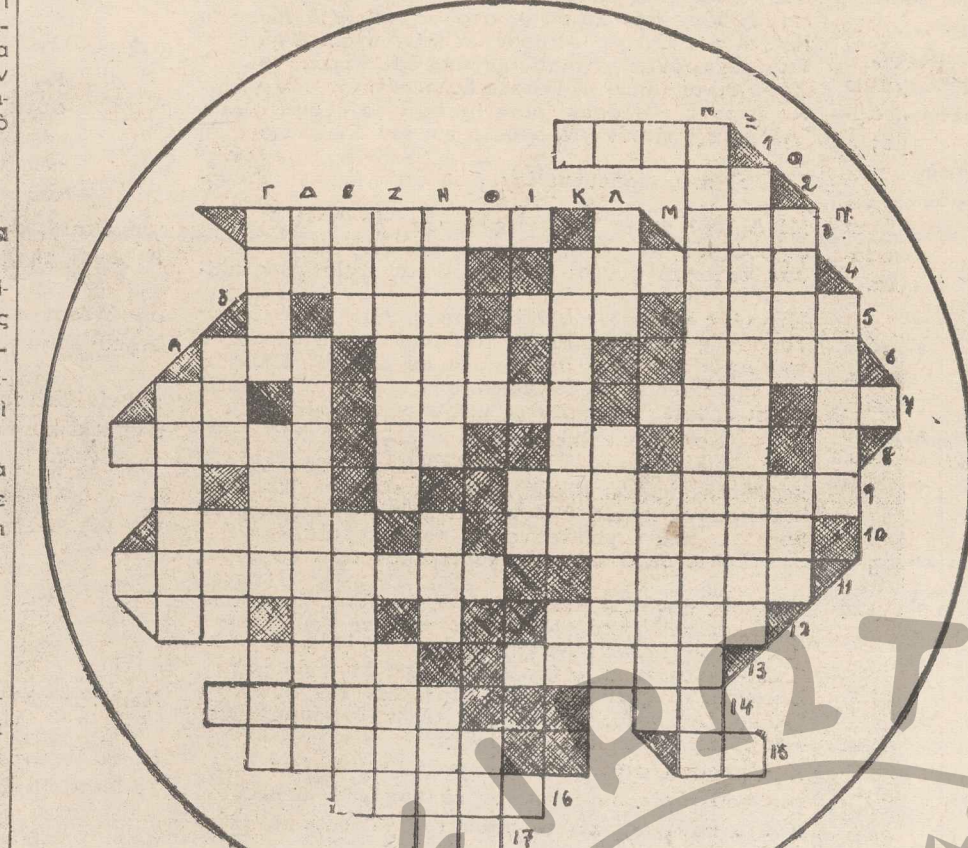
Η καρέκλες που είναι σκεπασμένες με ψάθα πλεκτή, όταν χρησιμοποιούνται πολύ, άρχίζουν να χαλούν. Η ψάθα τους μετασβάνει, βουλιάζει και δεν είναι πιά διακοσμητική. Το κακό αυτό μπορεί να διορθωθ' εύκολα. Τρίψετε την ψάθα της καρέκλας μ' ένα μικρό βουρτάκι για να φύγ' ή σκόνη και κατόπιν γυρίστε την καρέκλα άναποδα και πλένετε την ψά-θα της με άπθονο ζεστό νερό. (Το πλύ-σμο αυτό το κάνετε κατά προτίμηση σε άνοιχτό χώρο). Κατόπιν άφήνετε την κα-ρέκλα, έτοι όπως είναι βαμμένη άναποδα να στεγνώσ' σπιν ήλιο. Η ψάθα θα σφί-ξη μόνη της και θα τεντώσ' όπως πριν.

Όταν οι καρέκλες σας ή ή πολυθρό-νες σας είναι ντυμένες με πετό ή με μουςαμά, μπορείτε να τις διατηρήσετε επί καιρό καινούργιες, φθάνει να τις κα-θαρίζετε μ' ένα άσπραδι άνυού κτυπ-μένο. Αν έχουν σκεπασθ' με λεκέδες επάνω στο πετό, έτοιμάζετε ένα μίγμα από έννεα μέρος οινόπνεύματος και ένα μέρος γλυκερίνης και τρίβετε τόν λεκέ μ' ένα κομματάκι φανέλλα βρεγμένο σ' αυτό το μίγμα.

Αν το πετό από τις πολυθρόνες είναι τραχύ σπιν άφή και σ' ός φαίνεται πως έχει άρξιοι να σκάξ' ή, άλείψετε το με λίγο μουςουνολάδο. Αυτό πρέπει πάντο-τε να το κάνετε από καιρού εις καιρόν στα έπιπλά σας, γιατί τα λίπη διατρίβον-τα δέρμα και τόν μουςαμά σε καλή κα-τάσταση και το έμποδίζουν να σκάσουν και να άνοιξουν. Έννοείται πως εύδης άμέσως πρέπει να τρίψετε καλά την πα-λυθρόνα με μια κοντή φανέλλα και να έξωφανίσετε κάθε ίχνος της βαζελίνης, και για να μην μαζευτ' σκόνη και για να μην λερώνουν τα ρούχα έκείνου που θα καθήσ' επάνω.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Σχήμα νόμισμα

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ο κυρίαρχος τού Όλύμπου.
- Σύνδεσμος με άποστοφον.
- Πρέπει να καυτάται διά την κατα-γωγήν της.— Η άπαράτητος εις όλα τα σταυρόλεξα μάργα αυτοκινήτων.
- Οι λευκοί δεν την βρίσκουν ώραια.— Συνισπισμός κρατών.
- Η γλυκύτερα εποχή.— Ηπάσος τόν σύζυγόν της με την έξυπνότεραν δικαιο-λογίαν.— Τίθεται εις λειτουργίαν διά να λύσεται το σταυρόλεξον.
- Μοναδικόν.— Έκεί γίνονται πολλά ραβδόσια.— Όχι αυτό.
- ΑΕ.— Την άπεθανάτισεν ένας κύ-κνος.— Αυτόνομος όργανισμός.— Γράμ-μα τούλαχιστον δύο φορές τόν μή-να και πάντοτε όταν βραχούν ή για όποιονδήποτε άλλο λόγο σκληρύνουν.
- Η προπάτις τόν σφόν.— Κατόλ-ης γενική.— Η άρχή ένς κινήτου.— Έρωτηματικόν.
- Η ψυχή εις ζέγγιν γλώσσον.— Σπιν-θηρό κόπτον.
- Πόλις της Πελοποννήσου περίφημη για τὰ κρασιά της.— Έκεί έπισκευά-ται το εζ—άπλη των άνδρων (ήμν.).
- Την πιπλίζουν εύχαριστίους μικροί και μεγάλοι.— Νόστιμο ψάρι.
- Ανθος (λοτ.).— Γράμμα τού άλ-φαβήτου.— Διάσπρος Πολύωτος μουςου-ργός.
- Το άποστοιγόρο εις την γλώσσον των άστρωτων.— Παγινώσκον.
- Η θαυτέρα σημάσια.— Ίδιαι σου.
- Άλλοίμονο σε κείνους που την δέ-χονται άπ' τούς γονεϊς των.— ΙΑ.
- Άπόδογμα άρώματος (ξεν.).
- Γράμμα τού άλφαβήτου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Πρωτεύουσα βαλκανικού κράτους.
- Αριθμός (δημοτ.).— Ό έρως που δεν καταλήγει.
- Το δικόν μου.— Τά... της ασφιας.— ΓΝΚ.
- Μουσικός φθόγγος.— Έρώς τού Τροϊκού πόλεμου (αιτ.).
- Προστακτική άπευθυνόμενη στους σταυρολεξίτας.— Αίωγιος (άρχ.).
- Μυθολογικός ήρωας, γνωστός διά την παροιμιώδη του δύναμιν.— Ό Ται-λαμάνιος.
- Η ελληνικόν ύπερόχον.— Η θά-λασσα κατά τόν Όμηρον.— Κάτοικος άνατολικής χώρας.
- Τραγούδι άλλα δεν τελειώνω.— Κατακοιμάται συνήθως τούς άργιστό-λους.
- Δύο γράμματα από την λέξιν εσθί-ηκ.
- Μικρό πέραςμα νερού (χωρίς ν).— Σιωπή!
- Όχι δύο.— Είσορμ' ένιστε στα δε-λωπλάτα.
- Συμπεριφορά.
- Άποσπασμένη κίνηση πορτα με κάποιον.
- Έπιτόμιος και σπιν μετά την διά-δοση του ηλεκτρισμού.
- Ρούβι.— Ένδοξος στρατηγός τού παγκοσμίου πόλεμου.
- Ό μεγαλύτερος κομικός της όδό-νης.

Άποστολές ΕΜΜ. Π. ΔΙΑΚΑΚΗΣ

Πειραιώς

Τὰ γάντια σας

Τώρα το καλοκαίρι τα γάντια που ά-νοράζονται είναι ως επί το πλείστον βαμ-δακερά, γιατί και δροσερότερα είναι και καθαρίζονται εύκολότερα. Τα γάντια αυ-τά πρέπει να είναι άπαραίτητως πρώτης ποιότητας. Προτιμώτερο είναι να δώσετε λίγα χρήματα παραπάνω, άλλα να δώσετε ένα ζευγάρι γάντια που θα σας κρα-τήσουν όλο το καλοκαίρι και θα διατη-ρήσουν την καλή τους εμφάνιση όδες φορές κι' αν πλυθούν.

Όσο για τα άλλα γάντια, δεν χρειά-ζεται να αγοράσετε τα ακριβότερα που θα όρθιτε. Φθάνει να βεβαιώσετε πως τα γάντια είναι στερεά. Προτιμώτερο είναι να άνανεύετε τακτικώτερα, όστε να φαίνεσθ' εύδως πάντοτε καινούργι γάντια. Όσο για το καθαρίσμά τους, τα μέν γάντια που πλένονται, άκομη κι' έκείνα που είναι από δέρμα πλένονται μέσα σε μια σαπουνάδα καμμένη από πρημένο σαπούνι και νερό χλιαρό. Ά-φου τα πλύνετε, τα φοράτε, τα τεντώ-νετε με προσοχή επάνω στο χέρι σας και τα βάζετε να στεγνώσουν επάνω σε μια πετσέτα. Όταν στεγνώσουν για να μαλακώσουν, τα τρίβετε έλαφρά, το έ-να γάντι επάνω στο άλλο.

Επίσης τα πέτινα γάντια μπορείτε να τα πλύνετε χωρίς να τα μουςκέψετε μέσα στο νερό. Βρέχετε ένα κομμάτι φανέλλα με λίγο χλιαρό νερό και κατό-πιν το περνάτε πάνω από λευκό σαπού-νι. Κατόπιν περνάτε τη φανέλλα επάνω από το γάντι που το έχετε φορέσει στο χέρι σας. Τρίβετε έλαφρά το γάν-τι, πάντοτε όμως προς την αυ-τή κατεύθυνση. Μετά το σφουγγί-ζετε με μια στεγνή φανέλλα, χωρίς ό-μως να τρίβετε το γάντι, άλλα μόνον πιέζοντας το έλαφρά, από τα δάκτυλα προς τόν καρπό.

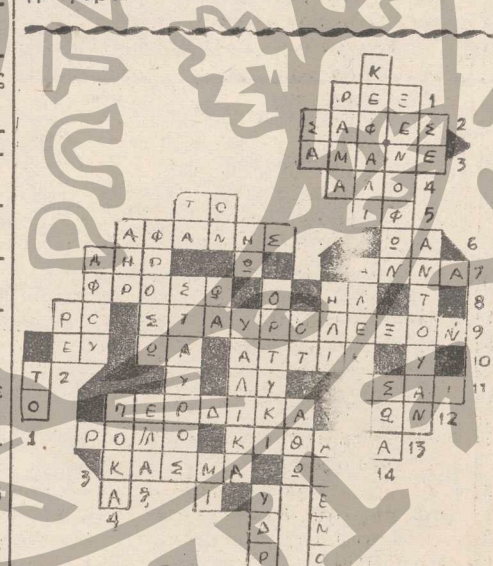
Την ίδια μέθοδο μπορείτε να εφαρ-μόσετε και στα γκλασέ γάντια. Άντι για νερό όμως χρησιμοποιείτε γάλα και άν-τι φανέλλας ένα μικρό σφουγγάρι. Το σφουγγάρι μουςκεμένο με γάλα, το περ-νάτε μόλις επάνω από το σαπούνι και κατόπιν καθαρίζετε το γάντι.

Το στεγνό καθαρίσμο γίνεται κατά τόν έξης τρόπο: Γεμίζετε τα γάντια με έ-μφυερές ή κουρέλια και κατόπιν τα πασπαλίζετε με τριμμένη σπιν ή με ζε-σταμένα πιπυρα, άν τα γάντια είναι κρυ-ματιστά. Τα τρίβετε έλαφρά με μια φα-νέλλα, όποια να πάρη όλο το γάντι μια ομοιόκρημη όψη. Κατόπιν βγάτε τα παραγεμισμένα από το γάντι, το τινάζε-τε και το κτυπάτε έλαφρά με μια βερ-γούλα, τέλος δε το σφουγγίζετε με μια καθαρή φανέλλα.

Τα λευκά γάντια τα καθαρίζετε με σπομπετό άνακατεμένο με το πιπυρο.

Πριν να καθαρίσετε τα γάντια, πρέ-πει προηγουμένως να τούς άφαιρέσετε τούς λεκέδες που έχουν. Προς το σκο-πό αυτό τρίβετε τόν λεκέ με λίγη βεν-ζινα φροντίζετε, όμως να βρίσκεσθ' μα-κριά από τή φωτιά.

Για να διατηρηθούν όμως τα γάντια σας καινούργια και καθαρά δεν πρέπει να τα φροντίζετε σπασμοδικώς. Κάθε φορά που τα βγάτε, τεντώνετε τα κα-λά επάνω σε μια καθαρή πετσέτα και τρίβετε τα με ψιχα σαπυρο ψωμιού. Μ' αυτό τόν τρόπο βγαίνει κάθε σκόνη και τα γάντια σας δεν θα λερώνονται τόσο γρήγορα.

Η λύσις του προβ

ος